

kir. i kirurgien.
 kok. i kokkonsten.
 komp. komparativ.
 konj. konjunktion.
 krigsk. i krigskonsten.
 kyrkoh. i kyrkohistorien.
 kök. köksterm.
 lagt. lagterm.
 landth. i landhushållningen.
 lat. latinskt ord.
 litter. i litteraturen.
 log. logisk term.
 tek. i tekkonsten.
 m. maskulin.
 man. manufakturterm.
 mat. i matematiken.
 mek. i mekaniken.
 metall. i metallurgien.
 m. fl. med flera.
 milit. militärisk term.
 mineral. i mineralogen.
 m. m. med mera.
 mor. i moralen, moralisk.
 musikl. musikterm.
 mytol. i mytologien.
 mål. i målarkonsten.
 n. neutrum.
 nat. hist. naturalhistorien.
 naturl. i naturläran.
 nom. nomen.
 nomin. nominativ.
 o. och.
 obest. i obestämd form.
 obrukl. obrukligt.
 oböjl. oböjligt.
 o. d. och dylikt.
 opt. i optiken.
 ordspr. ordsspråk.
 o. s. v. och så vidare.
 part. particip.
 pass. passiv.
 perf. perfectum.
 pers. person.
 plur. pluralis.
 poes., poet. i poesi, poetiskt.
 pol. i politiken.
 pop. populärt, brukligt ibland det lägre folket.
 prep. preposition.
 pres. presens.

pret. preteritum.
 pron. pronomen.
 pros. i prosodiens.
 rel. i religiös mening.
 ret. i retoriken, retorisk.
 rödk. i rödkonsten.
 rom. romersk.
 räkn. i räknekonsten.
 s. substantiv.
 sdr. sammandraget.
 sidens. vid sidenfabriker.
 sing. singularis.
 sjöf., sjöf., sjöv. hos sjöfarande, sjötermer, i sjöväsendet.
 skepps. i skeppsbyggeriet.
 skogs. i skogsväsendet.
 skone. hos skonakare.
 skrädd. hos skräddare.
 skrämtv. skrämtvis.
 smed. hos smeder.
 snick. snickarter.
 sockerbag. hos sockerbagare.
 spel. speltern.
 Ss. Sammansatta ord.
 ss. såsom.
 Syn. Synonymer, liktydiga ord.
 tekn. teknisk term.
 teol. i teologien.
 t. ex. till exempel.
 trädg. trädgårdsmästarterm.
 urm. hos urmakare.
 v. verb.
 v. a. aktivt verb.
 v. d. verbum deponens.
 v. impers. impersonell verb.
 v. irreg. irreguliert verb.
 v. n. neutralt verb.
 v. p. passivt verb.
 v. r. reflexivt verb.
 v. rec. reciprokt verb.
 vetensk. vetenskaplig term.
 åkerbr. åkerbruksterm.
 åfven. åfven.
 = lika med.
 + plus.
 - minus.

A.
 A. n. 4. 1) Första bokstaven i alfabetet. Har i allmänhet sitt rena, öppna ljud, men uttalas i slutet av ord, ålmistone i hvardagstal, med en hindrig dragning åt a. (Fig.) *A* och *O*, begynnelsen och slutet. — 2) (i musik) a). Sjette noten i c-scalan. — b) Den ton, hvarefter flera instrumenter stämmas. — c) Namnet på den sträng, den tangent, som ger tonen a. — 3) Ljudet, som uppkommer, då bokstaven a uttalas eller noten a i sång eller musik återges. — Man säger även *a-ton*, *a-jud*, *a-sträng*, o. s. v.

ABALIENERA, v. a. 1. Afslödra jord ifrån hemman. — *Abalienande*, n. 4. o. *Abalienering*, f. 2.

ABANDÖNNERA, v. a. 1. (sjöf.) Till assuradörerna aståt de hos dem försäkrade varor eller fartyg, som genom sjöskada blifvit odugliga, mot utbehörande af försäkringsumman. — *Abandonnerande*, n. 4. o. *Abandonning*, f. 2.

ABBE, m. 5. Se *Abbot*.

ABBEDISSA, f. 4. Föreständerska för ett abbedissekloster eller i ett qvinligt ordensstift. — 2) Titel, som tillades vissa forställiga eller adeliga fruntimmer, utan åtföljande befattning.

ABBEDISSEKLOSTER, n. 3. Nunnakloster, hvars föreständerska kallats abbedissa.

ABBORDE, se *Aborre*.

ABBOT, abbätt o. abätt, m. 5. 1) Föreständare för ett abbedissekloster eller abbotsstift. — 2) Titel, som tilldelades vissa personer utan åtföljande sysla. — *Abbotsdöme*, n. 4. Se *Abbotsstift*.

ABBOTLIG, a. 2. (foga brukl.) Som tillhör, tillkommer en abbot.

ABBOTS KLOSTER, n. 3. Munkkloster, hvars styresman är en abbot.

ABBOTSSTIFT, n. 3. Ecklesiastikt område, som lyder under en abbots styrelse och förvaltning.

ABBREVIATION, abreviatshön, f. 3. Förkortadt skriftsätt. — *Ss. A-skonst*, — *stecken*.

ABBREVIATUR, abreviatür, f. 3. Förkortadt teckningsstätt skrift, förkortningstecken.

ABBREVIERA, v. a. 4. Förkorta ord i skrift. — *Abbrevierande*, n. 4.

ABBREVIERING, f. 2. 1) Handlingen, då man abbrevierar. — 2) Det, som blifvit abbrevierat; förkortadt ord.

ABC, ABCD, n. 4. Se *Alfabet*.

Anm. Skrifves åfven *abece*, och kan då i plur. tillskrivas *abece'n*.

ABCGOSSE, ABCPOJKE, m. 2. pl. — *gossar*, — *pojkar*. Gosse, som håller på att lära abc.

ABC BOK, f. 3. pl. — *böcker*. Lärobok, som hibringar barn undervisning i konsten att läsa.

ABDERITISK, a. 2. 1) Som tillhör eller har afseende på Abdera, en stad fordrom i Grekland, hvars invånare voro beryktade för sin dumhet. — 2) (fig.) Afvita.

ABDIKATION, --- tschón, f. 3. Frivillig afsägelse af regeringen. [Abdication.]

ABDIKATIONSAKT, m. 3. 4) Dokument, hvarende en regerande person afsäger sig regeringen. — 2) Själva högtidligheten, då afsägelsen sker. [Abdicationsact.]

A.

ABDIKERA, v. n. 1. Frivilligt afsäga sig regeringen. [Abdicera, Abdiquera.]

ABECEDARIE, m. 3. 2) Barn, som håller på att lära abc. — 2) (fig.) Nybegynnare. [Abecarie.]

ABERRATION, abärrattschön, f. 3. 4) (astr.) En fixstjernas skenbara rörelse från ett ställe till ett annat. — 2) (opt.) Ljusstrålarnas spridning genom återstudsning eller brytning.

ABITURIENT, --- knnt, m. 3. Lärjunge vid gymnasium eller annat högre läroverk, som är färdig att åtgå till akademien.

ABLATIVE, -- iv, m. 3. (gram.) Sjette kasus i den latinska och efter denna bildade språklärar. Fräntällning. [Ablatif. Ablativus.]

ABNORM, abbnärrm, a. 2. (vetensk.) Afvända från det regelmässiga förhållandet.

ABNORMITET, abbnärrmitét, f. 3. (vetensk.) Afvikelse från det regelmässiga förhållandet.

ABONNEMENT, abnemning, n. 3. 1) På förhand gjord beting af platser vid ett skädespel, o. s. v.; se *Abonnera*. — 2) Betalningen, som der för erläggas.

Anm. Man har temligen allmänt börjat skriva *abonnemang*.

ABONNENT, abnänt, m. 3. Person, som betingat plats vid ett skädespel, o. s. v.; se *Abonnera*.

ABONNERA, v. a. 1. På förhand betinga sig något emot en förut erlagd betalning. Brukas mest om platser vid skädespel. — *Abonnerande*, n. 4. *Abonnering*, f. 2.

ABORDERA, v. a. (sjöf.) Antra (ett fartyg).

ABORRE, m. 2. pl. *aborrar*. Taggenig benfisk, grönig, på sidorna guldglänsande, med svartgröna bältan, buk- och stjertsenor röda. — *Ss. Aborriske, -krok, -nät, -sump*, m. fl. [Abborre.]

ABORRGRUND, n. 3. Grundt ställe i vattnet, der abborar gernig uppehålla sig.

ABORRGÅS, n. 3. **ABORRNATE**, m. 2. sing. (bot.) En mångårig sjöväxt, åfven kallad Bläcken, Gädtnate. Potamogeton natans.

ABORRHÄF, m. 2. pl. *häfvar*. Fiskredskap, bestående af en större häf, som nedsänkes till sjöbotten på ställen, der abborar uppehålla sig, och, då dessa samlat sig uppöver den, varsamt uppdragas.

ABRAHAMSROT, f. 3. pl. *-rotter*. (bot.) En art Storknäf (Geranium).

ABRAKADABRA, --- dä-, n. 3. sing. 1) Trollformel, som okunnigheten fördom tillskref en förborgad kraft, hvarföre ordet och bars skrifvet på en sedel på bröstet, för att skydda mot och fördifvisa sjukdomar. — 2) (fig.) Något meningslöst, osammankoppligt, förvirrat; osörnuft, galenskap. [Abracadabra.]

ABROGERA, abräschéra, v. a. 1. Afskaffa, upphäva.

ABROTSÖRT, f. 3. (bot.) Se *Abrodd*.

ABRUPT, abrūpt, a. 2. Afbruten (i skrift och tal), hård, kantig. *A. stil*.

ABSCESS, abbsäss, m. 3. (med.) Varsår, böld (med inverks).

ABSENTERA SIG, v. r. 1. Vara främvarande, uteblifva, hålla sig undan. — *Absenterande*, n. 4. o. *Absentering*, f. 2.

ABSOLUT, — *ut*, a. 4. 1) Ovilkorlig. *A. nödvändighet*. — 2) Oinskränkt. *A. regent*. — 3) Sjelfrådig, egenmäktig, befällande. — 4) (fl.) Som betraktas i och för sig sjelft, utan hänsyn till något annat. Motsats: Relativ. *Det a-a sanna* — 5) (gram.) Säges om ett ord, som har aseende på något annat. — 6) (fys.) *A. vikt*, vikten af en kropp, utan jämförelse med någon annan såsom vigtenshet. Motsats: Specifik. — 7) *A. höjd*, som betraktas ifrån hasbytan. — 8) (fl.) substantivt. *Det a-a*, yttersta grunden till allt.

ABSOLUT, — *lit*, adv. 1) Ovilkorligt. — 2) Oinskränkt. — 3) Sjelfrådig, egenmäktigt, på ett befällande sätt. — 4) I och för sig sjelft, oberoende af något annat. — 5) Alldeles, helt och hället, rent af.

ABSOLUTION, — *-tschön*, f. 3. (teol.) Aflösning, syndaförslätsel.

ABSOLUTISM, — *-ism*, m. 3 sing. Oinskränkt styrelese, enväldstyrelse, enväldssystem.

ABSOLUTIST, — *-ist*, m. 3. Anhängare af enväldet.

ABSOLUTISTISK, a. 2. 1) Som tillhör, infattar eller har aseende på enväld. — 2) Enväldstilgivon.

ABSOLVERA, v. a. 1. 1) Fullborda. *A. sina studier*. — 2) Gifva aflösning. — *Absolverande*, n. 4. o. *Absolvering*, f. 2.

ABSORBERA, v. a. 1. 1) (vetensk.) Insupa, draga åt sig (en vätska). — 2) (fig.) Uppshuka, medtaga; uteslutande upptaga eller sysselsätta. — *Absorberande*, n. 4 o. *Absorbering*, f. 2.

ABSORPTION, abbsärptschön, f. 5. 1) (vetensk.) Insupning (af vätskor). — 2) (fig.) Utessluttande upptagning eller syskelsättning. — *Ss. Abs-kraft*, — *skärl*.

ABSTRAHERA, v. a. 1. 1) (i allm.) Afsöndra, frånskilia. — 2) (fl.) Betrakta ett föremål egenskaper i och för sig sjelfva, såsom ifrån detsamma afsöndrade. *A. från något*, afsöndra det i tanken, ej taga det i betraktande, ase derifrån. — *Abs-traherande*, n. 4 o. *Abstrahering*, f. 2.

ABSTRAKT, abbsträckt, a. 4. 1) (fl. o. vetensk.) I tanken afsöndrad; genom afsöndring bildad; i och för sig sjelf beträffadt; som tänktes eller brukas utan aseende på något vist gifvet föremål. Motsats: Konkret. *A. föreställning, begrepp*. — 2) Övervinlig. — 3) Svärfatlig, mörk, dunkel. [Abstract.]

ABSTRAKT, abbsträckt, adv. 1) Afsöndrad, i och för sig sjelft. — 2) Svärfatligt, mörkt. [Abstract.]

ABSTRAKTION, abstracktschön, f. 5. 1) (fl.) a) Handlingen, då man i tanken afsöndrar vissa egenskaper, förhållanden, och betraktar dem för sig sjelfva, utan hänsyn till något annat. — b) Abstrakt föreställning, abstrakt begrepp. — 2) I plur. har *A. någon* gång betydelsen af: Tankräcker. [Abstraction.]

ABSURD, abbsurd, a. 2. Orimlig.

ABSURDITÉ, abbsurditet, f. 3. Orimlighet.

ACADEMI, m. fl., se *Akademii*, m. fl.

ACCELERERA, ackselerera, v. a. 1. Påskynda.

ACCENT, acksänt, m. 3. 1) Röstens uthållning på vissa stafvelser i ett ord, eller på vissa ord i en mening. Tonigt, ljudigt. *I ordet Fand på den första Grammatikalisk a*, röstens uthållning på en stafvelse i ett ord;

ACCESKAMMARE, acksisar, v. a. 1. Erläggta accisaför. Brukas nu ej mera.

ACCISBAR, acksisbar, a. 2. Hvarför accis bör orläggas.

ACCISKAMMARE, acksis ---, m. 3. Tjensteverk, som besörjde accisens upphärande.

mening, t. ex. icke som *jag* vill, utan som *du* vill. — 2) Röstens olika höjning eller sänkning vid uttalandet af ett ord särskilda stafvelser. Kollass egentligare: Ton. *I ordet Riddarhus ligger a-n på första och tredje stafvelsen*. — 3) Från allmänna språkbruket avskilande, i vissa landsorter bruklig tonvigt eller ton på stafvelserna i ord. Åfven: Brytning. *Skånsk, göttändsk a. Uländsk a*, oriktig tonvigt, länat ifrån bruket i något främmande språk. — 4) Tecken, hyrmed i skrift betecknas stafvelers olika tonvigt. Tonvigtstecken. *Franska språket har tre a-er: aigu (')*, grave (') och circonflexe (') — 5) *Musikalisk a*, den vigt eller tryckning, vissa toner, af samma tonhöjd och samma tidsmått, i en melodi erhålla, i förhållande till de öfriga. Åfven: Tonvigt. — *Ss. A-beteckning*.

ACCENTLÖS, a. 2. (gram.) Som saknar tonvigt eller tonvigtstecken.

ACCENTLÖSHET, f. 3. (gram.) Egenskapen att vara utan accent.

ACCENTUATION, acksänktuatschön, f. 3. Se *Accentuering*.

ACCENTUERA, v. a. 1. 1) I uttalet lägga tonvigt eller ton på vissa stafvelser eller ord. — 2) Beteckna med accent. — *Accentuerande*, n. 4.

ACCENTUERING, f. 2. 1) Handlingen, då man accentuerar. — 2) Sätt att accentuera. *Denne aktörs a är oftö ortiktig*. — 3) Sättet, hyrmed i skrift blifvit betecknade med accent. *Felaktig a i en bok*.

ACCEPSE, acksepse, n. 4. Se *Recepisse*.

ACCEPT, acksipp, m. 5. (handelst.) Å vext eller räkning tecknad godkännande deraf, jemte förbindelse till dess betalning. Godkännande.

ACCEPTANT, acksäptant, m. 3. (handelst.) Den, som accepterar en på honom dragen vext. Vexelgodkämpare.

ACCEPTERA, v. a. 1. 1) (i allmänhet) Antaga, emottaga. — 2) (handelst.) Genom påteckning erkänna vext eller räkning; till betalning godkänna. — *Accepterande*, n. 4.

ACCEPTERING, f. 2. 1) Antagande, emottagande. — 2) (handelst.) a) Handlingen, då man accepterar vext eller räkning. b) Accept.

ACCESSIT, acksässit, n. ob. Ägjöligt. Utmärkelse, som tilldelas den, hvilken, vid täfling i en vetenskaps- eller västerhetsakademie, et lärdt eller vittert sällskap, näst efter den, som vunnit priset, bäst besvarat den uppgifna pristräfgan.

ACCESSORIER, acksässörer, m. pl. (mål.) Bisaker, biparter på en tafla.

ACCIDENTEL, acksidiantfäl, a. 2. Tillfällig.

ACCIS, acksis, m. 3. 1) Tullaförift för lifsmittel, som till en stad införas till försäljning. *A-en var af tre slag: Husbehofsaccis: för head hvor och en förtände i sitt hushåll; Saluaccis: för rättigheten att sälja lifsmedel; Mångteraccis: för rättigheten att många eller småhandla dermed*. — 2) Landtull i allmänhet. — 3) Afgift, som i några städer Sverige erlagts för den uteslutande rättigheten att försälja vissa lifsmittel, såsom kött, bröd, dricka, m. m. — 4) Se *Accrisskammare*. — *Ss. A-afgifl*, — *frei*, — *skrifvare*, m. fl.

ACCISA, acksisa, v. a. 1. Erlägga accisaför. Brukas nu ej mera.

ACCISBAR, acksisbar, a. 2. Hvarför accis bör orläggas.

ACCISKAMMARE, acksis ---, m. 3. Tjensteverk, som besörjde accisens upphärande.

ACCISRÄTT, acksirsätt, m. 3. Domstol, som upptog och afslödde mål, rörande accisen.

ACCISSEDEL, acksis --, m. 2. pl. — *sedlar*. Skriffligt intyg, att accisen för eu varit blifvit erlagd.

ACCOMPAGNERA, ACCORD, m. fl., se *Accompanjera*, *Ackord*, m. fl.

ACK, int. 1) Utrop, som betecknar glädje, smärt, beundran, kärlek, o. s. v. *A. head jag är glad!* — 2) Hvad för en usel koja! *A. så skönt!* — 3) *A. head jag ålskar dig!* — 2) Uttrycker stundom förakt, hat eller afsky. *A. en sådan stackare!* — 4) hvilken stympare! *A. sådan skurk!* — 5) du skrymtare! — 3) Brukas stundom vid ett förslag, en uppmaning, o. s. v. [Acclamation.]

ACKJA, ackja, t. 1. Lappsk slåda.

ACKLAMATION, acklamatschön, f. 3. Högljudd och allmän bisfallsyttring af en församling, vid ett förslag, en uppmaning, o. s. v. [Acclamation.]

ACKLEJA, ackläja, f. 1. Mångårig växt af Ranunkelfamiljen, som förekommer vild på flera ställen i Sverige, men isynerhet odlas i trädgårdar för sitt prydnadsutspeende och sina vackra blommor. Aquilegia vulgaris.

ACKLIMATISERA, v. a. 1. Göra van vid och bomsattad uti ett främmande luftstreck; införa och odla utländska växter i ett land. [Acklimatisera.]

ACKOMMODERA, v. a. 1. Överensstämma med ens begärighet. *Det a-r mig ej att göra det.* [Accommodera.]

ACKOMPANJEMANG, n. 5. (musik) 1) Hufvudstämman beledsagande med sång eller instrument. — 2) Den eller de bimedlier, som beledsagat första stämman och äro att anse som dess understöd. [Accompagnement.]

ACKOMPANJERÄ, v. a. 1. 1) Åtfölja, beledsaga. — 2) (musik) Med sång eller instrument beledsaga första stämman. [Accompagnera.]

ACKORD, ackärd, n. 3 o. 5. 1) (i musik) Eu för statat behaglig samklang af flera toner. *Såd ett a. på fortepiano*. Samklang. — 2) Betting i handel och om arbete. *Göra, ingå, sluta, träffa a med någon om något*. — 3) Överenskommelse med fordringsågare att blifva skulden kvitt emot betalande af en del deraf. *Ingå, göra a. med sina borgtyrare*. *Han har fått sien a.* — 4) Det slags tjenstekop, då en utnämnd tjänsteför embetsman till sin närmaste företrädare eller dess arvförer erlägger en viss penningsumma. — 5) Den vid sådant tjenstekop erlagda penningsumma. Ackordsumma. — 6) (mål.) Harmoni mellan färgerna i en målning. — 7) (krigst.) Kapitulation, dagting. — *Ss. A-sanbud*, — *shelopp*, — *ssumma*.

ACKORDERA, v. n. 1. 1) (i musik) Stämma väl tillsammans. — 2) Uppgöra överenskommelse. *A. med någon om köpet af en egendom*. — 4. sig till, genom ackord förvärva. *A. in sig*, se *Inackordera sig*. — *Ackörderande*, n. 4.

ACKORDERING, f. 2. Överenskommelses uppgränd.

ACKORDLÄRA, f. 1. (musik.) Läran om ackorderna. Kallas åfven: Harmonilära och Läran om Generalbasen.

ACKORDSAMORTERING, f. 2. Tjensteackordernas smänningom tillvägabragta afskaffande.

ACKORDSAMORTERINGSFOND, m. 3. Fond, samlad till underhjälpe af tjenstackordernas afskaffande.

ACKORDSÄTTNING, f. 2. Ersättning för vid tjänstekop utgåna penningar.

ACKORDSMAN, m. 3. pl. — *män*. Den, som ger ackord för en erhållne tjänst.

ACKORDSRÄTT, m. 3. Rättighet till ackordersättning af efterträdaren i en syssa.

ACKORDSTAGARE, m. 3. Den, som uppår ackord vid afterträdet af innchavande tjänst.

ACKREDITERA, v. a. 1. 1) (dipl.) Befullmäktiga en minister, ett sändebud, att hos en främmande regering bevakta ett lands angelägenheter. — 2) (handelst.) *A. någon hos en köpmann eller hos ett handelshus*, annoda en köpmän eller ett handelshus att på ens egen räkning till tredje man utlenna penningar eller varor. — 3) (flg.) Sätta i anseende, i ropet. — *Ackrediterande*, n. 4 o. *Ackreditering*, f. 2.

ACKUMULERA, v. a. 1. Hopa, sammahopna. [Acc---.]

ACKURAT, a. 1. Noggrann, punktlig. [Acc--.]

ACKURAT, adv. 1) Noggrant, punktligt. — 2) Alldeles, just. *A. på det sättet*.

ACKURATES, ---täss, f. 3 sing. Noggrannhet, punktlighet. [Accuratesse.]

ACKUSATIV, ---iv, m. 5. (gram.) Benämning på den ställning eller kasus, ett nomen har, då det utgör föremålet för den handling, som ett aktivt verb uttrycker. Föremäsställning. [Accusativ, Accusatus.]

ACKUSATIV, a. 2. (gram.) Som har aseende på eller utmärker accusativ. *A. ändelse*.

ACKUSCHERA, v. n. 1. Nedkomma med barn, falla i barnsång. [Accouhera.]

ACKUSCHERING, f. 2. Nedkomst.

ACKUSCHÖR, m. 3. Läkare, som utövar barnförlössningskonsten. [Accouchem.]

ACKUSCHÖRSKA, f. 4. Barnförlösserska, barnurska. [Accoucheurska.]

ACQVISITION, ackvisitschön, f. 5. 1) Förvärvande. — 2) Förvärvd sak, förvärft, viuning, fängst.

ACTIE, ACTION, ACTIV, m. fl., se *Aktie*, *Aktion*, *Aktiv*, m. fl.

ACTA, pl. n. (lat.) Akter, handlingar. *Lägga ad a. eller lägga till handlingarna*, uttryck, som nyttjas i rådsläckande församlingar, om förslag, motioner o. s. v., som ej upptagas till överläggning; (fig.) leerna utan aseende, ej bry sig om.

ACUTUS, -cū-, m. (lat.) Benämning på en af accenterna i grekiska språket (').

ADA, f. 1. Se *Eiderfälge*.

ADAGIO, adáschiä, adv. (musik.) Betecknar längsamt tempo. — 2. n. 4. Musikstücke, som utförs i detta tempo.

ADAM, m. 3. Egentl. hebreiskt ord, som betyder: mennisk. 1) Namnet på den första mennisken, enligt bibeln. — 2) Ett allmänt brukligt mansnamn. — 3) (bibl. o. fig.) Menniskan, med aseende på hennes andeliga tillstånd. *Den gamle A.*, syndens menniska eller menniskan i syndens tillstånd. *Den nye A.*, mennisken i nädens tillstånd.

ADAMSÄPPE, n. 4. (auat.) Se *Strupknöll*.

ADDERA, v. a. 1. (räknek.) Sammanlägga flera aritmetiska storheter, för att finna deras summa. Lägga ihop. — *Adderande*, n. 4.

ADDERING, f. 2. (räknek.) Aritmetiska storheters sammanläggande till en summa. Hopslägning. — 2) Verkställd sammanläggning af aritmetiska storheter. *Hans a. är alldeles felaktig*.

ADDITION, additsschón, f. 3. (räknec.) 1) Handling, då man sammantlägger aritmetiska storheter till en summa. Hopläggning. — 2) Det räknesätt, som dervid begagnas. Hopläggsräkning.

ADDITION, additschón'li, a. 2. (dipl.) Som utgör ett tillägg. *A. artikel*.

ADDITIONSTABELL, m. 3. (räknec.) Tabell, som upptager summorna af enkla tal.

ADDITIONSTAL, n. 3. (räknec.) Räknetal, som innehåller aritmetiska storheter, hvilka skola adderas eller blifvit adderade. Hopläggningstal.

ADDITIONSTECKEN, n. 5. (räknec.) Teken (+), som antyder, att de tal, emellan hvilka det står, böra adderas, t. ex. $2+3$. Hopläggningstecken.

ADEL, m. 2. sing. 1) Hög, förmäm börd. *Född a. — 2)* Stånd i samhället, som på grund af börd (Börsadel) eller förtjens (Förtjenstadel) åtnjuter vissa politiska företrädesrättigheter. *Kungen hade stött sig med a-n, och sökte nu åter försong sig med den. — Motsats: Ofrälse. — 3)* (fig.) Adelitet. *Hjertats, själens a. — Ss. Adelsfolk, — sherrskap, — shäfard, — smatrikel, — snamn, — suniform, — svälde, — svärighet.*

ADELHUS, ADELSLOTT, n. 3. (gam. krigsk.) Kastell uti eller bredvid befästade städer.

ADELLÄRÅEN, m. 2. sing. def. (gam.) Den del af krigsmakten, som bestod af frälsel, och tjente till huvud rustning. Kallades och Hofmän eller Män af vapen.

ADELIG, se *Adlig*.

ADELIMUR, m. 2. (gam. krigsk.) Hufvudmuren af en fästning, en borg, o. s. v.

ADELPORT, m. 2. (gam. krigsk.) Hufvudporten till en befästad stad, en borg, en fästning.

ADELSBREF, n. 3. Af en regent utfärdat dokument, hvareigenom någon förklaras upphöjd i adligt stånd.

ADELSDAM, f. 3. Fruntimmer af adlig börd eller gift med en adelsman.

ADELSDIPLOM, — — — m., n. 3. o. 3. Se *Adelsbref*.

ADELSFANAN, f. 4. def. (hist.) 1) Den del af krigshären, hvilken bestod af adel, som utgjorde personlig rusttjänst. — 2) (sednare tider) Benämning på en af adeln ensam underhållne kavallerikorps, som bestod af 393 man. Kallades även: *Adelsfaneregement*.

ADELSHUS, n. 3. Adlig familj.

ADELSJUNKER, m. 2. pl. — *junkrar*. Fattig, mindre ansedd person af adeln. Brukas nästan i föraktlig mening, liksom Knape.

ADELSKAP, n. 3. o. 3. 1) Adlig värdighet. *Betonas med a. — 2)* (mindre brukl.) Adelsstånd, adel.

ADELSMAN, m. 3. pl. — *män*. 1) Mansperson af adligt stånd. *Vara född a. Blifva utnämd till a. — 2)* (uti inskränkta mening) Mansperson af adels lägsta eller tredje klass (enligt svenska adels klassordning). *Han är icke greve, utan blot simpel a.*

ADELSMANNA, a. 4. (gentl. en gammal genit. pl. af Adelsman) Som tillhör eller har afseende på adel. *A. tro, ära, paroll.*

ADELSPRIVILEGIER, — — — lè — , n. pl. 3. 1) Företrädesrättigheter, tilldelade adeln som stånd. — 2) Själva urkunden, hvari de är uppfattade.

ADELSSTÅND, n. 3. Se *Adel*, 2.

ADELSVALP, m. 2. Öknamn på gossar och unglingar af adeln.

ADELSVAPEN, n. 3. Adligt sköldemärke.

ADEPT, adépp, m. 3. 4) (ford.) a) Person, invigd i alkemiens eller guldmakarkonstens innersta hemligheter. — b) Goldmakare. — 3) (nu) Person, invigd i en ordens hemligheter eller i någon för mångden obegriplig kunskap.

ADEQVAT, — — át, a. 4. Fullkomligt motsvarig, till alla delar passande.

ADERTON, grundtal. Åtta och tio tillsammans. Tecknas med siffror 18. *En af de a, ledamot i Svenska Akademien.*

ADERTONDE, ordningstal. Den, som i ordningen följer näst efter den sjuttonde.

ADERTONHUNDRA, grundtal. Aderton gånger hundra. Benämnes egentligen *Ettusen åttahundra*.

ADERTONTUSEN, grundtal. Aderton gånger tusen.

ADERTONÅRIG, a. 2. Som är aderton år gammal eller har fortvrat i 18 år.

ADHESION, — — schón, f. 3. (phys.) Olikartade kroppars egenskap att, då de komma i beröring med hvarandra, fästa sig vid och förena sig, den ena med den andra. *Vidhäftning.*

ADJEKTIV, adjekktiv, n. 3. (gram.) Ord, som tilläggs substantiv, för att utmärka någon deras egenskap. Tilläggsord. Egenhetskord. [Adjektfif, Adjektiv, Adjektivum.]

ADJEKTIV, a. 2. (gram.) Som har afseende på eller utmärker ett adjektiv. *A. ändelse. A-t begrepp.* [Adjektif, Adjektif.]

ADJEKTIVT, adv. (gram.) Såsom adjektiv. [Adjektif, Adjektift.]

ADJUNGERA, v. a. 1. (i embetsstil) Förordna eller förema med sig till biträde. — *Adjunge-rande*, d. 4.

ADJUNKT, addjunkt, m. 3. Person, anställd som biträde i en tjänst. *A. vid ett universitet, tillförordnat biträde åt en professor (Akademieadjunkt). A. vid ett gymnasium, som biträder med undervisning i vissa ämnen eller vid inträffande förfall för någon af lektörerna (Gymnasieadjunkt).* I allmänhet menas med *A* en person, som biträder i någon presterlig befattning, t. ex. Pastors-adjunkt, Kommunisters-adjunkt. — *Ss. A-syssla, — slön.* [Adjunct.]

ADJUNKTION, addjunkttschón, f. 3. (i embetsstil) Förordnande till biträde. [Adjunction.]

ADJUNKTUR, addjunktur, f. 3. Adjunks tjenst. Se *Adjunkt*.

ADJUTANT, addjutántt, m. 3. 1) Officer, som biträder en befälshavare. — 2) (skämtv.) Biträde i allmänhet. — *Ss. A-korps, — sve-sställning, — stjänst.*

ADJUTANTSFÄGEL, m. 2. pl. — *fäglar.* (nat. hist.) Köttagtande fågel af Storkslägget, även kallad: *Adjutant Ciconia argala.*

ADJÖ! int. Farväl! — *S. n. 4. Afsked. Taga a.*

ADLA, v. a. 1. 1) Upphöja i adligt stånd. — 2) (fig.) Förärla. — *Adlande*, p. 4.

ADLIG, a. 2. Som tillhör, utmärker eller har afseende på adel. *A. person, värdighet. A-t namn, stånd.*

ADMINISTRATION, addministratsschón, f. 3. Förvaltning. — *A-system, — sätgbärd.*

ADMINISTRATIV, — — iv, a. 2. Förvaltande, härörande till förvaltningen. [Administrativ.]

ADMINISTRATOR, m. 3. Förvaltare af allmänna angelägenheter.

ADMINISTRERA, v. a. 1. Förvalta.

ADMIRATION, admiratsschón, f. 3. (skämtsam stil) Beundran; även förundran. I tokrolig stil säges till och med *Admirations-förundran*.

ADMIRATÖR, admiratö'r, m. 3. (skämtv.) Beundrade.

ADMIRERA, v. a. 1. (skämtv.) Beundra.

ADMITTERA, v. a. 1. A. till examen, tillåta någon undergå densamma. — *Admitte-rande*, n. 4. o. *Admittering*, f. 2.

ADMITTITÖR, admittitör, n. 3. Det längsta af de fyra hufvudbetygen i en examen.

AD NOTAM. (lat.) *Taga ad n.*, anmärka, teckna sig till minnes, lägga på märke.

ADONISBLOMSTER, n. 5. (bot.) Örtsläkte af Ranunkelfamiljen.

ADONISK, a. 2. (i prosodi'en) Benämning på ett versslag ($\overline{\text{---}} \text{---} \text{---}$).

ADOPTERA, v. a. 1. 1) (i lagstil) Upptaga som eget barn, eller offentligen erkänna ett eget oäkta barn som sitt. — 2) (fig.) Antaga som god, erkänna som sann, gilla, godkänna. *A. någons förslag, mening.* — *Adopterande*, n. 4. o. *Adoptering*, f. 2.

ADOPTION, adäpttschón, f. 3. 1) Ett barns upptagande som eget. *Jfr. Adoptera, 1.* — 2) (fig.) Godkänande, gillande.

ADOPTIV, adaptiv, a. 2. Adopterad, upptagen som eget barn. [Adoptif.]

ADORATÖR, m. 3. Tillbedjare.

ADPERTINENTER, addpärtinéntsier, f. pl. 3. Tillhörigheter, tillbehör.

ADDRESS, adrä'ss, m. 3. 1) Muntlig eller skriftlig anvisning, hvarest man kan träffa eller igenfinna en person eller sak. *Säga, uppgevisa, lemna någon sin a. Jag gick efter gifven a, men träfade icke herr N. Skrifa, teckna a. på ett bref, ett paket, o. s. v. Gif mig a. till herr Z, herr Z:s a. Skaffa mig a. på godt kläde.* — 2) (pol.) Engelska parlamentets eller franska kammarne svar på prontalet. — 3) Lyckönskningskort till betygande af undersättig vördbond och tillgivnenhet. — 4) Underdåig skrifvelse, böneskrift eller skriftlig framställning till en regering ifrån en riksfolksamling, en korporation, en kommun eller viss klass af medborgare, till yttrande af missnöje med någon regeringsvägt, något förhållande i samhället, eller önskan om någon förvaltningsvägtärs vidtagande eller inställelse.

ADRESSBYRÅ, adrä'ssbyrå, m. 3. Se *Adresskontor*.

ADRESSERA, v. a. 1. 1) Gifva anvisning, hvor någon person eller sak är tillhörandes; påteckna utanskrift på något. *A. någon, a. ett bref, ett paket till en viss person, ett visst ställe.* — 2) (fig.) *A. sitt tal, en bön, en skrift till någon, vända sig till någon (t. ex. med anhållan om understöd, o. s. v.).* — *Adresserande*, n. 4. o. *Adressering*, f. 2.

ADRESSKALENDER, adrässkänlör, m. 2. pl. kalendrar. Bok, innehållande uppgift på åtskilliga inom stad eller provins boende personers adress. Anvisningskalender.

ADRESSKONTOR, adrä'sskäntr, n. 3. Ställe, der upplyser lennas om personers hemvist, saker som är till salu, o. s. v. Anvisningskontor.

ADRESSKORT, n. 5. Tryckt eller skrifven uppgift på någon persons hemvist. Anvisningskort.

ADRESSNUMMER, n. 5. Husnummer.

ADSTRINGERANDE, a. p. 4. (låk.) Sammandragande. *A. medel.*

ADUCERA, v. a. 1. (tekn.) Genom längvarig upphettning i lufttäkt slutna kärl gör metaller mjuka. — *Aducerande*, n. 4. o. *Aduce-ring*, f. 2.

ADVENT, adöv'nt, n. 3. p. 3. Den tid af året, som föregår julhägtiden. *Afv. Christi tillkommeletsid.* — *Ss. A-spredikan, — stid.*

ADVENTSÖNDAG, m. 2. En af de fyra söndagar, som infalla i adventen.

ADVERB, advärrb, n. 3. pl. — *ber.* (gram.) Ord, som tilläggs verbet, adjektiver eller andra adverbier, för att närmare bestämma deras betydelse. Biord. [Adverbium.]

Anm. Somliga skriva i plur. *Adverbier.*

ADVERBIAL, — — ál, a. 2. (gram.) Som tillhör eller har afseende på ett adverb.

ADVERBIAL, adv. (gram.) Såsom adverb.

ADVOCERA, v. a. 1. 1) Föra en annans talan i rättegång. *A, för, emot någon i ett twistemål.* — 2) (skämtv. eller i elak mening) Förvara med spetsfundigheter, svepskål. — *Advocerande*, n. 4. o. *Advocering*, f. 2.

ADVOKAT, addvokátsskål, m. 3. 1) Sakförare i rättegång, såsom ombud för en annan. *Han har tagit herr N. till sin a.* — 2) Person, hvars yrke är att utföra rättegångar. *Anlita, rådfråga flera a-er.* — 3) (fig.) Förvara i samtal. *Många tadelade hans uppförande, men han fick en god a. i sin vän N.* — 4) (fig. i dålig bem.) En som med svepskål förvarar något. Lagyränge, Ordrängare. — *Ss. A-stånd, — yrke.* [Advocat.]

ADVOKÄTFISKAL, addvokätfisskål, m. 3. Ett slags tjänstemän i juridiska och administrativa embetsverk, hvars åliggande är att anmärka och itala åtgärder för att försvara med spetsfundigheter, svepskål.

ADYOKATKNÉ, n. 3. (fam.) Konstgrepp, krångel af en advokat, för att vinna en rättegång.

ADYOKATORISK, a. 2. (i elak mening) Som använder svepskål. *A-t bevisningssätt.* *A-skicklighet.* [Advocatorisk.]

ADYOKATUR, — — ür, f. 3. Rättegångars utvärdering. — 2) (i elak mening) Användande af svepskål och krångel i rättegångars förande eller argumentering. [Advocatur, — ure.]

ADYNAMI, — — mi, f. 3. (låk.) Kraftlöshet.

ADYNAMISK, a. 2. (låk.) Kraftlös.

AEQUATOR, m. fl. se *Equant*, m. fl.

AERERKA, v. a. 4. (hem.) Mätta med en luftstart.

AERERING, f. 2. (hem.) Mättande med en luftstart.

AERODYNAMIK, aerodynamik, f. 3. Läran om kroppars rörelse i luften.

AEROLITH, — — lit, m. 3. Se *Meteorsten*.

AEROMETER, — — mér, m. 2. pl. — *metr.* (phys.) Luftmätare, eller instrument till bestämmande af beständsdelarna och den specifika vichten hos ett elastiskt fluidum, t. ex. den atmosfäriska luften.

AERONAUT, aerånat, m. 3. Luftsegelare.

AERONAUTIK, aerånaufik, f. 3. Läran om begåendet af luftballonger. Luftseglingslära.

AEROSTAT, — — át, m. 3. Luftballong.

AEROSTATISK, a. 2. A. maskin, luftballong. *A. press, luftpress.* A. väg, luftväg.

AF, prep. Betecknar: 1) Ursprung, upphov, grund, härkomst. *Uppräxt af ett frö, af rolen. Född af hederliga föräldrar.* *Ett arbete af en skicklig artist.* — 2) Orsak, anledning. *Göra något af kärlek. Dö af sjukdom.* *Det kommer allt af egennytta.* — 3) Ämnet, hvarefter något är gjord eller består. *En rock af kläde. Ett hus af tråd. En hög af jord, af sand,*

grus; penningar, mull. En kedja af berg. — 4) Verktyg. Blifva träffad af en pil. Få ett hugg af en sabel. — 5) Medel. När sig af åkerbruk. Blifva drucken af vin. — 6) Egen-skap hos person eller ting. En man af heder, af smille. En vara af god bestaffenhet. — 7) Innehåll (mått, mål, vigt, pris, tid). En butelj, full of vin. Ett verk af tio delar. Taga in en last af spannmål. Ett band af två alnars längd. En last af 200 tunnor. Ett paket af 20 lods vägt. Det säljes till ett pris af 12 sk. skälpundet. En person af tretton års ålder. — 8) Del af ett helt. Häfslen af äplet. En bit af tårten. Vid foten af berget. Två personer af sällskapet. En af mina vänner. — 9) Af-lägenhude, borttagande befriande. Torka dammet af bordet. Taga af sig hattan. Taga af en fånge häns bojar. — 10) Ågande, tillhörighet. Agare af en landegendom. Konung af Sverige. Riddare af Söderorden. Vissa äldre adliga åter, som skriva sig till något familiogs, nyttja i sian namn af framför namnet på det gods, som utgör åtterns hufudsäte, t. ex. Horn af Ämmine, Lind af Hageby, m. fl. För att utmärka sitt adelskap, hafta på grund hära, i sednare tider, personer, som blifvit adlade, antagit af framför sitt ursprungliga namn, utan att det utmärker ägandet af något sådant familjegods, t. ex. af Wannqvist, af Sillén, m. fl. — 11) Af uttrycker äfven ofta begreppet af ablativen i latinet och brukas särskilda allmänt i passiva satser. Vara omyckta af alla. Förföljas af fienden. Plågas af sjukdom. Blifva anfallen af feber. — 12) Elliptiskt nyttjas Af i flera talesätt, t. ex.: Armen, häppen är af, d. v. s. afbrut. Stå med halten af, d. v. s. aflyftad. — 13) Följande talesätt härav ämnas: Vara, blifva af med någon, vara ell. blixt befrida ifrån, t. ex.: nu är jag af med honom, hon har nu blixtit af med henne. Vara, blifva af med något, hafta förlorat eller förlora något, t. ex.: jag är af, har blixtit af med min paraply. Blifva af, ske, åtv. taga vägen, t. ex.: det blir ingenting af med den saken; här blef han af. Komma af sig, råka i förfall, komma på obestånd; åfv. plötsligt stanna af i ett tal, utan att kanna fortsätta, antingen till följe af glänska eller för det man tappat koncepterna. Af sig sjelf, af egen ingivelse, frivilligt, utan andras tillgörande, t. ex.: veta af sig sjelf; han kom af sig sjelf. Uttrycket af sig antyder stundom lyne, natur, t. ex.: vara rädd, ondsint af sig. — Jfr. Blaf.

AFARSETA, v. a. 4. Genom arbete smän-gom betala. A. en skuld. Äfven Arbeta af. — Afarbetande, n. 4. o. Afarbetning, f. 2.

AFART, m. 5 (nat. hist.) Afdelning af en art, som i oväsentliga delar avviker derifrån. Äfven: Artförändring, Varietet.

AFBALKA, v. a. 4) Genom drunner-, plank- eller brädvägg afstånda ett mindre rum inuti ett större. A. en färkette i ett fähus. — 2) Genom dylik vägg, afdelas ett rum. A. ett rum i flera smärre. Åfv. Balka af. — Afalkande, n. 4.

AFBALKNING, f. 2. 4) Handlingen, då man afbalkar. — 2) Själva skiljeväggen emellan afbalkade rum. — 5) Rum, som blifvit afbalkadt ifrån ett annat.

AFBANDA, v. a. 1. Taga banden af (lägg-käril). Åfv. Banda af. — Afbandande, n. 4. o. Afbandning, f. 2.

AFBARKA, v. a. 1. Taga barken af (ett träd,

en stock, o. s. v.). Åfv. Barka af. — Afbar-kande, n. 4. o. Afbarckning, f. 2. AFBASTA, v. a. 1. 4) Taga basten af (träd, o. s. v.). — 2) (färgh.) Afbinda. — Afbastan-de, n. 4. o. Afbastning, f. 2. AFBEDJA, v. a. 2. (böjes som Bedja). 1) (i religiös stil) Bebla om tillgång för. A. ett fel, en synd. — 2) Genom bön avfynda. A. sitt straff. — Afbedjande, n. 4. AFBEDJANDE, a. p. 4. Som uttrycker önskan att afbedja något. Stå i a. ställning. AFBERGA, v. a. 1. Inskördna all gröden af (äker eller äng). A. ett åkergärde, en äng. Åfv. Berga af. — Afbergande, n. 4. o. Afbergning, f. 2. AFBETA, v. a. 1. (om djur) Förtära allt växande gräs eller gröden på (ängs-, betes- eller äker-mark). A. en äng, en hage, ett gärde. Stundom sättes även gräset etc. som objekt, t. ex.: Korna hafva a-t allt gräset i hagen. — Åfv. Beta af. — Afbetande, n. 4. o. Afbetning, f. 2. AFBETALA, v. a. 1. 4) Betala en del af en skuld. A. sin skuld till häfslen. A. 50 Rdr på sin skuld. — 2) Smän-gom betala. A. hela sin skuld genom arbete. — Åfv. Betala af. — Afbetalande, n. 4. AFBETALNING, f. 2. 4) Handlingen, då man afbetalar. — 2) Den afbetalade summan. — Ss. Assumma. AFBETSLA, v. a. 1. Taga betsllet af. A. en häst, en åsna. — Åfv. Betsla af. — Afbets-la, n. 4. o. Afbetsling, f. 2. AFRIDÅ, v. a. 1. Vänta till inträffanden af något. A. någons ankomst. A. tjenligt till-fälle, A. tiden, avfakta de händelser, som tiden kan medföra. — Syn. Se Vänta. — Afliдан-de, n. 4. AFBIDAN, f. sing. indef. Invändande af något, som skall inträffa. Brukas blott med föregående preposition. Under a. att. I a. af hans an-kost. AFBLIDA, v. a. 1. Ringga sidorna jemna på (bjelke eller stock). — Afblidande, n. 4. AFBLID, m. 5. 1) Konstgjord, liknande bild af något levande (porträtt, bildstod, o. s. v.). — 2) (fig.) Siges om person eller sak, som framställer likhet med någon annan. Han är sin fara. Liljan är en a. af oskulden. — Syn. Afteckning, Afmålning. Aftryck. ATBILDA, v. a. 1. Göra en bild, som liknar något föremål. A. en meningska, en häst, en blomma, ett hus. — 2) (fig.) Afteckna. Sjöns blanka yta a-ade slottets höga torn. — 3) (fig.) Med tråfjände drag skildra, beskrifta. A. en per-sons karakter. — Syn. Afmåla, Afrita, Skildra, Afskilda, Forma, Aftaga, Afteckna, Framställa, Förställa, Representera. — Afbildande, n. 4. AFBILDNING, f. 2. 4) Handlingen, då man afbildar. — 2) Afbild. — Syn. Se Bild.

AFBINDA, v. a. 3. (böjes som Bindा) Om-hinda, tillhindra något, så att det gör af, bort. A. en värta. — Afbindande, n. 4. o. Af-bindning, f. 2.

AFBITA, v. a. 5. (böjes som Bitा) 1) Genom bitande afskilja. A. en träd, en stjälk. — 2) Genom bitande afskilja en del ifrån det hela. A. kanten af ett brödstycke. — Åfv. Bitा af. — Afbitande, n. 4. o. Afbitning, f. 2.

AFBITARE, m. 3. (tek.) En sorts knipstång.

AFRITEN, a. p. 2. neutr. — et. A-tet-tal, a-tna ord, då upphåll göras emellan meningarna eller orden. — Syn. Abrupt, Trävhug-gen. Osammanhängande.

AFBRUTEN, a. p. 2. neutr. — et. A-tet-tal, a-tna ord, då upphåll göras emellan meningarna eller orden. — Syn. Abrupt, Trävhug-gen. Dialektens a-t sitter vatten i Bottniska Viken. — A. sig, v. r. 1) Befria sig ifrån. A. sig en skuld, en beskyllning. — 2) (om floder, sjöar) Utgjuta sitt vatten. — Afbördande, n. 4. AFBRUTET, adv. (fig.) Med afbrott emellan meningarna och orden. Tala a. AFTRYNA, v. a. 1. (kok.) Gifva brunaktig färg genom någon tillsats. AFTRYTA, v. a. 3. (böjes som Bryta) 1) Bryta något så, att det går tvars af. A. en köpp. — Syn. Se Bryta. — 2) Bryta los (en del ifrån något helt). A. en blomma från stjälken. — 3) (fig.) Förorsaka upphändet af något, antingen för en tid eller för alltid. A. tystnaden. A. vän-skapen med någon. — 4) (fig.) Hindra att fort-sätta. A. någon i hans tal. — V. n. Bilda skarp motsats. Hans handlingssätt a-ter starkt emot

hans förr yttre grundsatser. — Åfv. Bryta af. — Syn. Göra afbrott, Afsticke, Kontraste-ra. — Afbrytande, n. 4. (hem. 4. 2. 5), o. Afbrytning, f. 2. (hem. 4. 2).

AFBRÄCK, n. 5. Skada, förlust. Lida a. Göra någon stor a.

AFBRÄCKA, v. a. 2. 4) Bräcka något så, att det går af. — 2) (foga bruk.) Aflossa (gevär).

Bräcka af är mera brukligt.

AFBRÄNNA, v. a. 2. 4) Medelst eld helt och hållt förstöra (städér, byar, hus, o. s. v.). — Syn. Se Bränna. — 2) Medelst eld borttaga något ifrån en yta efter mindre delar från ett helt. A. stubben på en åker. A. quistarna på ett träd. — 3) Antända bränbara ämnen, så att de explodera. A. fängkrutet, ett fyrvärkeri. — 4) Aflossa (skjutvapen). A. en kanon, ett gevär, ett skott. — Syn. Se Afskyta. — 5) (tek.) Fullborda tillverkningen af något ämne, som vid beredningen måste bränna. A. ett visst quantum bränvin. A. te ugnar tegel. — b) Måldes en spirituös vätska genom bränning. A. konjak. — c) (kok.) Måldes den råa smaken hos en råt genom bryning. A. en sås. — d) Rena en metalls yta genom eld. — Bränna af kan även sägas, utom i hem. 3. — Afbränande, n. 4.

AFBORSTA, v. a. 1. Medelst bortse bort-taga (dam, orenlighet, o. s. v.) från något. A. dammet af en rock, galmsutson af ett par stöflar. — 2) Medelst bortse befria från dam, smuts, o. s. v. A. en rock. — Åfv. Borsta af. — Afborstande, n. 4. o. Afborstning, f. 2.

AFBRAKA, v. n. 1. Med brak afbrista, gå af. — Bättre Braka af.

AFBRINNA, v. n. 3. (böjes som Brinna.)

4) Genom eld helt och hållt förstöra. Hela stan-den har afbrunnit. — Syn. Se Brinna. — Ge-nom eld afsöndras och förstörs (om delar af ett helt). — 5) (om skjutvapen och fyrvärkeri) Fatta eld och explodera. Bössan råkade a. Skotten a. stundom icke i regnväder. Åfv. Brinna af. — Syn. Explodera. Gå los, Gå af, Lossas, Af-smälla. — Afbrinnande, n. 4.

AFBRISTA, v. n. 3. (böjes som Brista) Bry-tas eller sätas tvärs af. Tyngden var så stor, att bron afbrast på midten. Hisståget har af-brusit, emedan tyngden var för stor. — Åfv. Brista af, hvilket mera brukas i imperf. o. pret. — Afbristande, n. 4.

AFBROTT, n. 3. 1) Handlingen, då någon-ting, som göres eller sker, eller ett förhållande, afbrutes. Göra a. i ens läsnings. Det blef ett kort a. i det eviga regnandet. Ett plötsligt a. af fredslugnet. — Syn. Upphåll, Paus. — 2) I ögonen fallande, ganska märkbar olähet. Den svarta färgen gör här för starkt a. mot den gula. — Syn. Motsats, Kontrast. — Göra a. — Afbryla, Afsticke, Kontrastera.

AFBÖRTEN, a. p. 2. neutr. — et. A-tet-tal, a-tna ord, då upphåll göras emellan me-

ningarna eller orden. — Syn. Abrupt, Trävhug-gen.

Dialektens a-t sitter vatten i Bottniska Viken.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån.

A. sig en

skuld, en beskyllning.

— 2)

(om floder, sjöar) Utgjuta sitt vatten. — Afbördande, n. 4.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld, som

afbrott.

A. sig, v. r. 1)

Befria sig ifrån. A. sig en

skuld

vägen. — *Älv. Damma áf.* — *Afdammande*, n. 4. o. *Afdamning*, f. 2.

AFDANKA, v. a. 1. 3) (ford.) Attacka, förfäskda. *A. ett regemente.* — 2) Utsesten ur krigstjosten utan formligt afsked. — 3) (förfäktl.) Gifva snöpligt afsked, bortköra ur tjänsten. — *Syn. Se Afskeda.* — *Afdankande*, n. 4. o. *Afdankning*, f. 2. — V. n. (nyligen upptaget ifrån tysken) Frivilligt afsäga sig regeringen. *Afråda* torde lämpligare kunna brukas, för att uttrycka det osvenska *Abdikera*.

AFDANSA, v. a. Genom dansning välla, att nägonting (klädespersel, o. s. v.) faller av ifrån en dansonde. *A. någon hatten.* — V. n. (fig.) Häftigt aftakast. *Han slog till honom, så att hatten å-de.* — Bättre *Dansa áf.*

AFDARRNING, f. 2. (bergv.) Operation, hvarigenom silfverhaltig koppar befrisas ifrån sista halten af silfret, och detta sednare tilgodoget medelst behandling i darrugh.

AFDELA, v. a. 1. och 2. 4) Indela ett helt i vissa delar. *A. en bok i flera kapitel.* — *Syn. Se Dela.* — 2) Skilja en del ifrån ett helt. I denna bem. mindre brukligt. — *Älv. Dela áf.* — *Afdelande*, n. 4.

AFDELNING, f. 2. 4) Handlingen, då man afdelar. — 2) Berigenom uppkommen del af det heila. *En a. af ett rum, i en bok, af en armé.* — *Syn. Se Del.*

AFDELNINGSSKÄRM, m. 2. Skärm, som begagnas till boningsrumms afdelning.

AFDELNINGSVIS, adv. I afdelningar; hvar afdelning för sig.

AFDIKA, v. a. 1. 4) Genom dikten göra aflopp för vattnet ifrån ett fält. *A. en dag.* — 2) Genom dikten aflopta. *A. vatten ifrån ett ångsfält.* — Kan äfvs. sägas *Dika áf.* — *Afdikande*, n. 4. o. *Afdikaning*, f. 2.

AFDISKA, v. a. 4. Sluta att diskta. Nyttjas äfvs. absolut. — *Afdiskande*, n. 4. o. *Afdiskning*, f. 2.

AFDOFTA, v. u. 1. Bortgå i form af fint stoft. — *Afdoflante*, n. 4. o. *Afdofning*, f. 2.

AFDOMNA, v. n. 4. Småningom domna.

AFDRÄG, n. 3. 3) Handlingen, då man afdrager en del af en summa. *Göra ett a. af 10 Rdr på hela summan.* *Med a. af omkostnaderna.* — 2) Belopp, som afdrages af en summa. *A-et är så stort, att det blir icke mycket öfver på hela summan.* — *Syn. Afskrötning, Afräkning, Afslag.* — 3) (bolstr.) Afräk af ett ark, på försök, innan tryckningen börjar.

AFDRAGA, v. a. 5. (böjes som *Draga*) 4) Draga nägonting så, att det skiljes ifrån ett inunder varande föremål. *A. stöflarna, handskarna.* *A. huden af en död häst.* *A. schalen ifrån ett fruntimmers axlar.* — *Syn. Afflä, Afflänge, Attaga.* — 2) Draga nägonting så, att det brister. *A. en träd.* — 3) (fig.) Minnsa en summa med en del deraf. *A. beloppen af sin fördran ifrån skulden.* — *Syn. Afskorta, Afräkna.* — 4) (fig.) Afskilja, afsändra, tänka sig nägonting särskilt ifrån ett annat. — 5) (boktryckl.) Göra första aftrycket af (ett ark); äfvs. uttrycka (i allmänhet). *A. ett ark till prof.* *A. 300 exemplar.* — *Älv. Draga áf.* — *Afdragande*, n. 4. o. *Afdragning*, f. 2.

AFDRÄGARE, m. 5. Person, hvars befattning är att afdraga huden af ihjelkjutna gamla hästar, hundar, o. s. v. — *Syn. Flåmse.*

AFDRICKA, v. a. 3. (böjes som *Dricka*) 4)

Dricka något af innehållet i ett drickeskärl. — 2) (föga brukl.) Slutta att dricka (skälar). — *AEDRIFNING*, f. 2. 4) Metallers renning genom eld. — 2) Handlingen, då man afdrifar en skalplats. Se *Afdrifpa*, 2:o.

AFDRIFNINGSHÅRD, m. 2. (metall.) Bottens

af utludat, hårdt hopstampad träaska, som begagnas vid afdrifningar.

AFDRIFT, c. 5. (sjöt.) Ett fartys sidorörelse åt lä, eller den vinkel, som kölvattnets direktion formerar med hölens, då vinden ej blåser rätt ifrån aktern.

AFDRIFTSLINIE, f. 3. (sjöt.) Den verkliga kurven, ett fartys gör i följd utaf afdriften.

AFDRIVYA, v. a. 5. (böjes som *Drifva*) 4) (föga brukl.) Bortdrifva. — 2) (vid jagtskall) Låta skallfolket genomsätta jagtplatser och under rop och buller drifva djuren framför sig till den ändan af platsen, der skyttarne och nätten befina sig. *A. en skalplats.* — 5) Genom eld rena (föld metaller). *A. guld, silver.* — V. n. 4) (föga brukl.) Bortgå. Vanligare *Drifva áf.* — 2) (sjöt.) Görä afdrift; se d. o. — *Afdrifvande*, n. 4.

AFDRIVVARE, m. 6. (bergv.) Arbeteare, hvars besättning är att afdriva metaller.

AFDRYPA, v. n. 5. (böjes som *Drypa*) 4) Bortfalla i droppform ifrån ett föremål. — 2) Genom drypning befrisas ifrån ett ämne. — V. a. Låta nägonting var i ett läge, att det genom drypning befrisas ifrån ett ämne. — *Älv. Drypa áf.* — *Afdrypande*, n. 4. o. *Afdrypnings*, f. 2.

AFDROJA, v. n. 2. (föga brukl.) Droja. — *Droja áf* är brukligare.

AFDUFNA, v. n. 4. Småningom dufna.

AFDUKA, v. a. 1. Borttaga duken och bord-sakerna från (ett bord). — Nyttaas ofta absolut, t. ex.: *Är det a-dt ännu?* — *Älv. Duka áf.* — *Afdukande*, n. 4. o. *Afdukning*, f. 2.

AFDUNA SIG, v. r. 1. Släppa din ifrån sig. Bättre *Duna dig*.

AFDUNSTA, v. n. 4. 1) (om vätskor) Skilja ifrån en mängd af sina partiklar, som bortgå i luftform. *Läta en vätska a. för elden.* — *Syn. Evaporera, Afröka, Förfliga.* Går bort i rök, i ånga. — 2) Befrias ifrån ett vikt ämne, genom dess bortgående i luftform. *Läta en massa a.-* V. a. (kem.) Låta bortgå i luftform. *A. en upplösning.* — *Älv. Dunsta áf.* — *Afdunstande*, n. 4. o. *Afdunstning*, f. 2.

AFDÅNA, v. n. 4. Fälla i vanmakt. — *Älv. Dåna áf.* — *Syn. Se Dåna.* — *Afdånande*, n. 4.

AFDÅNSTA, v. n. 4. 1) Handlingen, då någon faller i vanmakt. — 2) Se *Vanmakt*.

AFDAMMA, v. a. 2. Genom en dam afstånd. *A. vattnet ifrån en ång.* — *Afdämmande*, n. 4.

AFDÄMNING, f. 2. 4) Handlingen, då man afrämmar. — 2) Själva rummet, som genom dammen blifvit afståndt. — 3) Dammen, hvarmedest afståndningen skett.

AFDÖD, a. 2. (förädr.) Död, afsliden.

AFDÖFVA, v. a. 1. (mindre brukl.) Småningom döfva. — *Afdöfande*, n. 4. o. *Afdöfning*, f. 2.

AFDÖMMA, v. a. 2. Genom sluttig dom eller utslag afgröra. *A. en rättegång, ett brottmål.* — *Syn. Fälla utslag, dom i.-Afgöra.* — 2) (fig.) Fälla afgröande omdöme om, afgröra. *A. en lätterär strid.* — *Afdömande*, n. 4. [Afdomma.]

AFFABEL, -fåbli, a. 2. Som gerna läter tala vid sig: Medtalig, tillgänglig.

AFFALL, n. 3. 1) (föga brukl.) Händelsen, då något affaller. Bättre: *Affallande.* — 2) (fig.) Handlingen, då man överger troslära, parti, system (brukas vanligvis om vedersakare, olika tänkande). *Hans a. ifrån lutherska läran företräde alla.* — 3) (fig.) Handlingen, då en del af en stat (koloni, provins, o. s. v.) skiljer sig derifrån; äfvs. då underståer upphöra att lyda en regent eller regering. *Nederländernas a. ifrån Spanien. Chefernas och armérens a. medförde folkets.* — 4) Aflopp för rimande vatten. *Göva vattnet frött a. ifrån ängen.* — 5) Sluttning yta, slutning. *Ett bergs a.* — 6) (tekni.) Hyad som faller af vid en hushållsförättning eller ett ämnes beredning. Kallas Skräde, Askräde, när det som odugligt bortkastas. *A. efter ett slagadt djur.* *A. af ull vid klädes överskränning.* *A. af skinn och läder i garfetterier.* — 7) (bergv.) En malmarts förändring i gruvan eller själva gången, då den blir mindre rikhaltig.

AFFALLA, v. n. 5. (böjes som *Falla*) 4) Falla bort ifrån ett helt. *Löfven a. Höret a-ller ofta efter sjukdom.* — 2) (med frön) Öfverglipa (troslära, parti, system). *A. från lutherska läran, från liberalismen, från det hegelska systemet.*

— 3) Skilja sig ifrån föreningen med en stat (om kolonier, provinser, o. s. v.), eller upphöra att lyda en regent, en regering. *Spaniska koloniernas afslöja från moderlandet.* *Många af hans undersåtar, flere civile och militære chefer samt en del af trupperna havfo a-litit från honom.* — 4) Blifva mager, förlora till sin friska utseende. — 5) (sjöt.) Med rorets eller seglens tillhjelpe öka vindens tillfallsinkel. *A. för vinden.* Man säger äfvs.: *Falla.* — 6) (milj.) Afskilja sig ifrån en tågande trupps front, för att tåga baketter. — 1 hem. 4. 4. o. 5) brukas äfvs. *Falla áf.* — *Affallande*, n. 4. (nest i hem. 1. o. 4.)

AFFALLEN, a. p. 2. neutr. — et. 4) Som öfvergått till annan lära, annat parti. — 2) Af-magrad.

AFFALLNING, f. 2. (sjöt. o. milit.) Den handling, då ett fartys eller en tågande trupp affaller. Jfr *Affalla*.

AFFALLSULL, f. 2. sing. Det yllna affall, som erhålls vid överskränning af kläde.

AFFALTSKILLNING, f. 2. (föld) Medelst falskniven renskräva insidan af en hud. — 2) Fulländna falskningen af något. Se *Falsa.* — *Affalsande*, n. 4. o. *Affalsning*, f. 2.

AFFARA, v. n. 5. (böjes som *Fara*; föga brukl.) 1) Bortvara. — 2) Affalla. — *Almännare Fara áf.* — *Affarande*, n. 4.

AFFART, c. 5. Bortfart. — *Syn. Se Afresa.*

AFFATTA, v. a. 1. Skriftigt uppsätta, författa (med afseendet hufudsakligen fastadt på formen, ej på innehållet). — *Syn. Se Skrifva.* — 2) (landm.) *A. på karta*, uppmauta och i reducerad skala på papper upprita en viss jordrymd, till figur, och med angifvande af derinom beftingligh. anmärkningsvärde föremål, t. ex. vattendrag, berg, skogar, städern, byar, o. s. v. *A. en socken på karta.* — *Affallande*, n. 4. o. *Affallning*, f. 2.

AFFEJA, v. a. 1. 4) Genom fejning renna från (orientlighet, rost, o. s. v.). — 2) Genom fejning renna (värla, sabel, gevär, o. s. v.). — *Syn. Se Rena.* — *Älv. Feja áf.* — *Affejande*, n. 4. o. *Affejning*, f. 2.

AFFEJNING, f. 2. Genom fejning renna från (orientlighet, rost, o. s. v.). — 2) Genom fejning renna (värla, sabel, gevär, o. s. v.). — *Syn. Se Rena.* — *Älv. Feja áf.* — *Affejande*, n. 4. o. *Affejning*, f. 2.

AFFEKT, affekt, m. 3. Stark och liflig känsla, sinnesrörelse. *Råka, komma i a.* [Affekt]

AFFEKTION, affektsatschón, f. 3. Tillgjordhet, förkinsting. [Affection.]

AFFEKTERA, v. a. 1. Giöva sig sken, anseende af. *A. ömsinhet, ådelmod.* — *Affekterande*, n. 4. o. *Affektering*, f. 2. (håda föga brukliga). [Affection, etc.]

AFFEKTTERAD, a. p. 2. Tillgjord, konstlad. [Affectionated.]

AFFEKTFULL, a. 2. (föga brukl.) 1) Lättörörd. — 2) Häftig i åtbörder. [Affectionate.]

AFFEKTION, affektschón, f. 4) (föga brukl.) Tillgivnenhet. — 2) (med) Sjukligt tillstånd. [Affection.]

AFFEKTIONERAD, a. 2. (föräldr.) *Val a.* tillgivigen, bevägen. [Affectionated.]

AFFEKTÖLÖS, a. 2. (föga brukl.) Ej fallen för häftiga sinnesrörelser, kall. [Affectionless.]

AFFEKTERA, v. a. 1. (i vetenskapstil) Göra intyg p. verka på, angripa.

AFFILÄ, v. a. 1. 4) Med fil borttaga (hörn, kanter, ojämnheter, o. s. v.). — 2) Med fil jomma tytan på något. *A. en tapp, en skruf.* — 3) Med fil genomskräva. *A. ett jerngalleri.* — *Älv. Fil áf.* — *Affilande*, n. 4. o. *Affilning*, f. 2.

AFFILERA, v. a. 1. Med sig förena. Säges blott om korporationer, offentliga inrättningar och samfund.

AFFINGRA, v. a. 1. (föga brukl.) Genom fingring lossa eller bryta tvärs af.

AFFINITET, --ét, f. 3. (tem.) Frändskap. [Affinity.]

AFFINNA SIG, v. r. 3. (böjes som *Finna*) A. sig med någon, godtgöra ens fordon, träffa övernärmelse med någon till en skulds betalande. Ordet är numera mindre brukligt.

AFFIRA, v. a. 1. (sjöt.) Säkta och jämt släppa efter p. ett tåg med vidhängande last. — *Affirande*, n. 4. o. *Affiring*, f. 2.

AFFIRMATIV, --iv, a. Jakande. [—if.]

AFFIRMERA, v. a. 1. Bekräfta, bejaka.

AFFISCH, m. 3. Offentlig, vanligtvis tryckt tillkännagivande om teatralisk representation, koncert, musikalisk soåre, o. s. v. [Affiche.]

AFFISCHERA, v. a. (föga brukl.) Låta påskina. [Affichera.]

AFFISKA, v. a. (skämtv., föga brukl.) Se *Aflura*.

AFFIX, -ix, n. (gram.) Småord, som tillägges i slutet af andra ord.

AFFJÄDRÄ, v. a. 1. Borttrycka fjäderna af (en levande fågel). — *Affjädrande*, n. 4.

AFFJÄLLA, v. a. 1. Bortlägga fjäljen ifrån. *A. en fisk.* — V. n. o. *A. sig*, v. r. Fälla fjäljen. — *Affjällande*, n. 4. o. *Affjällning*, f. 2.

AFFLISCA, v. a. 1. Aflossa, fränskilia i form af flisor. — *A. sig*, v. r. Affalla i form af flisor.

AFFLOTTA, v. a. 1. Genom flottning bortföra.

AFFLYGLA, v. a. 1. (jäg.) Säges, då vid skallgång drevflys flygar eller fasta halten få gå förtare framtill än midten.

AFFLYTA, v. n. 3. (böjes som *Flyta*) Flyta bort, ifrån ett ställe. *Vatnet a-ter ifrån ängen.* — *Älv. Flyta áf.* — *Afflytande*, n. 4. o. *Afflytning*, f. 2.

AFFLYTTA, v. a. o. 1. (lagt.) Flyta från ett ställe. — *Afflytande*, n. 4. o. *Afflytning*, f. 2.

AFFLÄ, v. a. 2. Afdraga hel den fastsittande beträckden på en kropp, ett ämne. *A. huden af en oxe, skinnet af en katt.* *A. en strumpa.* — *Älv. Flä áf.* — *Syn. Se Afdraga.* — *Afflände*, n. 4.

AFFLÄKTA, v. a. 1. Bortfläkta från ytan af något. — **Afv. Fläkta** *åf.*

AFFLÄNGA, v. a. 2. Borttrycka storå, långa, jemna stycken ifrån ytan af något. — **Afv. Flän-ga** *åf.* — **Afflängande**, n. 4. o. **Afflängning**, f. 2.

AFFLÖDA, v. n. 1. Flöda bort ifrån en rynd, ett ställe. — **Afv. Flöda** *åf.*

AFFNASA, v. a. 1. Borttaga fnsaset ifrån något. — **Afv. Fnasa** *åf.*

AFFORA, v. a. 1. (fig. fam.) Visa från sig, hortkóra, göra sig af med. **A.** någon med ovet. — **Afv. Fora** *åf.* — **Syn.** Se *Affärda*.

AFFORDRA, v. a. 1. Fordra, att någon aflemar en sak. **A.** en person beträning för emottagna varor. — **Affordran**, f. sing. indef. **Affordrande**, n. 4. o. **Affording**, f. 2.

AFFORMA, v. a. 1. Taga atyrck af en hård kropp i ett mjukt ämne. **A.** modeller i vax, i gips, i yjtusand, i tera. — 2) Af ett mjukt ämne, isynderhet lera eller gips, bilda modellen till ett konstverk. — **Afv.** men mindre brukligt, *Forma* *åf.* — **Afformande**, n. 4.

AFFORMING, f. 2. 4) Handlingen, då man afformar. — 2) Själva det afformade.

AFFORSA, v. n. 1. Forsande afflyta. — **Afv. Fora** *åf.* — **Afforsande**, n. 4.

AFFORSLA, v. a. 1. Genom förling bortföra. — **Afv. Forsla** *åf.* — **Syn.** Se *Sända*. — **Afforslande**, n. 4. o. **Afforsling**, f. 2.

AFFRAKTA, v. a. 1. (foga brukl.) Genom fraktning bortföra. — **Affraktande**, n. 4. o. **Affraktning**, f. 2.

AFFRYSA, v. n. 3. (börjs som *Frysa*) Förstöras af frost. Säges om plantväxter. *Potatis*-kålen har *affrysat*. — **Affrysande**, n. 4.

AFFRATA, v. a. 2. 1) Genom frätning aflossa, borttaga. — 2) Fräta något så, att det går af. — **Afv. Frata** *åf.* — **Affrände**, n. 4.

AFFRÖA SIG, v. r. 1. Släppa från ifrån sig. — **Afv. Fröa** *åf.* sig. — **Affröande**, n. 4.

AFFUKTA, v. a. 1. Fullända fuktningen af något. — **Affuktande**, n. 4. o. **Affuktning**, f. 2.

AFFYRA, v. a. 1. (om eldvapen) Se *Abränna*. 4. — **Afv. Fyra** *åf.* — **Syn.** Se *Afshjuta*. — **Affyrande**, n. 4. o. **Affyring**, f. 2.

AFFANGA, v. a. 1. (foga brukl.) Fångा, borttaga något ifrån någon. — 2) (jag.) Uppskåra halspusdåren på djur.

AFFÄLLA, v. a. 2. Nedfälla något ifrån ett föremål. **A. qvistar af trädnen.** — **Afv. Fälla** *åf.* — **Affällande**, n. 4. o. **Affällning**, f. 2.

AFFÄLLIG, a. 2. Som affallit ifrån troslära, system, parti eller öfverhet. **A.** ifrån lutherska lärar. **A-a undersåter**.

AFFÄLLIGHET, f. 5. 1) Benägenhet att göra affall (ben. 2 o. 5). — 2) Affall. — 3) Tillstånd, då man är affällig.

AFFÄLLING, m. 2. En, som affallit ifrån troslära, system, parti. — **Syn.** Affallen, Apostat, Renegat. — Brukas åf. sundom i mening af affällig undersåter.

AFFÄLL, -åf, m. 3. 1) Göromål, uträttning, angelägenhet i allmänna lifvet, då man har ett uppgöra något med andra, holst dä det kan bli föremål för juridisk eller moralisk granskning. *Jag har en viktig a. att uppgo*ra. *Hufva a-er med någon.* Sköta sina egena, andras a-er. *En kinkig, smutsig, fartig a.* — **Syn.** *Se Göromål.* — 2) Handelsföretag, afgörning, uppörning rörande köp eller försäljning af varor.

EN VINSTGIVANDE a. *Hufva vidsträckta a-er. Dрага sig ifrån a-ernu.* — 3) (i plur.) Förmögenhetsvilkor. *Hans a-er äro goda, däliga, slä på goda, klena fölter.* — 4) Händelse. *En led-sam a. — 5) (milit.) Träffning.* — 6) (fig.) *Göra a., mycken a. af någon eller något,* anse vigtig, betydande, lägga vigt på.

AFFÄRD, c. 3. 1) Afresa (ridande, åkande eller till sjös; ej till fot). Ordet brukas i mera högtidlig stil. — 2) (fig.) Död, dödsätt. — 3) (skämt. o. fam.) *Få en snöplig a.* avisas på ett snöpligt sätt.

AFFÄRDA, v. a. 1. 1) Afstånda någon på väg till en ort, i ett vigtigt ärende, sedan man försent honom med nådiga dokumenter, brev, despeschir, o. s. v. **A.** ett sändebud, en kurir. Ordet kan ej väl brukas om ett bud, som endast medför muntliga beslutningar eller uppdrag. I embetsstil brukas åf. **A.** bref, skrifvelser, o. s. v. — **Syn.** *Se Sända*. — 2) (fig. i föraktlig mening) *Afvisa*, bortvisa, afora. *Han blef a-d med det besked, att . . . Han kom till mig och var ovettig, men jog a-de honom snart.* — 3) (fig.) *Göra färdig, sluta.* **A.** ett arbete. — 4) (fig.) *Böda.* *Efter en lång strid a-ade han ändtligen sín fiedne med en stöt tuårs igenom lifvet.* — 5) (fig.) *Segrande vederlägga.* **A.** någon med ett grundligt svar. **A.** ens åsynnenter med se-grande skäl. — **Affärande**, n. 4.

AFFÄRGA, v. a. 1. (mindre brukl.) Fullända förgningen af något. **A.** ett tyg. — **V.** n. (mindre brukl.) *Firga af sig.* — **Affärgande**, n. 4. o. **Affärgning**, f. 2.

AFFÄRJA, v. a. 1. På farja bortföra. — **Affärjande**, n. 4.

AFFÄRSBREF, n. 3. Bref, som handlar om enkilda affärer.

AFFÄRSBYHÅ, m. 5. Inrättning för omberörande af andras angelägenheter, såsom rättegångars utlösande, aflatstund af egendomsköp, skriftliga handlingars uppsättande, o. s. v.

AFFÄRSKRÄL, m. 2. 4) En, som har många affärer att sköta. — 2) En, som är öfvdad i affärers skötsel.

AFFÄRSKÄNNEDOM, m. 2. sing. Erfarenhet i enskilda affärers skötsel.

AFFÄRSMAN, m. 2. pl. — män. 4) Se *Affärskarl*. — 2) En, som har en annan persons affärer om hand (homme d'affaires). *Herr N. är greveinans a.*

AFFÄRSVÄG, m. 2. Brukas blott i det adverbiala uttrycket: *I a., i fråga om, i aseende på affärer.*

AFFÖDA, f. 4. sing. Afkomlingar af menniskor eller djur. Nyttjas numera sällan om menniskor, och då vanligen i föraktlig bemärkelse. (fig.) *Huggormars a.* ondskefullt släkte. — **Syn.** *Se Afföra.*

AFFÖLJA, v. n. 2. (i affärstil) Förekommer i förlödrade talesättet: *Låta a., översända, öfverstyrta, t. ex.: låta en summa a. till någon.* — **Afföljande**, n. 4. o. **Afföldr**.

AFFÖRA, v. 5. 2. 1) Föra bort. **A.** de särade från stridsfället. **A.** fängar till en fastning. — 2) (i rikenskapsväg) Såsom intebald uppdecka en summa, införa i Credit. — 3) (milit.) **A.** ur rullorna, utsluta någon ifrån krigstjänsten utan formligt afsked. — 4) (flik.) Genom dertill egnade medel renna inegen ifrån (stockade, osunda, osmältä ämnen, o. s. v.) *Genom laxativ a.* kruditeter ur magen. Brukas ofta absolut, t. ex.: *Att a. är bästa medlet i denna sjukdom.* —

ÄLV. Föra *åf* (utom i bem. 4). — **Afförande**, n. 4. (i alla bem.) o. **Afföring**, f. 2. (helst i bem. 5. o. 4).

AFFÖRANDE, a. p. 4. (flik.) **A.** medel, som renrar magen.

AFFÖRINGSMEDEL, n. 5. (flik.) **Se föreg.** — **Syn.** *Se Bortfösa.* — **Afv. Fösa** *åf.* — **Affösande**, n. 4.

AFFÖSA, v. a. 2. **Se Bortfösa.** — **Afv. Fösa** *åf.* — **Affösande**, n. 4.

AFGRÄFYA, v. a. 1. Sluta garfning af något visse mångd hedar, som på samma gång beredas. — **Affärsvande**, n. 4. o. **Affarf-ning**, f. 2.

AFGE, förkortad form af verbet *Afgifa*.

AFGIFT, f. 5. En summa penningar eller vissa varor, som till följe af stadgande eller åtagen skyldighet måste erläggas för åtnjutandet af något förmän.

A. för arrende, för bränning, vid inträdet i en orden, vid passerandet af ett slussverk, en bro, o. s. v. — **Syn.** *Se Skatt.* — **Ss. A-sbelop**, — **sberäkning**, — **sfröhjäning**, m. fl.

AFGIFTSPROCENT, m. 3. **Afgift**, beräknad efter humdradet af förmögenhet eller inkomst.

AFGIFVA, v. a. 5. (börjs som *Gifva*) 4) (mindre brukl.) *Gifva* från sig, lemma. — **Syn.** *Se Gifva.* — 2) (i embetsmannastil) *Till vederbörande myndighet lemma eller insända (förklaring, svar, utlätande, berättelse, o. s. v.)* — **Afgif-vande**, n. 4.

AFGJORD, a. p. 2. 4) Beslutad, beständ, givnen. *Det är en a. sak, att det lyckas.* *Taga för a-t att så sker.* — 2) Obestridlig, fullkomlig. *A. sanning.* *A. motvidja för någon.*

AFGJORDT, adv. Beständt, onekligen.

AFGJUTA, v. a. 3. (börjs som *Gjuta*) Genom gjutning i form, efter modell, afbilda. — **Afv. Gjuta** *åf.* — **Afgjutande**, n. 4.

AFGJUTNING, f. 2. 1) Handlingen, då man utgjuter. — 2) Den afgjutna pjesen.

AFGLENSNA, v. n. 4. (före brukl.) Småningom glesna. — **Afglesnande**, n. 4.

AFGLUDA, v. n. 3. (börjs som *Glida*) *Glida ned* ifrån ytan af något. — **Afv. Glida** *åf.* — **Afglidande**, n. 4.

AFGLÄTTA, v. a. 4. (tekn.) Genom glättningsverktyg göra fullkomligt glatt. — **Afv. Glätta** *åf.* — **Afglättande**, n. 4.

AFGLÖDGA, v. a. 1. Genom glödgning afskilia. — **Afv. Glädga** *åf.* — **Afglödgande**, n. 4. o. **Afglödgnings**, f. 2.

AFGLÖMMA, v. a. 2. Småningom glömma. — **Afv. Glömma** *åf.* — **Afglömmende**, n. 4.

AFGNAGA, v. a. 3. 4) *Gnaga* bort ifrån ytan af något. *A. kötet af benen.* — *Även säges:* **A.** ett ben, d. v. s. *Gnaga* bort och förtära det sista åtbära derpå. — 2) *Medelst, gnagnign småningom afskila.* **A.** ett rep. — **Afv. Gnaga** *åf.* — **Afgnagande**, n. 4. o. **Afgnagning**, f. 2.

AFGNIDA, v. a. 3. (börjs som *Gnida*) 4) Genom gnidning borttaga från ytan af något. (Fig.) *Med döden a., afsida.* — 2) *Lenna tjänst, embete.* *Han ämnar med första a. från sin syska.* — 3) (med.) *Genom uttömnning bortgå ur kroppen.* — 4) *Minskas i quantitet och vigt (helst vid beredning eller tillverkning).* *Under smältningen a-r alltid något af metallerna.* — 5) *Afdringas i räkning.* *På ell. från denna summa a-r omkostnadsbeloppet.* — *Mindre väl* *Gå* *åf.* — *Afgående*, n. 4.

AFGNUGGA, v. a. 1. Genom gnuggning borttaga från ytan af något. *A. smulstäckar ifrån en rock.* — **Afv. Gnugga** *åf.* — **Afgnuggan-de**, n. 4. o. **Afgnuggnings**, f. 2.

AFGRAVERA, v. a. (tekn.) Genom gravering afbildas. — **Afv. Gravera** *åf.* — **Afgraverande**, n. 4. o. **Afgravering**, f. 2.

AFGRENA, v. a. (föga brukl.) Skilja grenarna från (t. ex. ett träd).

AFGRUND, m. 3. 1) Vidt och stort (egentl. bottenförl) djup.

AFGRUNDSBROTT, n. 5. (poet.) Rysligt brott.

AFGRUNDSHÄR, m. 2. (poet.) Afgrundsandarnas skara.

AFGRUNDSDJUP, n. 3. 1) Bottenlöst djup.

— 2) (poet.) Helvetie.

AFGRUNDSLÄGÄ, f. 4. (poet.) Brottlig begärelse.

AFGRUNDSLÖJE, n. 4. (poet.) Löje, liknande afgrundsandarnas.

AFGRUNDSPORT, m. 2. **Se Helvetesport.**

AFGRUNDSTANKE, m. 2. pl. — **tankar.** (poet.) Tanke, som tyckes vara fostrad af afgrunds makter.

AFGUD, m. 2. 4) Falsk, inbillad gud. *Hedningarne dyrka a-ar.* — 2) Beläte, bild, stod, som föreställer en falsch gud. — 3) (fig.) Person, som alltför överdrivet hyllas, älskas, beundras. *Hon är hans allt, hans a.* Napoleon har varit mångas a. — **Ss. A-aaltare**, — **abetäte**, — **abild**, — **aoffer**, m. fl.

AFGUDADYRKAN, f. sing. indef. Tro på afgudar och deras dyrkan.

AFGUDADYRKARE, m. 3. En, som dyrkar afgudar.

AFGUDAHUS, n. 3. **Se Afgudatempel.**

AFGUDAPREST, m. 5. En man, som förestår en hednisk gudstjänst och sköter afgudaoftren.

AFGUDASVAR, n. 3. **Se Orakelsvar.**

AFGUDATEMPEL, n. 5. Offentlig byggnad, hvilket afgudar dyrkas och deras bilder är uppställda.

AFGUDERI, n. 3. 4) Falska gudars dyrkan. — 2) (fig.) Överdriven kärlek eller beundran, som egnas en person eller sak.

AFGUDISK, a. 2. 4) Som tillhör eller har afgudens på afgudadyrkan. — 2) (fig.) Som liknar afgudadyrkan. *A. kärlek.*

AFGULNA, v. n. 4. Småningom gulna.

AFGUNGA, v. a. 1. Genom gunning afbryta. *A. ett bräde.* — **Afv. Gunga** *åf.*

AFGA, v. n. 2. (börjs som *Gå*) 4) Afresa, fara, skicka ifrån något ställe. *Låta ett bud, en skrifvelse a. till honom.* *Fartyget avgick i går.* *Posten avgår i morgon.* (Fig.) *Med döden a., afsida.* — 2) Lemna tjänst, embete. *Han ämnar med första a. från sin syska.* — 3) (med.) *Genom uttömnning bortgå ur kroppen.* — 4) *Minskas i quantitet och vigt (helst vid beredning eller tillverkning).* *Under smältningen a-r alltid något af metallerna.* — 5) *Afdringas i räkning.* *På ell. från denna summa a-r omkostnadsbeloppet.* — *Mindre väl* *Gå* *åf.* — *Afgående*, n. 4.

AFGANG, m. 2. 4) Afresa, bortfarande, bortskickande från något ställe. *Vid budets, brevförts, fartygets, postens a.* *A. ifrån skolan till gymnasium.* (Fig.) *A. med döden, död, frånfallé.*

— 2) Afstråde från tjänst, embete. — 3) (med.) Bortgående ur kroppen genom uttömnning. *A. en urin, af blod, af maskar ifrån en sjuk.* — 2) Underhanda om. *A. ett köp.* — *Afhandlade, n. 4.*

AFHANDLING, f. 2. 4) Handlingen, då man afhandlar. — 2) Skrift, hvaruti ett ämne, en fråga afhandlas. *En lärda a. Han har skrivit en avhandling om utdanningsfrågan.* — 3) Överenskommelse, aftal, efter sked underhandling.

AFHANKA, v. a. 1. Genom harkning aflossa (sudre, tät, garn o. s. v.) från något. — *Afv. Hanka áf.* — *Afhankande, n. 4. o. Afhankning, f. 2.*

AFHÄRKA, v. a. 1) Genom harkning bortrenna (gräs, ogräs, o. s. v.). — 2) Fullborda harkningen af något. *A. en trädgårdsgång.* — *Afv. Harka áf.* — *Afharkande, n. 4. o. Afharkning, f. 2.*

AFHÄSPA, v. a. *Sé Afhärla.*

AFHÄTTA, v. a. 1) (föga brukl.) Taga hatten af (t. ex. sädesskyltar). *Afhämta.*

AFHÄSSA, v. a. 1) Genom hissning lyfta något ned af (t. ex. ett fartyg, o. s. v.). — *Afv. Hissa áf.* — *Afhissande, n. 4. o. Afhissning, f. 2.*

AFHJELPA, v. a. 2. o. 3. (böjes som *Hjälpa*) 1) Hjälpa någon att komma ned af (t. ex. en häst). I denna bem. säges hattre *Hjelpa áf.* — 2) Lemma hjälpa emot, afskaffa något förhändenvarande ondt. *A. behov, missbruk, olägenheter, svårigheter.* *A. ens klugomål, skaffa någon rättvisa i anledning af dess klagan.* — *Afhjelpande, n. 4.*

AFHJELPLIG, a. 2. Som kan afhjälpas. — *Afv. Hoppa áf.* — *Afhoppande, n. 4.*

AFHUGGA, v. a. 3. (böjes som *Hugga*) 1) Genom huggning tyvärs över skiljen en sammanhängande kropp i två delar. *A. ett vedträ, en stock.* — 2) Genom huggning afskilja en del ifrån det helna. *A. grenarna af ett träd.* — 3) Hugga något i hundan, så att det blir kortare. — *Afv. Hugga áf.* — *Afhuggande, n. 4. o. Afhuggning, f. 2.*

AFHVÄLFA, v. a. 2. (mindre brukl.) Hyväffa någonting så, att det faller ned ifrån övre ytan af ett föremål. — *Afv. Hädvälva áf.* — *Afhvälfande, n. 4.*

AFGÖRDA, v. a. 1. (kameral.) Bringga något till ett visst slut, afsluta. *Låt om oss a. saknen i godo.* *A. en tråla, en tvist med vapen i hand. Ett kast, ett flytt, som afgor spelet.* — 2) Besluta, bestämma. *Head har man afgjort vid sammankomsten?* *Denna händelse afgjorde landets öde.* — 5) Åfdöma. *A. en sak, en fråga, ett mål genom sluttig dom.* — *Afgörande, n. 4.*

AFGÖRANDE, a. p. 1. Som afgör, ger utslag (vid omrästning, i tvist, fråga, strid, o. s. v.). *A. röst, bevis, inkast.* *A. seger.* *A. ton.* *A. ögonblick.* — *Syn. Se Viktig.*

AFGÖRDLA, v. a. 1. (föga brukl.) Taga gördeln af någon. — *Afhackande, n. 4. o. Afhacking, f. 2.*

AFHÄCKA, v. a. 1) Genom hackning dela i tu. *A. ett stycke socker.* — 2) Genom hackning borttaga, afskilja (en del ifrån ett helt). *A. topparna av granris.* — *Afv. Hacka áf.* — *Afhackande, n. 4. o. Afhacking, f. 2.*

AFHAKA, v. a. 1) Nedtaga, aflysta (ring, ögl, o. s. v. eller något som dermed är fastad) ifrån hake, krok, spik, o. s. v. *A. ett fönster,* lyfta ett fönster af hakarna. — 2) Från en fastsittande ring, ögl, o. s. v., nedtaga, aflysta något, som med hake, krok, o. s. v. dervid är fastadt. — *Afv. Haka áf.* — *Afhakande, n. 4. o. Afhakning, f. 2.*

AFHÄLKA, v. n. 1) Glida ned af en hal och sluttande yta. — *Afv. Halka áf.* — *Afhalkande, n. 4. o. Afhakning, f. 2.*

AFHAMKA, v. a. 1) Huvra något så hårt, att det brister af. — *Afv. Hamra áf.* — *Afhämrande, n. 4. o. Afhamring, f. 2.*

AFHANDLA, v. a. 1) I tal eller skrift framställa ett ämne och betrakta det ifrån alla sidor, i afsikt att uttömma hela dess innehåll. *A. ett ämne, en fråga, i en skrift (afhandling).*

i ett tal, i en akademisk disputation. *A. en fråga i en rådgivande församling.* — 2) Undrerhanda om. *A. ett köp.* — *Afhandlade, n. 4.*

AFHÄRKA, v. a. 1) Genom harkning aflossa (sudre, tät, garn o. s. v.) från något. — *A. sig, v. r.* — 2) (mindre brukl.) Ålska. Bättre *Hälla áf*, som älven (i sjömansstil) brukas i bem. 4, men ej i hem. 2. — *A. sig, v. r.* — *A. sig ifrån, neka, förbjuda sig bruket, näjet, nyutningen af något.* *A. sig ifrån vin, ifrån kortspel, dans, fell, o. s. v.* *A. sig ifrån att dricka.* — *Afhällande, n. 4.*

AFHÄLLEN, a. p. 2. neutr. — et. 1) Som afslätt ifrån tjänst, embete, o. s. v. — 2) (fig.) Med döden a., aflidne.

AFGANGSBETYG, n. 3. Kunskapsbetyg, som lemnas ut studerande vid dess åtgång ifrån ett lägre undervisningsverk till ett högre.

AFGÄLD, c. 3. (lagt.) Årlig afgift, som erlägges för besittning af jordegendom eller begagnande af annans rättighet. — *Syn. Afvad, Ränta.*

AFGÄLDA, v. a. 1. (föga brukl.) Betala. *A. en skuld.*

AFGÄNGA, v. a. 1. Slutta att göra gängor på något.

AFGÄRDA, v. a. 1. (kameral.) 1) (föräldr.) Genom gärdesgård eller annan stängsel afskilja ett stycke mark ifrån ett annat. *A. en åker teg ifrån gärdet.* — 2) Genom inhägnad afskilja en lägenhet ifrån bolbys ägor. *A. en by, ett hemman.* — *Syn. Inhägna.* — *Afgärdande, n. 4. o. Afgärdning, f. 2.*

AFGÄRDA, a. 1. (obj.) *A. by, hemman, som på bolbys utmark blifvit upptagna.* — *Ss. A-by, — hemman.*

AFGÖRA, v. a. 2. (böjes som *Göra*) 1) Bringga något till ett visst slut, afsluta. *Låt om oss a. saknen i godo.* *A. en tråla, en tvist med vapen i hand. Ett kast, ett flytt, som afgor spelet.* — 2) Besluta, bestämma. *Head har man afgjort vid sammankomsten?* *Denna händelse afgjorde landets öde.* — 5) Åfdöma. *A. en sak, en fråga, ett mål genom sluttig dom.* — *Afgörande, n. 4.*

AFGÖRANDE, a. p. 1. Som afgör, ger utslag (vid omrästning, i tvist, fråga, strid, o. s. v.). *A. röst, bevis, inkast.* *A. seger.* *A. ton.* *A. ögonblick.* — *Syn. Se Viktig.*

AFGÖRDLA, v. a. 1. (föga brukl.) Taga gördeln af någon.

AFHÄCKA, v. a. 1) Genom hackning dela i tu. *A. ett stycke socker.* — 2) Genom hackning borttaga, afskilja (en del ifrån ett helt). *A. topparna av granris.* — *Afv. Hacka áf.* — *Afhackande, n. 4. o. Afhacking, f. 2.*

AFHÄLLA, v. a. 2. (kameral.) *A. en planka, ett träd, ett golf.* — 2) Bortlyfa. *A. öjemneter, kvistknölar ifrån ett bräde.* *A. en uppstående kant på en golftilja.* — 3) Hyvla något så, att det blir tunnare eller smalare. — 4) (fig. föga brukl.) Lära någon bättre seder. — *Afv. Hyvla áf* (utom i hem. 4). — *Afhäflande, n. 4. o. Afhyfling, f. 2.*

AFHYFLA, v. a. 1) Medelst hyvlef göra jemn och glatt. *A. en plankta, ett bräde, ett golf.* — 2) Bortlyfa. *A. öjemneter, kvistknölar ifrån ett bräde.* *A. en uppstående kant på en golftilja.* — 3) Hyvla något så, att det blir tunnare eller smalare. — 4) (fig. föga brukl.) Lära någon bättre seder. — *Afv. Hyvla áf* (utom i hem. 4). — *Afhäflande, n. 4. o. Afhyfling, f. 2.*

AFHYSA, v. a. 1) Se *Hyssa*.

AFHYSA, v. a. 2. (kameral.) *A. ett hemman, nedlägga byggnaderne deru och lägga dess ägor under broket af ett annat, som svarar för dess räntor och skattesbesvär.* *A. en åbo, skilja honom ifrån älorna till ett hemman.* — *Afhysande, n. 4. o. Afhysning, f. 2.*

AFHALL, n. 3. (sjöf.) Den kraft, som vid halning af ett tåg hindrar dess tillbakalöpande.

AFHÄLLA, v. a. 3. (böjes som *Hälla*) 1) Hindra någon ifrån att nära sig, hålla afslagnad ifrån. *A. en mölande båt med båtshake.* *A.*

ifrån trädgården. — 2) (fig.) Hindra någon ifrån att delta uti, att överleuma sig åt eller göra något. *A. någon ifrån däligt sällskap, ifrån spel.* *A. någon ifrån att för mycket söka nöjen.* — 3) (mindre brukl.) Ålska. Bättre *Hälla áf*, som älven (i sjömansstil) brukas i bem. 4, men ej i hem. 2.

AFHÖRA, v. a. 2. 4) Hörda ända till slut (om tal, föredrag, vitnesmål, o. s. v.) *A. någon uppmärksamt.* *A. en predikan, en föreläsning, ett vitnesmål.* — *Syn. Se Höra.* — 2) (sam.) *E* veta, inhänta underrättelser. *Jag har derom ingenting a-ör ifrån Upsala, från herr N.* I denna bem. brukas allmänna *Höra áf*. — *Afhörande, n. 4* (i hem. 4).

AFHÄLLEN, a. p. 2. neutr. — et. 1) *A. afslad, omtyckt.*

AFHÄRÄ, v. a. 4. (föga brukl.) Taga bort häret ifrån ytan af något. — *A. sig, v. r.* Slipa på sig häret. Bättre *Höra áf sig.* — *Afhärande, n. 4. o. Afhärning, f. 2.*

AFHÄCKLA, v. a. 4. Fullända häcklingen af något. — 2) Genom häckling lossa, lösbryta. *A. en häcklepåne.* — *Afhäcklande, n. 4. o. Afhækling, f. 2.*

AFHÄFVA, v. a. 2. o. 3. Häfva någonting så, att det faller ned ifrån övre ytan af ett föremål. — 2) Kamma bort. *A. dam, orenlighet.* — 3) Genom kamning borttrycka. *Du kammar så häftigt, att du a-r allt häret.* — *Afv. Kamma áf.* — *Afshämmade, n. 4. o. Afkammning, f. 2.*

AFHÄKTA, v. a. 1. 4) Aflossa något, som blifvit påhäftadt. — 2) Brukas åfv. stundom i samma mening som *Afhaka*; se d. o. — *Afv. Håkta áf.* — *Afhäktande, n. 4. o. Afhäktning, f. 2.*

AFHÄLLA, v. a. 2. 4) Ur ett kärl hälla bort en del af den derutti innehållna vätskan. *Af blandningen a-lies ett quartär.* — 2) (kem.) Saktas och med den varsmahet, att intet spilles, hälla en vätska ur ett kärl i ett annat; fly. hälla bort det väta ur ett kärl, så att endast fällningen stannar qvar. — *Afv. Hälla áf.* — *Afhällande, n. 4. o. Afhällning, f. 2.*

AFHÄMSTA, v. a. 1. 4) Taga bort kanten ifrån något. *A. en sten.* — 2) Fråa någonting borttaga (det yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkantande, n. 4. o. Afkantning, f. 2.*

AFKAPA, v. a. 1. (föga brukl., skrämt.) Genom vild eller bedrägeri främsta. *Han har a-t mig tio riksdualer.* — *Bättre Kapa áf.*

AFKAPPA, v. a. 1. (sjöt.) Afhugga. *A. ett ankärlag, en mast.* — *Afv. Kappa áf.* — *Afkappande, n. 4. o. Afkappling, f. 2.*

AFKANTA, v. a. 1. 4) Genom kamning afbryta (t. ex. en pinne på en karda). — 2) (föga brukl.) Fullända kamndingen af ett visst quantum. — *A. karda áf* (i hem. 4). — *Afkardande, n. 4. o. Afkardning, f. 2.*

AFKASTA, v. a. 1. 4) Kasta ned. *Hästen a-de sin ryttare.* — 2) Hastigt aflägga, nedlägga från sig. *A. sina kläder.* *A. bördan.* (Fig.) *Aoket, befria sig ifrån en trådom, ett tryckande tyng.* — 5) (fig.) Gifva i inkonst, i ränta (om fast egendom). *Detta hus a-r tio procent, 6000 R:rdr om året.* — *Syn. Inbringa, Rendera, Att-räna, Gifva.* — *Afv. Kasta áf o. Kasta áf sig.* — *Afhästande, n. 4. (i hem. 4. o. 2.).*

AFKASTNING, f. 2. 4) Handlingen, då någon eller något afkastas (i hem. 4. o. 2.). — 2) Arlig behållning af fast egendom. *Landmannen lefver af a., tillverkaren och arbetaren af förtjänst, handlanden af vinstd. Hemmanet, huset ger 6 procents a. 600 R:rdr i a.* — *Syn. Ränta, Afkomst, Inkonst.*

AFKEDJA, v. a. 1. (föga brukl.) Lossa från heden. *A. en hund.*

AFKILA, v. n. 1. (sam.) Fort och vigt springa bort. *Bättre Kila áf.*

AFKIMMA, v. a. 1. (tunnb.) Slå kinnarna af (en tunna, o. s. v.). — *Afkimmande, n. 4.*

APKLAGA, v. a. 1. Genom klagomål få bort eller afskaffad. *A. en sökande från förslaget.* *A. ett missbruk, ett monopol, olagligheter, för hög besättning, en lag, en förordning, o. s. v.* — *Afv. Klagat áf* (ej om personer). — *Afklagande, n. 4.*

af en sovande. — 3) (fig.) Blotta, lägga i öppen dag. *A. ens fel, brister, svagheter.* — *Afv. Höjda áf.* — *Afhöjande, n. 4. o. Afhöjning, f. 2.*

AFHÖRA, v. a. 2. 4) Hörda ända till slut (om tal, föredrag, vitnesmål, o. s. v.) *A. någon uppmärksamt.* *A. en predikan, en föreläsning, ett vitnesmål.* — *Syn. Se Höra.* — 2) (sam.) *E* veta, inhänta underrättelser. *Jag har derom ingenting a-ör ifrån Upsala, från herr N.* I denna bem. brukas allmänna *Höra áf*. — *Afhörande, n. 4* (i hem. 4).

AFJAGA, v. a. 1. (jag.) *Se Afdrifa, 2.* — *Afjagande, n. 4. o. Afjagning, f. 2.*

AFJEMKA, v. a. 1. Småningom jemka. — *Afjemna áf.* — *Afjämning, f. 2.*

AFJEMNA, v. a. 1. Småningom jemma. — *Afjenna áf.* — *Afjemnande, n. 4.*

AFJEMNING, f. 2. 4) Handlingen, då man afjemnar. — 2) Sjelfva det afjemnade.

AFKÄMMA, v. a. 1. 4) Genom kamning afbryta (vid yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkämmande, n. 4. o. Afkamning, f. 2.*

AFKÄMPTA, v. a. 1. 4) Genom kamning borttaga (det yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkämptande, n. 4. o. Afkämptning, f. 2.*

AFKÄSTA, v. a. 1. 4) Taga bort kanten ifrån något. *A. en sten.* — 2) Fråa någonting borttaga (det yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkästade, n. 4. o. Afkästning, f. 2.*

AFKÄPPA, v. a. 1. (föjt.) Afhugga. *A. ett ankärlag, en mast.* — *Afv. Kappa áf.* — *Afkappande, n. 4. o. Afkappling, f. 2.*

AFKÄRTA, v. a. 1. 4) Genom kamning afbryta (vid yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkärtande, n. 4. o. Afkärtning, f. 2.*

AFKÄSTA, v. a. 1. 4) Genom kamning afbryta (vid yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkästade, n. 4. o. Afkästning, f. 2.*

AFKÄTTA, v. a. 1. 4) Genom kamning afbryta (vid yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkättande, n. 4. o. Afkättning, f. 2.*

AFKÄTTNING, f. 2. 4) Genom kamning afbryta (vid yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkättande, n. 4. o. Afkättning, f. 2.*

AFKÄTTA, v. a. 1. 4) Genom kamning afbryta (vid yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkättande, n. 4. o. Afkättning, f. 2.*

AFKÄTTNING, f. 2. 4) Genom kamning afbryta (vid yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkättande, n. 4. o. Afkättning, f. 2.*

AFKÄTTA, v. a. 1. 4) Genom kamning afbryta (vid yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkättande, n. 4. o. Afkättning, f. 2.*

AFKÄTTNING, f. 2. 4) Genom kamning afbryta (vid yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkättande, n. 4. o. Afkättning, f. 2.*

AFKÄTTA, v. a. 1. 4) Genom kamning afbryta (vid yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkättande, n. 4. o. Afkättning, f. 2.*

AFKÄTTNING, f. 2. 4) Genom kamning afbryta (vid yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkättande, n. 4. o. Afkättning, f. 2.*

AFKÄTTA, v. a. 1. 4) Genom kamning afbryta (vid yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkättande, n. 4. o. Afkättning, f. 2.*

AFKÄTTNING, f. 2. 4) Genom kamning afbryta (vid yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkättande, n. 4. o. Afkättning, f. 2.*

AFKÄTTA, v. a. 1. 4) Genom kamning afbryta (vid yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkättande, n. 4. o. Afkättning, f. 2.*

AFKÄTTNING, f. 2. 4) Genom kamning afbryta (vid yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkättande, n. 4. o. Afkättning, f. 2.*

AFKÄTTA, v. a. 1. 4) Genom kamning afbryta (vid yttersta, som utgör kanten deraf). *A. kranen på en tärna.* — *Afv. Kanta áf.* — *Afkättande, n. 4. o. Afkättning, f. 2.*

AFKLAPPA, v. a. 1. (hoktr.) Medelst borste taga korrektur-aftryck af något, som skall tryckas, men ännu icke blifvit slutadt i press. — *A. ett korrektur, en kolonn, ett ark, en spalt.* — *Afv. Klappa åf.* — *Afkłappande*, n. 4. o. *Afkłapping*, f. 2.

AFKLÄRA, v. a. 1. Småningom klara. — *Afv. Klara åf.* — *Afkłarande*, n. 4. o. *Afkłarning*, f. 2.

AFKLÄRNA, v. n. 1. Småningom klarna. — *Afkłarnande*, n. 4.

AFKLIFVA, v. n. 3. (börjes som *Klifva*) 1) Klifva ned af något. — 2) (föga brukl.) Klifva bort. — *Afv. Klifva åf* (i hem. 2. brukas nästan alltid denna form). — *Afkłifvande*, n. 4.

AFKLIPPA, v. a. 2. 1) Med sat afskära. *A. håret af husvudet på någon.* 2) *två alnar af ett tygstycke.* (Ogentl.) *A. ett ljus, med ljussax pulsar ett brinnande ljus.* — 2) Genom klippning i papper, papp o. s. v. afbildar. *A. ett föremål, någons ansigt.* — 3) (fig.) *Tvårt hållande.* — *A. en persons tal.* — *Afv. Klippa åf.* — *Afkłippande*, n. 4. o. *Afkłippling*, f. 2.

AFKLIFYVA, v. a. 3. (börjes som *Klyfva*) Genom klyfning afskilja. — *Afv. Klyfva åf.* — *Afklyvande*, n. 4. o. *Afklyfning*, f. 2.

AFKLÄDA, v. a. 2. 1) Taga kläderna af någon. *Bejtjenen u-ädder honom rocken.* — 2) Taga alla kläderna, utom linnet, af någon. *Kammarjungfrun a-er henne alltid, när hon shall gå till sångs.* — 3) (fig.) Fräntaga, beröva (med stöd af behörighet och rättmäßigt). *A. en hög person dess värdighet och tilltar.* — *A. sig, v. r.* 4) Taga kläderna af sig, antingen en del eller alla. *A. sig rock, väst och pantalonger.* När han kom hem, a-ädde han sig och gick till hvila. — 2) (fig.) Afsläga sig. *A. sig all blygsom, alla menskliga känslor.* — *Afv. Kläda åf.* — *Afkłädande*, n. 4. o. *Afkłädning*, f. 2.

AFKLÄMMA, v. a. 2. 1) Genom klämning afbryta. — 2) Genom klämning afskilja en del ifrån ett helt. — *Afv. Klämma åf.* — *Afkłämmande*, n. 4. o. *Afkłämning*, f. 2.

AFKNACKA, v. a. 1. 1) Genom knackning afbryta. — 2) Genom knackning afskilja en del ifrån ett helt. — *Afv. Knacka åf.* — *Afkñackande*, n. 4. o. *Afkñacking*, f. 2.

AFKNAPPA, v. a. 1. Görा knappare, afminka, afkorta. *A. rationerna för soldaten.* Brukas äfvt. neutralt, t. ex.: *han börjar a. på lönen, kosten, o. s. v.* — *Syn. Se Minska.* — *Afv. Knappa åf.* — *Afkñappande*, n. 4. o. *Afkñapping*, f. 2.

AFKNAPRA, v. a. 1. Knaprade afstå något. *A. kanten på en hård skorpa.* — *Afv. Knapra åf.*

AFKNIPA, v. a. 3. (börjes som *Knipa*) 1) Med tång o. d. afbryta (t. ex. en jernträd). — 2) Med tång o. d. afbryta ändan af något eller skilja en del ifrån ett helt. — 3) Med fingrarna afnypa. — 4) (fig. fam.) Genom bist och bedrägeri afhända. *Han afknep mig 10 Rdr.* — *Afv. Knipa åf.* — *Afkñipande*, n. 4. o. *Afkñipning*, f. 2.

AFKNYTÅ, v. a. 3. (börjes som *Knyta*) Genom knytnings afskilja eller afslita. — *Afv. Knyta åf.* — *Afkñytande*, n. 4. o. *Afkñytning*, f. 2.

AFKNACKA, v. a. 2. Genom knäckning afbryta. — *Afv. Knacka åf.* — *Afkñäckande*, n. 4. o. *Afkñacking*, f. 2.

AFKNÄPPA, v. a. 2. 1) Aflossa någonting, som är påknäppt. — 2) Genom knäppning med

fingret göra, att någonting häftigt far bort ifrån af ett föremål. — 3) Genom knäppning afbryta. — *Afv. Knappa åf.* — *Afkñappande*, n. 4. o. *Afkñapping*, f. 2.

AFKOK, v. a. 3. (äk. o. kok.) Vätska, som blifvit afkökd af något annan. *Göra a. på kamomillblommor.* — *Syn. Se Dekokt.*

AFKOKA, v. a. 1. (äk. o. kok.) Genom kokning i vatten utdragna saften, musten af ett ämne, en ört. — *Afkokande*, n. 4.

AFKOKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afkökar. — 2) *Se Afkok.*

AFKÖLA (s. här slutet ljud), v. n. 1. (fam.) Bättre åtala åf.

AFKÖLLING, m. o. f. 2. En, som härstammar ifrån en viss uppvisen person eller slägt. *Gustaf Wasas a-ar.* Hon är en a. af den urgamla Brachellén. — *Syn. Se Åtléning.* — Ordet brukas icke rätt väl i hem. af barn. Någon gång nyttjas det åtven om djur, isynnerhet hästar och hornboskap, vid stuterier och holländerier.

AFKOMMA, f. 1. sing. Afskomlingar af menseisk eller djur. — *Syn. Afköda, Afköta, Efterkommande, Barn, Åtléningar.*

AFKOMST, c. 3. sing. (föga brukl.) *Se Afkastning.*

AFKOPERA, v. a. 1. *Se Kopiera.* — *Afv. Kopiera åf.* — *Afkopierande*, n. 4. o. *Afkopiering*, f. 2.

AFKOPPLA, v. a. 1. Taga (hundar) ur koppel. — *Afv. Koppla åf.* — *Afkopplande*, n. 4. o. *Afkoppling*, f. 2.

AFKORTA, v. a. 1. 1) Förminka i längd, göra kortare. *A. en klänning.* — 2) Göra afdrag af. *A. något på ens lön.* — 3) Förminka genom afdrag, inskränka. *A. ens lön, inkomster.* *A. den föreskrifna tiden för examens afslagande.* — *Afv. Korta åf* (mindre väl i hem. 2. o. 3). — *Syn. Se Minska.* — *Afkortande*, n. 4. [Afkortta.]

AFKORTNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afkortar. — 2) Själva det afkortade, afdragna. *Hundra Rdr. a. på lönen.* — 3) (kamerål) Viss eftergift af räntor och utskyldar. *[Afkortning.]* **AFKORTNINGSLÄNGD**, f. 3. (kamerål) Förteckning över alla inom leppet af ett uppördsår föreliggande extraordinarie afkortningar.

AFKRATTÅ, v. a. 1. Genom krattning jämna (t. ex. en trädgårdsäng). — 2) Genom krattning bortföra. *A. skräp ifrån en blomsterbrott.* — *Afv. Kratta åf.* — *Afkrottande*, n. 4. o. *Afkrottning*, f. 2.

AFKRYPA, v. n. 5. (börjes som *Krypa*) Krypa bort ifrån ytan af något. — *Bättre Krypa åf.* — *Afkrypande*, n. 4.

AFKRÄFVA, v. a. 2. (föga brukl.) Kräfva något af någon. *Han a-see mig sin förrän.*

AFKRÖKA, v. a. 2. Genom krökning afbryta. — *V. n. Göra en krökning, vika af.* — *Afv. Kröka åf* (v. n. nästan ensam brukligt).

AFKRÖKANDE, n. 4. Handlingen, då man afkröker.

AFKRÖKNING, f. 2. 1) *Se Afkrökande.* — 2) Krökning, krok. *Vid vädgens a.*

AFKULLRÄ, v. a. 1. Genom kullrande aflägsna något ifrån ytan af ett föremål. — *V. n. Med en kullrande rörelse lemma ytan af något.* — *Afv. Kullra åf.* — *Afkullrande*, n. 4. (för v. a.) *Se Afkullring*, f. 2. (för v. n.)

AFKUNNA, v. a. 1. Högfullt uppläsa (dom, utslag eller lysning till äktenskap). — *Syn. Af säga.* — *Afkunnande*, n. 4.

AFKYLA, v. a. 2. 1) Småningom minskar värmen hos eller uti, småningom göra kallare. — *Syn. Se Svala.* — 2) (fig.) Minskar (ett begär, o. s. v.). *A. ens passion, kärlek, vreda, ifver.* o. s. v. — *Afv. Kyla åf.* — *Afkylande*, n. 4. o. *Afkylning*, f. 2.

AFKYLARE, m. 5. *Se Kylsal.*

AFKYSSA, v. a. 2. *Se Bortkyssa.*

AFKATA, v. a. (fam.) *Se Afslätja.* — *Afkätande*, n. 4.

AFRÄMPA, v. a. 1. (föga brukl.) 1) Genom kamp och strid fräntaga. — 2) (fig.) Attviga.

AFKÖPA, v. a. 2. (mindre brukl.) Köpa något af någon. *Han har a-pt mig hästen, jag hade.*

AFKÖRA, v. a. 2. *Se Bortköra.* — Vanligare *Köra åf.*

AFLA, v. n. 4. (endast om qvinor) Emottaga grundämmet eller fröet till ett foster. *Sedan qvinnan a-t.* (Fig.) *Sedan begärdeles hafer a-t, föder hon synden.* — *V. a. 1)* (om både män och qvinor) Föda. *A. barn tillsammans.* *A. af sig, föda (absolut), försöka sig.* — 2) (lagt.) *A. gods, förvärva g.*

AFLADDA, v. a. 1. *Se Urladda.* — *Afladande*, n. 4. o. *Afladding*, f. 2.

AFLAGRING, f. 2. (geol.) Olika ämmens sättning i vissa likartade lager, det ena över det andra.

AFLAKTERA, v. a. 1. *Se Sugympha.* — *Aflaktering*, f. 2.

AFLANDE, n. 4. Handlingen, då man astar (i akut mening).

AFLARFVA, v. n. 1. (skräntv., föga brukl.) Aflägsna sig med vacklande, ostädiga steg. Om barn, gamla och af sjukdom mycket försvägade personer. Allmänna: *Larva åf.*

AFLASSÄ, v. a. 1. 4) Af hjul- eller släddou aflysta, afhära, afföra hvad som varit lassadt derpå eller derut. *A. varorna af vagnen, ur kärren, ur släden.* — 2) Behöra från (hjul- eller släddou) ifrån saker, som derpå eller derut varit lassade. *A. en vagn.* — *Afv. Lassa åf.* — *Aflassande*, n. 4. o. *Aflassing*, f. 2.

AFLASTA, v. a. 1. Taga bordan, lasten af (lastdragande menseiska eller djur). *A. en slaf, en åsna, en kamel.* — 2) (mindre egentl.) *Se Afslasta.* — 3) (sjöt.) *a) Se Urlasta.* — *b) Afslända varor med ett fartyg.* Jag har a-t 100 tunnor såd med det fartyget. — *Afv. Lasta åf.* — *Aflastande*, n. 4. o. *Aflastning*, f. 2.

AFLINDRA, v. a. 1. (föga brukl.) Småningom hindra.

AFLING, f. Handlingen, då man astar. Säges i fråga om både män och qvinor.

AFLINKE, n. sing. (lagt.) Fast, förvärdad egenom. — Adjektivt säges afven *A. jord, a. gods.*

AFLISMA, v. a. 1. (föga brukl.) Genom lisme-ri sinatra.

AFLJUMMA, v. a. 1. Småningom ljumma.

AFLOCKA, v. a. 1. Genom lockande ord eller löften förmå någon att lempa från sig något.

A. någon en gärsa, samlycke till något, en bekänelse, en hemlighet. — *Afv. Locka åf.*

AFLOMA (o. här slutet ljud), v. n. 1. (fam.) Bortgå skamfat, med sänkt huvud och framåt lutande, släpande, något hastig gång. Brukas i föraktlig mening, yanligtvis om någon, som blifvit avsiktlig eller afsnäst. — Vanligare *Loma åf.*

AFLÖPPSBREF, n. 5. (kyrkoh.) Dokument, hvarigenom den person, som köpte det samma, tillförsakades om syndarnas förbistående.

AFLATSHANDEL, m. 2. sing. (kyrkoh.) Handel, som bedrevs med afletsbref.

AFLATSKRAMARE, m. 3. (kyrkoh.) Person, som på påven eller någon hög prelat blifvit befullmäktigad att drifva handel med afletsbref.

AFLATSKRAMERI, n. 4. *Se Afletshandel.*

AFLEDA, v. a. 2. 1) Föra bort åt annat håll.

A. en flod. 4) *Osunda vätskor ifrån en kroppen.* — 2) (fig.) *Afvända.* *A. en hotande fara.*

AFLEDARE, m. 5. 4) Person, som afleder. — 2) (fys.) Verktyg, som afleder elektricitet eller åskan. *Jfr. Åskedare.*

AFLEDEN, se *Afleden.*

AFLEVFA, f. 1. (mest brukl. i plur.) Lemning efter en död person. *En a-af, efter ett helgon.* St. Eriks a-fvor. — *Jfr. Relik.* — 2) (i allmänhet) Lemning återstod.

AFLELSE, f. 5. Handlingen, då en qvinna astar; fostrets första uppkomst. *J. Maria a.*

AFLEMNA, v. a. 1. Genom bortmåla något ifrån en yta. Bortmåla mest i fråga om snö, is, o. d. Tövdret har a-t snön ifrån taken. — *V. n. Bortmåla genom inflytande af mildt väder.* Rimfrostens har a-t ifrån träden. — *Afv. Lena åf.*

AFLEVERERA, v. a. 1. *Se Aflemea.* — *Afv. Leverera åf.* — *Afleverande*, n. 4. o. *Afleverering*, f. 2.

AFLIDA, v. n. 5. (börjes som *Eida*) Lemma lifvet, dö. Brukas i städad stil, samt i lag- och affärsstil. — *Syn. Se Dö.* — *Aflidande*, n. 4.

AFLIDEN, a. p. 2. neutr. — *el.* Död. — *S. m. o. f.* Död person. *Jfr. Afliða.*

AFLIFVA, v. a. 1. (i allmänhet) Taga lifvet af någon, döda. — 2) (i inskränkt hem.) *Se Afslätta.* — *Afliðvande*, n. 4.

AFLIG, a. 2. (föga brukl.) *Se Afslësam.*

AFLINDA, v. a. 1. 4) Af hink- eller släddou aflysta, afhära, afföra hvad som varit lassadt derpå eller derut. *A. bandet ifrån fingret.*

— 2) Behöra ifrån något, som är ombländsat. *A. ett hindebarn.* *A. fingret.* — *Afv. Linda åf.* — *Aflindande*, n. 4. o. *Aflindning*, f. 2.

AFLINDRA, v. a. 1. (föga brukl.) Småningom hindra.

AFLING, f. Handlingen, då man astar. Säges i fråga om både män och qvinor.

AFLINKE, n. sing. Fast, förvärdad egenom. — Adjektivt säges afven *A. jord, a. gods.*

AFLISMA, v. a. 1. Genom lisme-ri sinatra.

AFLJUMMA, v. a. 1. Småningom ljumma.

AFLOCKA, v. a. 1. Genom lockande ord eller löften förmå någon att lempa från sig något.

A. någon en gärsa, samlycke till något, en bekänelse, en hemlighet. — *Afv. Locka åf.*

AFLOMA (o. här slutet ljud), v. n. 1. (fam.) Bortgå skamfat, med sänkt huvud och framåt lutande, släpande, något hastig gång. Brukas i föraktlig mening, yanligtvis om någon, som blifvit afvisad eller afsnäst. — Vanligare *Loma åf.*

AFLOPP, n. 5. (kyrkoh.) Vattens eller en vätskas borttrinande. — *Syn. Affall.* — 2) Öppning, hvarigenom vatten eller en vätska borttrinmer. *Genom diken skaffa a. för vätne ifrån en ång.* Bereda a. åt stockade, osunda vätskor i kroppen.

AFLOPPSDIKE, n. 4. Större dike, som emottagar vätinet ifrån smärre tillöpande och tjenar till aflopp ifrån en mark.

AFLOSSA, v. a. 1. 4) Lösgöra något ifrån det, hvarvid det är fastadt. *A. hakremmen ifrån*

en mössa. *A. en klysta lök.* — *2) Afskjuta.* *A. ett gevär.* *A. ett skott.* — *3) Föra fraktkods af ett fartyg, o. s. v.* *Jag har i dag a-t 100 tunnor spannmål.* — *4) Fullända losningen af ett fartyg.* — *Afv. Lossa áf.* — *Aflössande.* *n. 4. (i alla hem, o. A. Aflössning, f. 2. (i hem, 5. o. 4.)*

AFLÖSSNA, v. n. 1. Blifva lös ifrån något. — *Afv. Lossna áf.* — *Aflössnande, n. 4.*

AFLÖTSA (o har sluter ljud), v. a. 1. Lotsa ett fartyg ifrån ett ställe, ur en hamn, o. s. v.

AFLÜDDA SIG, v. r. 1. Släppa ludd ifrån sig. — *Afv. Ludda áf sig.*

*AFLUGVA, AFLUGGA, v. a. 4. Genom luggningsrycka (hår) af ens hufvud. *A. någon allt häret.* — *Vanligare Lufva eller Lugga áf.**

*AFLUFEZA, v. n. 1. (föga brukl.) Aflägsna sig i tungt, ovigt språng. — *Vanligare Lufsa áf.**

AFLUGNA, v. a. o. n. 4. Småningom lugna. — *Afv. Lugna áf.*

*AFLUNKA, v. n. 4. (föga brukl.) Aflägsna sig i smittlunk. — *Vanligare Lunka áf.**

*AFLURA, v. a. 4. (sam.) Se Afnarra. — V. n. (sam.) Falls i en kort sömn (dur). — *Vanligare Lura áf* (både för aktiv och neutrum).*

*AFLYFTA, v. a. 1. o. 2. Upphöja och borttaga någonting uppifrån något. *A. dörren af, ifrån hakarna.* — *Afv. Lyfta áf.* — *Aflyftande,* n. 4. o. *Aflyftning, f. 2.**

*AFLÄNG, v. a. 2. 4) Offentlig törkunna afskaffandet eller upphörandet af något. *A. lagar, förordningar, mynt.* *A. en riksdag, en marknad.* — *2) (fig.) Förbjuda.* — *Någongång brukas áfv. Lysa áf.* — *Aflysande, n. 4. o. Aflysing, f. 2.**

*AFLÄNG, v. a. 2. 4) (om syrkantiga ytor) Som är mycket mera lång, än bred. *Ett a-t bord.* *En a. trädgård.* — *2) (om runda ytor) Som är något längre i ena riktningen, än i den andra. Långgrund, oval. A-t ansigte.**

*AFLÄTA, v. a. 5. (börjs som Läta) 1) Överläta, asta. *A. sina rättigheter åt, till en annan.* — *2) Sätja, rättyra. Han har mycket varor att a.* — *3) (i embets- och affärsstil) Låta avgå, afsända. A. en skrifvelse till ett embetsverk.* *A. ett cirkular till sina korrespondenter.* Brukas i embetsstil, när fråga är om en högre myndighet, som meddelar något till en underordnad. — *4) (teol.) A. synderna, göra fri från s.* — *V. n. o. impers. (föga brukl.) Upphöra.* — *Aflätsande, n. 4.**

AFLÄGG, n. 3. Se Afläggare.

*AFLÄGGA, v. a. 2. (börjs som Lägga) 1) (om kläder och hvad man bär på sig) *a) Aftaga och lägga från sig. När han kom in, aftade han genast rock och väst. A. sin värja.* — *b) Upphöra att bruka. A. gamla, uttötna kläder.* — *2) Lägga afsides, i förtid, till besparing. Jag har aflagt det största och vackraste öplet för din röknings.* *Har a-ger ärligen ett par hundra riksdaler af sin inkomst.* — *Syn. Afsätta.* — *3) (fig.) Övergiva (vana, bruk, sed). A. elaka vanor.* *A. bruket af brännevin, att supa b.* *A. sorg, upphöra att brukta sorgkläder.* — *4) (fig.) A. prof. examen, göra någonting till prof, taga examen. A. ed, bögtidlig och offentligt genom ed försäkra om trohet, samfärldighet i vittnesmål, o. s. v. A. besök, göra besök hos högre personer, än man sjelf är. A. räkenskap, göra redo för sig.* — *5) (trädg.) Plantera medelst rotstökt (afläggare).* — *6) (boktr.) Åter lägga uppstil tillbaka i kasten, och dervid fördela den**

i dess behörliga fack. — *Äfv. Lägga áf* (utom i talesätten under 4). — *Afläggande, n. 4.*

*AFLÄGGARE, m. 3. 4) Person; som aflagger något. — *2) (trädg.) Rotstökt, som begagnas till plantering.* — *Syn. Aflägg, Afsättare, Sättgren.**

*AFLÄGGNING, f. 2. 1) Handlingen, då man aflagger (i alla hem, utom 4). — *2) I förråd eller till besparing aflagd sak.**

AFLÄGSE, adv. Långt bort, på långt afstånd. *Bo a. Den gärden ligger a. från stora vägen.*

AFLÄGSEN, a. 2. neutr. — cl. 4) Bölägen på

långt afstånd. En a. landsort, stad, o. s. v. — *2) Afsides bölägen. Han bor p å en a. gata, icke långt härifrån.* — *3) (fig.) Som icke är nära för handen; som icke har nära beröring eller samband med något.* *En a. tid. Det uppstod hos honom en a. tanka härpå.* *Gifva någon en a. vink ovan en sak.*

AFLÄGSÉNHET, f. 2. Egenskapen att vara aflaggen.

AFLÄGSET, adv. Se Aflägse.

*AFLÄGSNA, v. a. 4. 4) På längre afstånd bortflytta, bortföra något. *A. stolarna från elden.* Brukas även om tid, t. ex.: *Hear dag a-ar oss ifrån denna lyckliga tidpunkt.**

*— 2) Hindra eller förbjuda en person att vidare bo, vistas på något ställe eller hos någon, att uppvaka, bivista, besöka, sällskapa med någon. *A. någon ifrån husvärdstaden, från hovet, från elaka sällskaper, från dess fördärvar.* *Konungen a-de honom ifrån sin person.* — *3) (fig.) Hindra förturundet af fortsettningen med något, låta upphöra, avvända. Konungen har a-t honom ifrån statsbestyrken. A. alla missstankar. Matte Gud a. denna olycka från fädernestandet!* — *4) (fig.) Göra obhänege, kallsinning. Detta steg skall a. alla hjertan ifrån er.* — *5) (fig.) Fördröja, uppskjuta. Alla dessa svårigheter a. freden.* — *A. sig, v. r. Skilja, undanträda sig ifrån (både egentl. o. fig.) A. sig ifrån elden. A. sig ur verlden. Deras lärosäser a. sig föga från hvarandra.* — *Aflägsnande, n. 4.**

AFLÄGVA, v. a. 4. Aftaflägga lövver af från kvist, gren, o. s. v. — *Aflägvande, n. 4.*

*AFLÖNA, v. a. 4. Betala fönen för viss tid till någon. *A. fabriksarbetare på lördagen.* *A. matroser på ett fartyg.* — *2) Tildela, anslå, låta åtnjuta större eller mindre lönebelopp. Han a-r sitt folk väl.* *Kronan a-r många sina tjänare illa.* *Mindre väl Löna áf.* — *Syn. Se Löna.* — *Aflönsande, n. 4.**

AFLÖNING, f. 2. 4) Handlingen, då man aflagar. — *2) Belöppet af den summa, som betalas åt en person till dess aflagande. Min a. för veckan blef 10 R:dr.* — *3) Lön. Huru stor a. har han om året?*

AFLÖPA, v. n. 5. (börjs som Löpa) 1) Glida ned ifrån en yta. Brukas mest om nyhygda fartyg, när de skola föras ned af stapeln i sjön. I morgon a-per fartyget. Löpa af stapeln sätges dock allmännare. — *2) (fig.) Få god eller dålig utgång, slutas, ändas. Saken aflöppte bättre, än jag tänkte.* *A. väl. illa.* *Brukta a-f. imponerat, t. ex.: Den gängande aflöpte det tindrigt för honom.* — *Afv. Löpa áf.* — *Aflöpande, n. 4.*

AFLÖPNING, f. 2. Ett fartygs gående af stapeln.

AFLÖPNINGSSLÄDE, m. 2. pl. — slädar. *Släde eller medar under ett fartyg, som löper af stapeln.*

AFLÖPNINGSTÄG, n. 3. Se Törntäg.

*AFLÖSA, v. a. 2. 4) Lösa och aftaga nägonting, som är fastknotet, fastsöndrat. *A. en klädning ifrån lisen.* *A. halsduken.* — *2) Träda i en annans ställe vid vaktihållning, arbete, o. s. v.* *En soldat kom och a-öste honom i vaktihållningen.* *Friskt arbetsmanskap a-öste de uttröllade.* *A. någon i hans arbete.* — *3) (om befallhavande person) Sätta annan person till vakt eller arbete i den sträckandes ställe.* *En korporal med ted man kom och a-öste skildvaktens.* — *4) (teol.) Gifva adlösning, syndatörslöselse.* — *Afv. Lösá áf* (utom i hem). — *Aflösande, n. 4.**

*AFLÖSNING, f. 2. 1) Handlingen, då man aflagger (i alla hem, utom 4). — *2) I förråd eller till besparing aflagd sak.**

AFLÖSNING, f. 2. 1) Handlingen, då man aflöser. — *2) (teol.) Syndernas förslälse.* — *3) (lagst.) Frisigelse från alt vidare tillräckande af en förbrytelse, efter skrifterna och kyrkoplit.*

AFMAGRA, v. n. 4. Småningom blifva allt mera mager. — *2) (fig. om jord) Blifva mindre fruktbarande.* — *Afv. Magra áf* (i hem). — *Afmagrande, n. 4. o. Afmagring, f. 2.*

AFMALA, v. a. 5. (föga brukl.) Fullborda målningen af något.

AFMANGLA, v. a. 1. Fullborda manglingen af något.

AFMARSCH, m. 3. Attåg. Nyttjas blott om krigsfolk. *Blåsa, slå till a., med trumpet eller trumma gifva tecken till attåg.* [Afmarsche].

AFMÄRSCHERA, v. n. 1. Attåg (om krigsfolk och arbetsmanskap). *A. från vakt.* — *2) (skämtv.) Bortgå.* *I denne hem, brukas mera Marschera áf.* — *3) (milit.) Affals med phonerner, för att passera ett trångt pass.* — *Afmärscherande, n. 4. [Afmarhera.]*

AFMÄTT, a. p. 1. (fig.) Som utvisar överdriven och kall betänksamhet. *A. gång.* *A-a steg.* *A. ton, hållning, skick.* — *Syn. Cirklad.*

AFMÖNSTRA, v. a. 1. Göra sluttig mönstring med en militärtrupp, då den bryter upp eller hemförlofvis. *A. en trupp, ett regemente.* — *2) Efter hemkomst ifrån rosa inför vederhörande myndighet förevisa och afskedja besättningen på ett fartyg eller enskilda personer, som dit hörs.* *A. en besättning. Jag blef i går a-d ifrån briggen Juno.* — *Afmönstrande, n. 4. o. Afmönstring, f. 2.*

AFMÖRKENA, v. n. 1. Småningom mörkna.

AFNAGGA, v. a. 1. Genom naggande borttaga, afsätta. — *Afv. Nagga áf.* — *Afnaggande, n. 4.*

AFNATTA, v. a. 1. Småningom betagna krafterna. — *Syn. Se Mata.* — *Afmattande, n. 4.*

AFMATTAS, v. d. 1. Småningom aflagga i krafta, blifva matt, svag. *Han a. med hvar dag.*

AFMÄTTNING, f. 2. 1) Den fortgående verkan, hvareigen någon blir småningom allt mera matt och svag. — *2) Det tillstånd, som draf uppkommer: matthet.* *Hans a. var så stor, att . . .*

AFMEJA, v. a. 1. Aflä med lie. *A. säd.* — *Syn. Se Skördar.* — *2) (fig. poct.) Döda, förstöra.* *Någongång fly. Mejá áf.* — *Afmejande, n. 4.*

AFMEJSLA, v. a. 1. (mindre brukl.) Med mejsel borttaga.

AFMERGLAS, v. d. 1. Småningom förlora hull och krafter. — *Syn. Se Magra.* — *Brukas mest i partcip. [-mårg -]*

AFMILDRA, v. a. 1. (föga brukl.) Med mjösel borttaga.

AFNÖPPRA, v. a. 1. Genom nöppning borttaga, afsätta. — *Afv. Noppa áf.* — *Afnoppande, n. 4.*

AFNÖPPRA, v. a. 1. Genom nöppning borttaga. — *Afv. Noppa áf.* — *Afnoppande, n. 4.*

AFNUMERERA, v. a. 1. Sätta numereringen af något.

AFNYPA, v. a. 3. (börjs som Nypa) 1) Genom nypning skilja itu. — *2) Genom nypning borttaga en del ifrån ett helt, bortnypa.* — *3) Nypa bort det yttersta rundt omkring något eller nedresta kanten af något, så att det blir kortare.*

Afv. Nypa áf. — *Afnypande, n. 4. o. Afnypping, f. 2.*

AFNYPPRA, v. a. 1. Genom nöppring borttaga. — *Afv. Noppa áf.*

AFNYPERA, v. a. 1. Sätta numereringen af något.

AFNYSTA, v. a. 1. Genom nystning förflytta tråd, garn ifrån hårvel, spinrock, o. s. v. *A. en hårvel, en spinrockrulle.* *A. garnet ifrån en hårvel, tråden ifrån en rulle,* o. s. v.

Afmödelra, v. a. 1. (tekn.) Taga medell af.

AFMOTA, v. a. 1. Se Bortmota. — *Afv. Mota áf.* — *Afmotande, n. 4. o. Afmotning, f. 2.*

AFNÄMA, v. a. 5. Köpa. *Brukas någongång i affärsstil.*

AFNÄMARE, m. 3. (i affärstil) Köpare.
AFNÖDGA, v. a. 4. Se *Aftvinga*.

AFNOTA, v. a. 3. 1) Nöta bort ifrån ytan af något. *A. färgen från ell. af bordet.* — 2) (mindre vär) Minnsa genom nötning. *A. ett bord, en pally, o. s. v.* — 3) Nöta något sù, att det går tvärs af. — *Älv. Nöta åf.* — *Afnödande*, n. 4. o. *Afnötning*, f. 2.

AFOCKRA, v. a. 4. (föga brukl.) Genom ecker afhändna. — *Bättre Ockra åf.*

AFODILL, afadill, f. 3. (bot.) Ett slägt af Liljornas familj.

AFORISM, afarism, m. 3. (vetensk.) Kort lärosats ur en vetenskap, tänkespråk. [Aphorism.]

AFORISTISK, a. 2. (vetensk.) Affattad i korta tänkespråk.

AFPACKA, v. a. 4. Borttaga nägonting ifrån det, hvarpå eller hvaruti det är packadt. *A. en gagn, en städje.* *A. varorna från vagnen.* — *Älv. Packa åf.* — *A. sig*, v. r. (skrämtv. fam. ell. föraktl.) Begiva sig bort. — *Bättre Packa sig åf.* — *Afpackande*, n. 4. o. *Afpackning*, f. 2. (båda för v. a.).

AFPANTA, v. a. 4. Genom pantning afhändna. — *Älv. Panta åf.*

AFPARERA, v. a. (faktk.) Se *Parera*. — *Älv. Parera åf.* — *Afsparerande*, n. 4. o. *Apsparerings*, f. 2.

AFPASSA, v. a. 4. 1) Med mättstöck eller cirkel (passare) afmäta något, eller med ögonmått rätta något efter ett annat, så att det tätt och jemt kan fogas till sammans dermed, eller att båda delarna, styckena tillhopa bilda symmetriska delar af ett helt o. s. v. — 2) (fig.) Rätta något efter ett annat, så att det blir möjligt, lämpligt eller skickligent kan verkställas. *A. utgifter efter inköster.* *A. tillfället, välja ett sådant tillfälle, som är lämpligt för ändamålets vinnande.* — *Syn. Lämpa, Rätta (ester).* — *Afpassande*, n. 4. o. *Afpassning*, f. 2.

AFPELSA, v. a. 4. Taga pelsen, pelskläderna af något. — *Älv. Pelsa åf.* — *Afpelsande*, n. 4.

AFPETA, v. a. 4. Genom idkeltig nötande och tiffrande med fingerspetsen borttaga något ifrån en yta, skjifa en del ifrån ett helt eller afstryta något. — *Älv. Peta åf.* — *Afpetande*, n. 4.

AFPILA, v. n. 4. (sam.) Pilsnabt sprunga bort. — Brukas icke gerna i denna form; *Pila åf* säges deremot mer allmänt.

AFPIKA, v. a. 4. 1) Genom piskning fördriva. *A. dammet af rocken.* — 2) Piska sà hårdt med något, att det går af. *A. en käpp på någon.* — *Älv. Piska åf.* — *Afpiskande*, n. 4. o. *Afpiskning*, f. 2.

AFPLÄNA, v. a. 4. (mindre brukl.) Gör plan, jemn, slät. *A. en plats.* — 2) (mindre brukl.) Borttaga något, som försäker ejemhet. *A. en kulle, en liten backklint, ejemheterna på en plats.* — 3) (teol.) *A. synder, skulder, borttaga, förläta dem.* — *Afpلانde*, n. 4.

AFPLÄNKA, v. a. 4. 1) Med bräd- eller plankvägg afståda et rum i tyd eller flera smärre. — 2) På detta sätt afstångs en del af ett rum ifrån det öfriga. *I fähuset a. ett rum för sären.* — *Älv. Planka åf.* — *Afpänkande*, n. 4.

AFPLÄNKNING, f. 2. 4) Handlingen, då man afplankar. — 2) Afplankad del i ett rum.

AFPLÄTTA, v. a. 4. Göra smänning om allt plattare. — *Älv. Platta åf.* — *Afpättande*, n. 4. o. *Afpättning*, f. 2.

AFPLOCKA, v. a. 4) Afslaga smärre föremål,

ett och ett i sender. *A. bär, frukt, blommor, löf, dun, o. d.* — 2) Genom plockning göra nägonting fritt ifrån en mängd smärre föremål af samma art, som befinner derpå. *A. ett fruktträd, en bärbuske.* — *Älv. Plocka åf.* — *Afplockande*, n. 4. o. *Afplockning*, f. 2.

AFPLUNDRA, v. a. 4. (föga brukl.) Genom plundring fräntaga. *Jlr. Aftroffa.*

AFPLÄGA, v. a. 4. (föga brukl.) Genom plågande tilltygga sig något af någon.

AFPLÖJA, v. a. 2. Med plögen vid plöjning afskära. — *Älv. Plöja åf.* — *Afplöjande*, n. 4. o. *Afplöjning*, f. 2.

AFPOCKA, v. a. 4. (mindre brukl.) Med pock atstrynga en något.

AFPOLERA, v. a. 4. 1) Genom polering borttaga något ifrån ytan af en sak. — 2) Fullända poleringen af något. — *Älv. Polera åf.*

AFPREGLA, v. a. 4. Genom prejeri afhändna en något. — *Älv. Preja åf.*

AFPRESSA, v. a. 4. 1) Genom pressning afslipa ett vält ämne från en kropp, hvaruti det varit spridt genomb ädror, o. s. v. *A. sofsten ur bär, frukt.* Har även själva saken, som pressas, till objekt, t. ex.: *A. citronen oll sofsten.* (Fig.) *Denna nyhet a-de honom stora scitdroppar.* — 2) Fullborda pressningen af något. — 3) (fig.) Afstrynga med hotelser, befallningar eller väld. Brukas isynnerhet om regenter, högre och lägre embetsmän eller myndigheter. — *Älv. Pressa åf* (utom i bem. 3). — *Afpressande*, n. 4. o. *Afpressning*, f. 2.

AFPRICKA, v. a. 4. Med prickar eller andra tecken, i rikenskap eller skrift, utmärka vissa artikelar, strofer, poster, o. s. v., för att veta, att de blivit på ett eller annat sätt vederhörligt faktatagna, anteknade, överförda, o. s. v. — *Älv. Pricka åf.* — *Afprickande*, n. 4.

AFPRICKNING, f. 2. 4) Handlingen, då man afspricker. — 2) Själva det afsprickade.

AFPROCESSA, v. a. 4. (föga brukl.) Genom process afhändna en något. — *Vanligare Process åf.*

AFPROFVA, v. a. 4. Fullända pröfningen af något. — *Älv. Prova åf.* — *Afprosvande*, n. 4. o. *Afprofning*, f. 2.

AFPUTA, v. a. 4. 1) Vid ackordering om köp förmå sätjaren att nedställa priset på sin vara. *Jag har a-t. 5 sk. på skälpundet.* — 2) Läta förmå sig att nedställa priset på en vara, som skall säljas. *Han begärde först 10 R:dr, men a-de slutligen 32 sk.* — 1 begge bem. nyttjas ordet även figuralt, t. ex.: *Man bör icke a. något på sà belliga värkor.* *Jay a-r ingenting af head jag sagt, ty det är allt enligt med sanningen.* — *Älv. Pruta åf.* — *Afpurande*, n. 4.

AFPUTNING, f. 2. 4) Handlingen, då man afsprutar. — 2) Det, som blivit afsprutat.

AFPRYGLA, v. a. 4. Afslå genom prygling. *Jag a-de två hasselkäppar på honom.* — 2) Giöva någon fulla anteck af ådomda prygel. *Är han a-d ånnu?* — *Älv. Pryglå åf* (i bem. 4).

AFPRÄGLA, v. a. 4. Genom präglung afbildar. *På myal a. regentens bild.* — *Syn. Se Präglå.* — 2) (fig.) Framställa en träftande likhet af något, i eller genom en handling, ett verk, o. s. v. *A. sin karakter i sina skrifter.*

AFPUMPA, v. a. 4. (skrämtv. o. fam.) *A. någon en nyhet, en hemlighet*, o. s. v., genom fina, skickliga och enträgna frågor förmå någon att meddela, tappa en nyhet, o. s. v. — *Älv. Pumpa åf.*

lägre språk säges stundom: *Resa åf.* — *Afsände*, n. 4.

AFPUTSA, v. a. 4. 1) Från en yta borttaga något, som skräpar. *A. dunet af rocken.* — 2) Puisa något sà, att det blir fullkomligt städdat och synget. *A. ett bord, ett rum.* — *Syn. Se Puisa.* — *A. sig, v. r.* Hysa sig. — *Älv. Putsa åf.* — *Afputsande*, n. 4. o. *Afpusing*, f. 2.

AFPÄLÅ, v. a. 4. Afslala, eller afskjuta, afstånga genom pålar. — *Afpälande*, n. 4.

AFPÄLNING, f. 2. 4) Handlingen, då man afskriver (se följ. ord). — 2) Färdigrifven färg.

AFPÄLVA, v. a. 5. (börjes som *Risea*) 4) Ge-

nom ritning ituskläja. *Han afres papperet på midten.* — 2) Borträffa en del ifrån ett helt. *A. en bit af papperet.* — 3) Borträffa något ifrån ytan af en sak. *A. en plåsterlapp från, af hakan.* *A. skorpan på ett sär.* — *Syn. Afryka, Afsila, Bortsila, Borträffa, Bortrycka.* — 4) (mål.) Kilva färdig en viss mängd färg. — *Älv. Risva åf* (utom i bem. 4). — *Afrisande*, n. 4.

AFRINNA, v. n. 5. (börjes som *Rinna*) 4) Rinna bort, ut, ifrån ett visst ställe eller ämne. *Vatnet a-nner snart af, ifrån dingen.* *Läta bloden väl a. af ett slägtadt kreatur.* — 2) Bliva fri från en vätska derigenom, att den smänningom rinnet bort. *Sätta ost att a.* *Sätta diskärl att a.* *Läta en garvvarhud a.* — *Älv. Rinna åf.* — *Afrinande*, n. 4.

AFRISTA, v. a. 4. Med häftighet afskaka. — *Älv. Rista åf.* — *Afristande*, n. 4. o. *Afristning*, f. 2.

AFRIDA, v. a. 4. Afslaga föremål, som är uppradade (t. ex. på ett band). *A. perlorna af ett halsband, kulorna af en rosengrans.*

AFRADSSPÄNMÅL, m. 5. sing. (kamerål.) Spannmål, som utgöres af åtskilliga råtetitlar i jordeboks- och mantalsräntorna, hvilka i spannmål böra utgå.

AFRAFSÅ, v. a. 4. Rafsa bort nägonting ifrån ytan af ett föremål. — *Älv. Rafsa åf.* — *Afrassande*, n. 4. o. *Afrassning*, f. 2.

AFRAGLA, v. n. 4. (sam.) Raglande afslägsna sig. — *Brukligare Ragla åf.*

AFRAKA, v. a. 4. 1) Raka bort. *A. allt skrägget af, från hakan.* — 2) Raka hett och hållat. *A. hakan, hjessan.* — *Älv. Rakta åf.* — *Afrakande*, n. 4. o. *Afrakning*, f. 2.

AFRAPPÅ, v. a. 4. Rappa, beslä med kalkbruk, hett och hållat. — 2) (skrämtv. o. fam.) *Astraffa, uppiska.* — *Rappa åf* kan sägas i bem. 2. — *Afrappande*, n. 4. o. *Afrappning*, f. 2.

AFRASPA, v. a. 4. Raspa bort något ifrån en yta. — 2) Genom rasnpning göra jemn, slät. — *Älv. Raspa åf.* — *Afraspande*, n. 4. o. *Afraspning*, f. 2.

AFREDÅ, v. a. 4. (kok.) Genom tillsats af hvarfshanda ämnen göra stadge, simmighet, åtvämat (soppor, säsér, o. s. v.) — 2) (skrämtv. o. fam.) *Afvisa, afsnäsa.* — *Älv. Reda åf.* — *Afredande*, n. 4.

AFREDNING, f. 2. 4) Handlingen, då man afredar mat. — 2) Det eller de ämnen, som der till används.

AFREPA, v. a. 4. Genom repning skilja en mängd smärre föremål ifrån en sak. *A. bär af, från en bärklase.* *A. lösen af en löfruska.* Har även själva saken, hvarifrån något repas, till objekt, t. ex.: *A. en bärklase, en löfruska.* — *Älv. Repa åf.* — *Afrepande*, n. 4. o. *Afrepning*, f. 2.

AFRUNDA, v. a. 4. Göra ett föremål rundt utikring, i ena eller begge ändarna, medelst borttagande af hörn, kanter och ejemheter. *A. ett bord i hörnen.* — *Syn. Runda.* — 2) (fig.) *A. en period, en mening*, så ordna ordställningen i en p., en m., att numrern och slutfalen blifvit naturliga och behagliga för örat. — *Älv. Runda åf.* — *Afrundande*, n. 4.

AFRUNDNING, f. 2. 4) Handlingen, då man afrundar. — 2) Afrundad yta. — *Syn. Rundning.*

AFRUNKA, v. a. 4. Genom runkande verka, att någonting faller ned eller lossnar ifrån en sak. — *Älv. Runka åf.* — *Afrunkande*, n. 4. o. *Afrunkning*, f. 2.

AFRUSKA, v. a. 1. Genom ruskande på ett föremål göra, att någonting faller ned eller lossnar derifrån. *A. dölen af, från trädet.* — *Afv. Ruska af.* — *Afruskande*, n. 4. o. *Afruskning*, f. 2.

AFRUTTINA, v. n. 4. Affalla i följd af förutmelse. — *Afv. Ruitna af.* — *Afruttnande*, n. 4.

AFRYCKA, v. a. 2. 1) Borttrycka. *A. en kvist af trädet.* — *Syn. Se Afrisva.* — 2) Frärrycka. *Jag a-ekle honom värjan.* — 3) Rycka så hårt på någonting, att det går af. *A. en snodd, en segelyarnsända, en träd, o. s. v.* — *Afv. Rycka af.* — *Afryckande*, n. 4. o. *Afryckning*, f. 2.

AFRYKA, se *Afriska*, v. n.

AFRÅDA, v. a. 2. Genom råd söka övertyala någon att asta från (beslut, föresats, företag, o. s. v.). *A. någon ifrån en resa. Jag a-ädde honom ifrån förelaget, från att föreläga den saken.* Har även själva saken, hvorför man avråder, till objekt, t. ex.: *A. alla oklara mätt och steg.* — *Syn. Afstryka.* Övertyala från, Afrakraka, Afriskrimma, Afstryra — *Afrådan*, f. sing. indel. o. *Afrådande*, n. 4.

AFRÄDSA, v. a. 1) Genom räfsning borttaga. *A. allt det utbredda höft från en ängsvall.* — 2) Genom räfsning afbryta. *Han har a-t två pinnar på räfsan.* — 3) Verkställa hela räfsningen på ett visst fåll. *A. en äng, ett stycke af en äng.* — *Afv. Räfsa af.* — *Afräfsande*, n. 4. o. *Afräfsning*, f. 2.

AFRÄKNA, v. a. 1. 1) Vid uppgörande af räkenskap, liquvid, betalning, o. s. v., afdraga en del på en summa. *På en summa a. förskott, omkostnader, en innestående fördran, o. s. v.* Från denna summa är jag till Rdr, som ni får behålla till drickspenningar. — *Syn. Se Afdraga.* — 2) (fig.) I tanken afsöndra, undantaga. *Om man också a-r alla tyckliga tillfälligheter, måste dock medgjeus, att han har glor förfjens af sakens gynnsamma utgång.* — *Afv. Räkna af.* — *Afräknable*, n. 4.

AFRÄKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afräknar. — 2) Själva den afräknade summan.

AFRANTA, v. a. 1. (föga brukl.) Gifva i ränta (om sak).

AFRÄTE, n. 4. Afskräde af balm.

AFRATTIA, v. a. 1. 1) Afsliva till döden dömd missgörningsman. — 2) (föga brukl.) Indöva djur till jagt eller konster. — Brukas icke väl i denna bem. — *Afrättande*, n. 4. o. *Afrättning*, f. 2. (för bem. 4).

AFRÄTTSPPLATS, m. 3. Särskilt förordnad plats, der afrättningar ske.

AFRÖDJA, v. a. 2. (börjes som *Rödja*) 1) Rödja hort. *A. böcker, sysaker af, från ett bord.* — 2) stubbar från ett svedjeland. — 2) Befria från skräp eller hinder. *A. ett bord, ett rum, en gård.* A. mark till uppoddling, göra den fri från träd, sten, stubbar, rötter, o. s. v. — *Afv. Rödja af.* — *Syn. Se Rödja.* — *Afrödjande*, n. 2. [Aflyva.]

AFRÖFVA, v. a. 1. Se *Frärröfva*. — *Afv. Röfva af.*

AFRÖJNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afröjer. — 2) Afröjd plats. [Afrödjning, Afrödning.]

AFRÖKA, v. a. 2. (kem.) Se *Afrunsta*. — V. n. Bortig genom rök. — *Afrökande*, n. 4. (för v. a.) *Afrökning*, f. 2. (börde för v. a. och v. n.)

AFRÖSA, v. a. 1, o. 2. (ekon. lagt.) Genom rösnings (trämkärnens utsättande) afskilja ägor. — *Afrösande*, n. 4.

AFRÖSNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afrosar. — 2) Afrosad jord.

AFRÖSNINGSJORD, f. 2. (ekon. lagt.) Jord, som icke kan göras fruktbarande (såsom skog, bergig mark, o. s. v.). Brukas i motsats till *Inrösningsjord*.

AFROTA, v. a. 2. Genom rötning afskilja, ålossa eller åstadkomma, att något brister af. — *Afv. Röta af.* — *Afrötande*, n. 4. o. *Afrötning*, f. 2.

AFSARLA, v. a. 1. (mindre brukl.) Med sabelhugg afslå.

AFSACKA, v. n. 1. (sjöt.) *Se Sacka.*

AFSADLA, v. a. 1. Taga sadeltynge af (häst, åsna, kamel, o. s. v.). — *Afv. Sadla af.* — *Afsadlande*, n. 4. o. *Afsadling*, f. 2.

AFSAGD, a. p. 2. Afsgjord, bestämd. *A. fiende till starka drycker.*

AFSAKNA, v. a. 1. *Se Sakna.*

AFSAKNAD, f. 5. (brukas helst i sing.) 1) Sorg över något förlorat. *Han dog, till stor a. för alla sina vänner.* — 2) Läsligt kändt behof af något förlorat. *Jag känner mycket a. av böckerna, som brunnit upp.* — 3) Förlust, mistning. *Det blef en svår a. för mig, då jag måste sätta denna landtgård.* — 4) Brist, saknad. *I a. af ungerskt vin, kan åpen Masel gå an.* I denna bem. brukas ordet mindre väl. — *Syn. Se Sakna.*

AFSAKTA, v. a. 1. Småningom sakta. — *Afv. Sakta af.* — *Syn. Se Sakta.*

AFSALU, f. sing. objöl. Försäljning (af ett helt parti). Brukas endast med prepōsition. *Lemna en något till a.*

AFSAT, m. 5. 1) Lägre, i allmänhet horisontell, afdelning, sänkning, utbyggnad på något. En trappa består af smä a-er, kallade trappsteg. En terrass med tre a-er. Håja sig i a-er. — *Syn. Alsprång.* — 2) Hvad som för särskilt ändamål blivit afsatt. Innan spellet börjas, skola vi överenskomma, huru stor a-en blir för de färtiga. — *Syn. Afslättning.* — 3) (kem.) Se *Afslättning*, 2.

AFSE, v. a. 2. (börjes som *Se*) Hafva afseende på, syta på. Dessa ord a. en föga bekant omständighet. — 2) Hafva i sigte, åsyta. *A. ett godt ändamål.* — 3) Göra afseende på, taga i betraktande, betrakta, befinna, överväga. *A. följderna af en ätgård.* Utan att a. de skäl, som föredrogs, beslöt han ...

AFSEENDE, n. 4. Handlingen, då man afser: 1) Hänsyn, hänsigt, hänseende, hänsyn. Detta har o. på den omständigheten att ...

Ett relativ har alltid a. på något föregående. I a. på denna fråga, är jag af den tanken, att ..., i viss a. kan du hafva rätt. Han är en i alla a-en hederlig man. Det är i intel a. sant. Han är i det a-et brottslig. I moraliskt, juridiskt a. — 2) Åtgärdande, uppmärksamhet, betraktande, aktning. Denna invändning förtjener intel a. Göra a. på an dragna skäl, förekommende omständigheter. På lön görs mindre a. Fästa a. vid en sökandes meriter. Med fört a. på alla dessa omständigheter. Detta inkast kan icke vinna något utan a. Med a. på förenämde omständighet finner jag, att ... — 3) Syfte, åsikt, ändamål. Han gjorde det för sådant a. att ...

AFSEGLA, v. n. 1. Bortresa på ett seglande fartyg. — 1) hvardagstal brukas åfv. *Segla af.* — *Afseglande*, n. 4. o. *Afsegling*, f. 2.

AFSELA, v. a. 1. Taga seldonen af (häst, åsna, o. s. v.). — *Afv. Sela af.* — *Afselande*, n. 4. o. *Afselning*, f. 2.

AFSIDES, adv. 1) Långt bort ifrån mer bebodda eller besöpta trakter. *Bo a. i staden.* *A. belägen ort, stadsdel.* — *Syn. Afsläse, Afskildt, Afväges.* — 2) Afskildt, för sig. *Föra, taga, kalla a. d. v. s. på afskildt ställe,* så att ingen kan höra, hvad man säger, eller se, hvad man gör, i ändan så att yttra något i tyshet, meddela en hemlighet, varna eller nappa.

AFSIGKÖMMEN, a. 2. neutr. — et. Som kommit i klena omständigheter, blivit fattig och behövande. *En a. hanlände.* Brukas vanligvis i föraktlig mening. — *Syn. Se Fattig.*

AFSIGT, f. 3. Viljans riktning till ett visst mål: ändamål, systemat, uppsätt, akt och medning. *Hans a. med detta steg var ganska god.*

Han har alltid de bästa a-er. Jag gjorde det i, med a. att ... Han kom i elak a., i den a-en att. Hafva för a. att göra en ådel handling. Det var sagt utan all åsigt att förlömpa.

AFSIGTLIG, a. 2. Som säges eller görs med bestämd åsigt. *En g. förlämpning.* — *Syn. Uppställig, Överlagd, Ölvertänkt.*

AFSIGTSLÖS, a. 2. Som göres eller säges utan åsigt.

AFSIGTSROMAN, m. 3. Roman, som har något visst moraliskt syfte. Detsamma som *Tendensroman*.

AFSIL, v. a. 1. Genom sil afskilja ett flytande ämne från tjocka eller orena tillsatser. *A. en kemisk lösning ifrån grumlet.* Kan även haft det orenande, som afskiljes, till objekt, t. ex.: *A. smölk och hår från mjölken.* — *Afv. Sila af.* — *Afsilande*, n. 4.

AFSILNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afsilar. — 2) Själva det afsilade, flytande ämnet.

AFSINA, v. n. 1. 1) Småningom sina. — 2) (fig.) Minskas, astaga. *Hans hjälpmedel hafva börjat a.* — *Afv. Sina af.* — *Afsinande*, n. 4. o. *Afsinning*, f. 2.

AFSIPPIRA, v. n. 1. Sippa bort ur något föremål, lämna.

AFSITTA, v. n. 5. (börjes som *Sitta*; milit.) 1) Stiga af hästen. *Låta truppen a. och strida till fot.* — 2) Säges, då en kavalleritrupp blir indragten. *Låta en squardon af hästjägarne a.* — 3) (fig. skämtv.) Bortlägga bruket af något. *Den der fracken har jog a-t. Nu har han a-t både vin och öl och brännvin.* — *Afskedande*, n. 4.

AFSKEDA, v. a. 1. 1) Giva tillstånd att lenna tjensten, giva orlof. *A. en tjenstemann, en officer, en soldat, en tjenare.* *Han har blivit a-d från tjensten, ur tjensten.* — *Syn. Förskeda, Entlediga; Afsätta, Afdunka; Giya orlof.*

— 2) Själva det afsilade, flytande ämnet.

AFSJUNGA, v. a. 3. (börjes som *Sjunga*) Vid offentliga, högtidliga tillfällen, eller i sällskap utöra sången af något singstycke till slut. *A. en psalm, en aria, en visa.* — *Afsjungande*, n. 4. o. *Afsjungning*, f. 2.

AFSKÄF, n. 5. Hvad som blivit afskafvet.

— *Syn. Se Skräde.*

AFSKAFFA, v. a. 1. Upphäfva den förbindande krafterna af (lagar, förordningar, o. s. v.), bruket af något, tilvaron af (missbruk, embenhet, inräddningar, o. s. v.).

Vår Frälsare a-de cere moniallagen. *A förbudet emot ekars fältning å skattchemman.* *A. en gammal, löjlig sed.* *Vår tid fordrar, att alla missbruk skola, så vidt möjligt, a-s.* *Lotteriet har nu blivit*

a-dt. Den der ovanan hos honom skall jag nog veta att a. — *I hvardagspråk. åfv. Skaffa af.* — *Afskaffande*, n. 4.

AFSKAFNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afskafver. — 2) Det, som blifvit afskafvet.

AFSKAFVY, v. a. 3. 1) Genom skafning borttaga något ifrån en yta. *Stöveln har a-fritt huden på ett ställe af foten.* *A. köttet från, af benen.* — 2) Fullborda skafningen af något. — *Afv. Skafva af.* — *Afskafvande*, n. 4.

AFSKAKA, v. a. 1. Genom skakning lossa någonting, så att det faller ned. *A. frukt af, från trädet.* — *Afv. Skaka af.* — *Afskakande*, n. 4. o. *Afskakning*, f. 2.

AFSKALA, v. a. 1. Genom skakning lossa någonting, så att det faller ned. *Stöveln har a-fritt huden på ett ställe af foten.* *A. köttet från, af benen.* — *Afv. Skakalade*, n. 4.

AFSKALNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afskalar. — 2) Det afskalade.

AFSKED, n. 3. Egentl. skillsmessa. 1) Helsing, välvönskan, så man skilles ifrån personer, hos hvilka man vistas eller med hvilka man umgåts, varit i sällskap eller tillsammans. *Vid a-et ifrån hemmet, från mina föräldrar, vänner.* Taga a. af släktlingar, vänner, när man skall resa bort eller på dödsdången. (Fig.) *Taga a. af verlden.* — *Afv. Skaka af.* — *Afskalande*, n. 4.

AFSIGTSLÖP, a. 2. Som göres eller säges med negation. — *Syn. Adjö, Farväl, Alskedtagande.*

AFSKEDIGA, v. a. 1) Genom sil afskilja ett flytande ämne från tjocka eller orena tillsatser. *A. en kemisk lösning ifrån grumlet.* Kan även haft det orenande, som afskiljes, till objekt, t. ex.: *A. smölk och hår från mjölken.* — *Afv. Afskedtagande, Afgång (från tjurst o. s. v.).* — 3) Ord och a., besked, ordfullhet, ordentlighet, t. ex.: *Det är icke ord och a. med honom, d. v. s. han är ej att hitta på.* Detta talesätt brukas helst med negation.

AFSKEDA, v. a. 1. 1) Giva tillstånd att lenna tjensten, giva orlof. *A. en tjenstemann, en officer, en soldat, en tjenare.* *Han har blivit a-d från tjensten, ur tjensten.* — *Syn. Förskeda, Entlediga; Afsätta, Afdunka; Giya orlof.*

— 2) Själva det afsilade, flytande ämnet.

AFSKEDSBETYG, n. 3. Betyg, som lemnas en ur tjurst gällande person, angående hans fördel vandel och duglighet.

AFSKEDSPASS, n. 3. Skriftligt betyg, som tilldelas en ur tjurst gängen soldat, att han fått afsked.

AFSKEDSTAGANDE, n. 4. Se *Afsked* (i bem. 1 o. 2). *Vid, efter a-t.*

AFSKENA, v. n. 1. (föga brukl.) Skena bort. — *Bättra Skena af.*

AFSKEPPE, v. a. 1. På fartyg afsända större varupartier över hofvet. Brukas ej gerna om lastbåtar, o. d. *Jag a-de i går med bringen Hebe 800 skg stängjern till Amerika.* — *Afv. Skeppa af.* — *Syn. Utiskeppa.* — *Afskeppande*, n. 4

AFSKEPPNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afskeppar. — 2) Varorna, som afskeppas. *En betydlig a.*

AFSKICKA, v. a. 1) Skicka bort ifrån ett ställe (person eller sak). *A. bud, kurir, bref, varor. A. något ifrån Stockholm till Göteborg.* — *Afv. Skicka áf.* — *Syn. Se Sända. — Afskickande, n. 4.*

AFSKICKA, f. 2. 1) Handlingen att afskicka. — 2) Själva saken, som afskicks.

AFSKIFTA, v. a. 1) Genom skiftning afskilja för sig.

AFSKIVÅ, v. a. 1) Bortsätra i skifvor. — 2) Afskåra, söndersätra i skifvor. — *A. sig, v. r. Aflossa, affalla i skifvor.*

AFSKILD, a. p. 2) Åfsändrad från andra, för sig sjelf. *Lefva på en a. ort. A-t tillstånd, lefnadsdått.* — *Syn. Alltigen, Åfsides, Undan-gömd, Eastaka.*

AFSKILDHET, f. 3) Egenskapen att vara afskild.

AFSKILDRA, v. a. 1) *Se Afmåla.* — *Afv. stundom Skilda áf.* — *Syn. Se Afbinda, Beskrive. — Afskildrande, n. 4.*

AFSKILDRING, f. 2. 1) Handlingen, då man afskildrar. — 2) Resultatet deraf: skilderi, malmöning, tafla, beskrifning.

AFSKILDIT, adv. Åfsides, indraget, för sig sjelf. *Bo a. ifrån verldsbultret.*

AFSKILJA, v. a. 2. 1) Skilja en del ifrån ett helt. *A. hufvudet ifrån kroppen.* — 2) Aflossa nägonting ifrån ytan af en sak. *A. skalen från en lök. A. köttet ifrån benen.* — 3) Ur en mängd föremål uttaga vissa, som på något sätt höra tillsammans. *A. ur en boksamling alla medicinska böcker.* — 4) Ställa, lägga sätta något åfsides, undan för sig sjelf, eller på afstånd ifrån ett annat föremål. *I källaren a. det gamla vinet ifrån det unga.* — 5) Åfslida, indela. *A. ett rum i två genom en brödvägg.* — 6) Afstånga. *I fähuset a. ett sdrskilt rum för fären.* — 7) Utgräva skilnad mellan tyg ting. *Muren, som a-tjer dessa begge hus ifrån kvarandra.* — *Afv. men mindre väl. Skilja áf.* — *Syn. Fränskilia, Åfsända, Afslycka, Afskitta, Åfsätta, Åfalka, Åfgärda, Åsplanka, Afskranka, Åflägsna, Åfrösa. — Afskiljande, n. 4.*

AFSKILJELIG, a. 2) Som kan afskiljas.

AFSKINNA, v. a. 1) Taga skjinet af nägonting. — 2) (fig.) *Se Afpreja.* — *Afv. Skinna áf.* — *Afskinnande, n. 4.*

AFSKIRA, v. a. 1) (föga brukl.) Genom skirning afskilja.

AFSKJUTA, v. a. 3. (börjes som *Skjuta*) 1) Aflossa (pil, skott, kula, bomb, o. s. v.) från eller ur skjutgevär. — 2) Aftrya, afbråma ett laddat skjutvapen. *A. en kanon, en mörssare, en bössa.* — *Syn. Aflossa, Aftryra, Afsmälla.* — 3) Genom pil eller skott berördripha något ifrån ytan af en sak. *Tell afsköt med pilen åplet af, från sin sons hufvud.* — 4) Genom pil eller skott afskilja en del ifrån ett helt. *Han afsköt ett finger af handen på honom.* *Han fick bennet, armen a-ten.* — 5) Slunga, kasta. *A. en dans, ett spjut.* — *Afv. Skjuta áf.* — *Afskjutande, n. 4. o. Afskjutning, f. 2.*

AFSKJUTSA, v. a. 1. 1) På åkdon låta bortsätra någon ifrån ett ställe (egentl. med skjuts, men i allmänhet åfv. på annat sätt). *Man har i dag a-t tre fängar till fästningen.* — 2) (fig. fam.) Bortköra, bortdröfva, alltiggen. *A. någon ur tjänsten.* *A. en oförskämd björn.* — *Afv.*

SKJUTSA ÁF. — *Afskjutsande, n. 4. o. Afskjutsning, f. 2.*

AFSKOFLÄ, v. a. 1) Med skofvel bortsätra nägonting ifrån ytan af något. — *Afskoflände, n. 4. o. Afskofting, f. 2. [Afskälla.]*

AFSKOLLA, v. a. 1) Med skollhett vatten afskilja (hår, borst, överhud) ifrån ytan af en kropp. *A. skinnet af eller på ett finger.* — 2) Fullborda skellningen af något. — *Afv. Skolla áf.* — *Afskollande, n. 4. o. Afskollning, f. 2. [Afskälla.]*

AFSKOTTA, v. a. 1. 1) Genom skottning bortsätra något ifrån en yta. *A. snör af, från vägen.* — 2) Genom skottning befria från något överläckande. *A. en trappa, en väg.* — *Afv. Skotta áf.* — *Afskottande, n. 4. o. Afskottning, f. 2. [Afskätta.]*

AFSKRANKA, v. a. 1. 1) Medelst skrank afstånga ett mindre rum i ett större. — 2) Medelst skranka åfslida ett rum i två eller flera smärre. — *Syn. Se Afskilja.* — *Afskrankande, n. 4.*

AFSKRANKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afskränkar. — 2) Rummet, platsen, som sällunda blifvit afståndt ifrån den större. — 3) Själva skranken.

AFSKRAPA, n. 3. 1) Hvad som affaller vid skrapning. — 2) (i allmänhet) Afskräde. — 3) (fig.) Det allra sämsta i sitt slag. *Han är ett a. bland mäniskor.*

AFSKRAPA, v. a. 1. 1) Genom skrapning borttaga orenlighet eller oejemnheter ifrån en yta. *A. smutsen under sina skor. A. hären af, från en lök.* — 2) Genom skrapning rengöra. *A. huden, en mur, en häst.* — *Afv. Skrapa áf.* — *Afskrapande, n. 4. o. Afskrapning, f. 2.*

AFSKRÄDA, v. a. 5. (börjes som *Skrida*) Skrida ned ifrån ytan af något.

AFSKRIFNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afskrifver. — 2) Afskrifvet papper, dokument. — *Syn. Se Afskrift.* — 5) Afskriven fordran, skatt.

AFSKRIFT, f. 3. Skrift, till innehållet lika med en annan förut bestäntlig, efter hvilken den blifvit gjord. *Taga a. af ett dokument. Framte en handling i a.* — *Syn. Kopia, Afskrifning.*

AFSKRIFTVA, v. a. 5. (börjes som *Skrifva*) 1) Efter en förut bestäntlig skrift görta en annan, som är dermed till innehållet fullkomligt lika. *A. ett brev, ett dokument.* — *Syn. Kopiera.* — 2) Afföra ur räkenskap en skuld, churu den icke blifvit betalt. *Jag har måst a. återstoden af hans skuld, emedan han ej äger något att betala med.* *Han har fått 500 R:dr a-fna på, af sin skuld till kronan.* — *Afv. Skrifva áf.* — *Afskrifvande, n. 4.*

AFSKRIFVARE, m. 5. Person, som afskrifver handlingar o. d.

AFSKRUBBA, v. a. 1) Medelst skurubning borttaga, afskilja något ifrån en yta. *Stöten har a-t skinnet från, af armen på honom.* — *Afv. Skrubba áf.* — *Afskrubbande, n. 4. o. Afskrubbing, f. 2.*

AFSKRUVFA, v. a. 1) Medelst skrufs eller skruvfars urtagande skilja nägonting ifrån ett annat, hvaryd det varit fastskruvat. *A. ryggsytcket af eller ifrån en soffa.* — *Afv. Skrufa áf.* — *Afskrufvande, n. 4. o. Afskrufning, f. 2.*

AFSKRÄCKA, v. a. 2) Genom råd, föreställningar, hotelser eller på annat sätt väcka fruktan och såmedelst afvända från utörandet af ett beslut, fullföljandet af ett företag, o. s. v. *Hotelser ifrån Englands sida a-däckte honom ifrån det till-*

ämnade kriget. *Flera lidna nederlag a-däckte honom ifrån krigets fortsättande.* — *Syn. Se Afråda.* — *Afskräckande, n. 4. o. Afskrækning* brukes ikke, men finnes derom utpostat i de sammansta orden:

AFSKRÄCKNINGS-PRINCIP, m. 3. samt

AFSKRÄCKNINGS-SYSTEM, n. 3. o. 5. Princip, system i brotmålslagsförfatningen, som grundar sig på idéen att genom svåra straff söka afskräcka från brott.

AFSKRÄDA, v. a. 2. 1) (vid matlagning) Bortskåra eller på annat sätt afskilja det till mat odugliga. — 2) (i allmänhet) Afskilja det odugliga från något. — *Afv. Skräda áf.* — *Afskrädande, n. 4.*

AFSKRÄDE, n. 4. 1) (vid matlagning) Det odugliga, som afskräder. — *Syn. Se Skräde.* — 2) i allmänhet Det sämsta af något.

AFSKRÄDNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afskräder. — 2) Hvad som blifvit afskrädt.

AFSKRAMMA, v. a. 2. *Se Afskräcka.*

AFSKUBBA, v. a. 1. 1) Genom skubbning borttaga något ifrån en yta. *A. färgen på en dörr.* — 2) Genom skubbning emot ett föremål befria sig ifrån något, som besvärs, eller förlora något, som derifv. åfaller.

AFSKUDDA SIG, v. r. 1) Afskasta, befria sig ifrån. Brukas endast i figurlig mening, t. ex.: *A. oket. A. en beskyllning, en shymf. A. sig fördomarnes makt. Söka a. sig all ansvarsighet.*

AFSKUM, n. 5. 1) Skum, som blifvit borttaget ifrån ytan af ett flytande ämne. — *Syn. Se Skräde.* — 2) (fig.) Samling af usla och förläktiga mäniskor. *Pöbeln i vissa städer är menniskslötgets a.* — *Syn. Se Pack.*

AFSKUMMA, v. a. 1) Egentl. borttaga skummet af något: Medelst sked, slof o. s. v., från ytan af ett flytande ämne borttaga något dermed olikartad. *A. grädden af, från mjölklen.* Kan åfv. hafta själva vitskan, som sällunda skummras, till objekt, t. ex.: *A. mjölklen.* — *Afv. Skumma áf.* — *Afskummande, n. 4.*

AFSKUMMING, f. 2. 1) Handlingen, då man afskunner. — 2) Själva det afskunna.

AFSKURA, v. a. 1) Genom skurning borttaga orenlighet ifrån ytan af en sak. *A. smutsen, orientigheten, pläckarna af, från något.* — 2) (mindre brukl.) Genom skurning rengöra helt och hållet. *A. ett golf. A. alla grytor och pannor i ett kök.* — *Afv. Skura áf.* — *Afskurrande, n. 4. o. Afskurning, f. 2.*

AFSKUTTA, v. n. 4. (föga brukl.) Skutta bort.

AFSKY, v. a. 2. Hysa yttersta ovilja för någon eller något, så att man skyr undan derför. *A. en person, dåligt sällskap, dryckeskap och utsnäffningar.* — *Syn. Se Hata, Undfly.* — *Afskyende, n. 4. (föga brukl.)*

AFSKY, m. 5. sing. 1) Känsla af yttersta ovilja för någon eller något, så att man liksom skyr undan derför. *Hafra, hysa a. för det onda.* Motsatsen: Begär. — *Syn. Se Hat.* — 2) Någon eller något, som väcker högsta ovilja. *Spel är hans a. on a. för honom.*

AFSKYFFLA, v. a. 1) Genom skylling borttaga något ifrån en yta. *A. gräset af, från gängarna i trädgården.* — 2) Genom skylling fullkomligt rengöra från gräs, ogräs o. s. v. *A. en sandgång, en trädgårdssäng.* — *Afv. Skyffa áf.* — *Afskyfflade, n. 4. o. Afskyffling, f. 2.*

AFSKYVARD, a. 2. 1) Som förtjener att afskyas. *En å. menniska, handling.* — *Syn. Förfatlig, Vedvärdig, Otäck, Gemen.* — 2) (fam.) Högst usel, dålig, ledksam. *Ett a-t vin.* — *En a. soppa.* — *En a. dag.*

AFSKYVÄRTD, adv. På ett sätt, som väcker afsky. *A. elak.* *A. dåligt vin.*

AFSKÄFTA, v. a. 3. (börjes som *Skära*) 1) Skräda nägonting tvärs af. *A. en lakritsstång på midjan, vid ena ändan.* — 2) Borisksära en del af ett helt. *A. en skifva bröd af bullen.* *A. vattenskott af, på ett träd.* *A. vingarna på en fågel.* — 3) Skära nägonting runt omkring, eller så, att det blir kortare, smalare. *A. naglar.* *A. en kappa ned till.* — 4) (fig.) Gå, löpa tvärs över eller igenom. *Denna väg är den andra.* *Floden är den provinsen i två nästan lika stora delar.* — 5) (fig.) Stänga vägen för någon, afstånda från. *A. en fende återläget.* *A. tillförseln för en fiende, åfv. a. fienden från tillförsel.* *A. en armés eftertrupp, d. v. s. afskilja den ifrån huvudstyrkan.* — *Afv. Skära áf* (utom i bgn. 4 o. 5). — *Afskärande, n. 4.*

AFSKÄRNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afskär (se föreg. ord, utom bgn. 5). — 2) Det, som blifvit bortskuret ifrån något. — 3) Yta, uppkommen genom afskärande. *Denna åpelseställva har röda ådror i a-en.* — 4) (berg.) En malmgång rulbning eller fullkomliga försvinande, genom en annan ej malmförande gångs infallande derpå.

AFSKÄRNINGS-LINEA, f. 3. (mat.) Linea, som skär ur annan linea eller en yta.

AFSKÄRNINGSPLAN, n. 3. (mat.) Yta, som skär ur en solid figur.

AFSKÄRNINGS-PUNKT, m. 3. (mat.) Punkt, der två linier skär varandra.

AFSKÖLJA, v. a. 2. 1) Genom sköljning borttaga något ifrån en yta. *Med rent vatten å-såpan af, från tövkläderna.* — *Syn. Se Skölja.* — 2) Genom sköljning rengöra. — *Afv. Skölja áf.* — *Afsköljande, n. 4. o. Afsköljning, f. 2.*

AFSKUMNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afskunner. — 2) Själva det afskunna.

AFSKURA, v. a. 1) Genom skurning borttaga orenlighet ifrån ytan af en sak. *A. smutsen, orientigheten, pläckarna af, från något.* — 2) (mindre brukl.) Genom skurning rengöra helt och hållet. *A. ett golf. A. alla grytor och pannor i ett kök.* — *Afv. Skura áf.* — *Afskurrande, n. 4. o. Afskurning, f. 2.*

AFSLAG, n. 3. 1) Förklaring, att man ej beviljar en gjord anhållan, begäran, fördran o. s. v., eller att man ej antager ett framställd tillbud, försäg, o. s. v. *Han fick a. på sin ansökan.* *Han friade till henne, men fick a.* — *Syn. Se Vägran.* — 2) Nedstötning i pris, aldrag. *Det begravdes 50 R:dr för hela partiet, men jag fick stullen i skillingars a. på skålspundet.* — *Upp- och Afslag, se Uppslag.* — 3) Barnsängsrenning.

AFSLAGEN, a. p. 2. neutr. — *et. A-et dricka, försägad, något litet skämd genom beröring med luften.*

AFSLAMMA, v. a. 1. (berg.) 1) Genom slämning afskilja främmande ämnen ifrån malm. — 2) Fullborda slämningen af någon viss myckenhet malm. — *Afslammande, n. 4. o. Afslamning, f. 2.*

AFSLAPPA, v. a. 1. (föga brukl.) Småningom slappa. — *Afv. Slappa áf.* — *Afslappande, n. 4.*

AFSLAPPAS, v. d. 1) Småningom blifva slappa.

AFSLAPPNING, f. 2. 1) Småningom föregående verkning, hvarigenom person eller sak blifver slappa. — 2) Det tillstånd, som deraf uppkommer.

AFSLEMMA, v. a. 1. (föga brukl.) Berätta steunet af något. — *Afv. Stemma áf.*

AFSLICKA, v. a. 1. 1) Med tungan borttaga, avlättta något ifrån en yta. *A. krämet af tallriken.* — 2) Med tungan göra en sek fri från något på dess yta. *A. en talrik.* — *Afv. Slieka áf.* — *Afsliekande*, n. a. o. *Afslieking*, f. 2.

AFSLINTA, v. n. 5. (börjes som *Slinta*) *Slinta* bort eller ned af en yta. — *Afv. Slinta áf.*

AFSLIPA, v. a. 1. 1) Genom slippning borttaga (ojemnheter, kanter o. s. d.) — 2) Medelst slippning förmånska eller jemna. *A. något i udden, i kanten, i ändan.* — *Afv. Slipa áf.* — *Afslipande*, n. 4. o. *Afslipping*, f. 2.

AFSLIPPA, v. n. 5. (börjes som *Slippa*; föga brukl.) Saktå och oförträckt af sig sjelft lossna och affalla. — *Bättre Slippa áf.*

AFSLITA, v. a. 5. (börjes som *Slita*) 1) Draga så hårdt åndräns på något tågigt o. d., att det går af. *A. en tråd, en sena.* — 2) Bortslita något ifrån ytan af ett föremål. *Han afslet kappan af, från honom, efter afslet honom kappan. A. kötet af, från benen.* — *Afv. Slita áf.* — *Syn. Se Afrifa.* — *Afslitande*, n. 4. o. *Afslitning*, f. 2.

AFSLOCKNA, v. n. 1. Småningom stockna. — *Afv. Stockna áf.* — *Afslocknande*, n. 4.

AFSLUMRA, v. n. 1. 1) Småningom slumra in. — *Syn. Se Somna.* — 2) (fig.) Dö, afflida. — *Afv. Slumra áf.* — *Afslumrande*, n. 4. o. *Afslumring*, f. 2.

AFSLUNGA, v. a. 1. Slunga eller kasta bort något emot ett visst mål. — *Afv. Slunga áf.* — *Afslungande*, n. 4. o. *Afslungning*, f. 2.

AFSLUTA, v. a. 1. o. 5. (börjes som *Sluta*) 1) Bringa till slut. *A. ett arbete, ett tal, en räkning, ett konto.* — 2) Förlära slutad. *A. en sammankomst, en session.* — 3) Slutigt överenskommen om. *A. ett kontrakt, ett köp, ett lån, ett giftermål, en affär.* — *Afv. Sluta áf* (i bem. 4 o. 5). — *Syn. Uppgöra, Sluta, Afgora.* — *Afslutande*, n. 4.

AFSLUTNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afslutar. — 2) Det, som blifvit afslutadt (utom i bem. 2).

AFSLUTTA, v. a. 1. Göra småningom slutande. — V. n. Småningom slutta, sänka sig. — *Afv. Slutta áf.* — *Afsluttande*, n. 4 (för v. a.).

AFSLUTTNING, f. 2. 1) Handlingen, då man gör någonting sluttande. — 2) En ytas småningom fortgående sluttning. — 3) Yta, ställe, som sluttar. Vanligare *Slutning* (i bem. 2 o. 3).

AFSLÅ, v. a. 3. (börjes som *Slå*) 1) Medelst slag, hugg afbryga, affluga, afskära. *Med en knölpök af armen af, på någon.* *A. grds, såd med en lie.* — 2) Slå till något så, att det lossas, afskiljes och faller af. *A. valtmoknoppar med en käpp.* — 3) Kasta af sig. Brukas i denne bem. mest om hästar, åsnor, m. fl. *Hästen afslag sin ryttare.* — 4) (fig.) Afvärja (anfall, o. s. v.). *A. ett anfall, en stormning, en åntring.* — 5) Ur ett kärsl slå något af dess innehåll. *A. ett quartér till blandningen.* — 6) (fig.) Förlära, att man icke bevirjar en bön, anhållan o. s. v., eller att man icke antager ett tillbud, förfärlag, o. s. v. *A. ens begär, påstående, anstötning.* *Ständerna hafva a-agit det tagforslaget.* — 7) Nedsätta, minska priset på en vara, en sak, hvarem man köpslår. *Han afslag priset på bomullsgarnet något litet.* Ni måste a. två skilling, på skälpundet, om jag skall köpa af er. — *Afv. Slå áf.* — *Afslädande*, n. 4.

AFSLÄCKA, v. a. 2. Helt och hållet släcka. — *Afv. Släckas áf.* — *Afsläckande*, n. 4. o. *Afsläckning*, f. 2.

AFSLÄNGA, v. a. 2. 1) Genom slängning med något nedkasta, lossa, afskilja något. *Under dansen a-ngde han ett par glas af, från bordet.* — 2) Genom slängning aftrycka. *Bäst han overade och gestikulerade, råtade han att med armen a. en blommande tiljesträngel invid sig.* — 3) Slänga någonting ifrån sig till ett visst mål. *Jt. Stänga.*

AFSLÄPPA, v. a. 1. 1) Släpa bort. — 2) Släpa någonting så, att det brister af. — *Afv. Släpa áf.* — *Afsläpande*, n. 4.

AFSLÄPPA, v. a. 2. 1) Släppa från sig, släppa efter (t. ex. ett täg). — 2) (fig.) Låta gå sig ur händerna. *A. ett tillfälle.* — *Afv. Släppa áf.*

AFSLÄTTA, v. a. 1. 1) Borttaga ojämnheter ifrån en yta, så att den blir slät. — 2) Göra slät, jemna. — *Syn. Se Jemna.* — *Afv. Släta áf.* — *Syn. Se Afrifa.* — *Afslitande*, n. 4. o. *Afslitning*, f. 2.

AFSLÄPPA, v. a. 1. 1) Upplysta eller borttaga sljöan af någon. — 2) (fig.) Göra uppenbart, hvad som varit fördolt. *A. en intrig, en hemlighet.* — *Syn. Se Blotta.*

AFSMÄLK, c. 5. sing. 1) Motvilja för vissa näringssmänen. *Jag har fått a. för köttmat, för vin.* — 2) (fig.) Ölivilja, som man fattar eller hyser för såd en eller person. *Han har ingifvit mig a. genom sina nycker. Denna händelse har gifvit mig a. för honom.* *Fd, fatta a. för spel.* — *Syn. Se Federvilja.*

AFSMALNA, v. n. 1. Blisva allt smalare. — *Afv. Smalna áf.* — *Afsmalnande*, n. 4.

AFSMÄLNA, v. a. 1. 1) Genom speling att afsynna sig något af en person. *A. någon ett samtycke, en tilltäelse.*

AFSMICKRA, v. a. 1. (föga brukl.) Genom smicker utverka, tillsynna sig något af en person.

AFSMIDA, v. a. 5. Smida någonting så hårt, att det brister af. — *Afv. Smida áf.*

AFSMILA, v. a. 1. Se *Afslima*.

AFSMÄLDA, v. a. 1. Fränskilja något i smular. — *A. sig.* — *V. r.* Från ytan slippa smödra partiklar i form af smular. Sages isynnerhet om bröd. — *Afv. Smulta áf* (för v. n.). — *Syn. Se Afskjuta.*

AFSMÄLNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afsmular. — 2) Själva det afsmulade.

AFSMÄLLA, v. n. 2. (börjes som *Smälla*) Afbrinna eller söndersprina med knall. — *Syn. Se Afbrinna.* — V. a. Afbrämma (gevär, skott). — *Afv. Smälla áf* (för v. n.). — *Syn. Se Afskjuta.*

AFSMÄLTA, v. n. 2. Genom smältning försynna, afbrinna från en yta. *Snör a-ller af, från takten.* — V. a. Försmälta någonting så, att det försvhinner, afsinnes af en yta. *Hettan a-ller växel från ena sidan af pjenen.* — *Afv. Smälta áf.*

AFSNAPPA, v. a. 1. Se *Fränsnappa*. — *Afv. Snappa áf.*

AFSNEDA, v. a. 1. Gilfa sned ytä åt någonting; afslugga, afskära på sneden. — *Afv. Sneda áf.* — *Afsnedande*, n. 4.

AFSNIBBA, v. a. 1. Taga snibben eller snibarna af något. — *Afv. Snibba áf.* — *Afsnibande*, n. 4.

AFSNOPPA, v. a. 1. Genom snopptning borttaga. — 2) Se *Snoppa*.

AFSNUGGA, *AFSNYLTA*, v. a. 1. (föga brukl.) Genom snuggeri förskaffa sig något af

AFSLÄCKA, v. a. 2. Helt och hållet släcka. — *Afv. Släckas áf.* — *Afsläckande*, n. 4. o. *Afsläckning*, f. 2.

AFSLÄNGA, v. a. 2. 1) Genom slängning med något nedkasta, lossa, afskilja något. *Under dansen a-ngde han ett par glas af, från bordet.* — 2) Genom slängning aftrycka. *Bäst han overade och gestikulerade, råtade han att med armen a. en blommande tiljesträngel invid sig.* — 3) Slänga någonting ifrån sig till ett visst mål. *Jt. Stänga.*

AFSLÄPPA, v. a. 1. 1) Släpa bort. — 2) Släpa någonting så, att det brister af. — *Afv. Släpa áf.* — *Afsläpande*, n. 4.

AFSLÄPPA, v. a. 2. 1) Släppa från sig, släppa efter (t. ex. ett täg). — 2) (fig.) Låta gå sig ur händerna. *A. ett tillfälle.* — *Afv. Släppa áf.*

AFSLÄTTA, v. a. 1. 1) Borttaga ojämnheter ifrån en yta, så att den blir slät. — 2) Göra slät, jemna. — *Syn. Se Jemna.* — *Afv. Släta áf.* — *Afslitande*, n. 4.

AFSLÄTTA, v. a. 2. 1) Upplysta eller visa borttaga något som skräpar, ifrån ytan af någonting. *A. spänorna, pappersslapparna af, från golvet.* — 2) Medelst sopning rengöra. *A. ett golv, en förstuga, ett rum, o. s. v.* — *Afv. Sopas áf.* — *Afsoptande*, n. 4. o. *Afsoptning*, f. 2.

AFSLÄTTA, v. a. 3. (börjer af) Skilja i spalter. — *Afv. Spalta áf.*

AFSPÄRKA, v. a. 1. 1) Med foten eller fötterna afkasta, fränlossa. *A. tucket.* — 2) Sparka tvärs af. *A. en slå, en spjete.* — *Afv. Sparka áf.* — *Afsparkande*, n. 4. o. *Afsparkning*, f. 2.

AFSPÄRTA, v. a. 1. 1) Genom spruta utkasta. *Vi hafva a-t heta valtenförrådet.* — 2) Genom sprutning afskilja, löstrycka något ifrån en yta. — *Syn. Se Spränga áf.* — *Afsprutande*, n. 4. o. *Afsprutning*, f. 2.

AFSPÄRKA, v. a. 2. 1) Genom sprutning afslunga ett föremål. — 2) (fig.) Afvikelse från ett ämne. — 3) (om gevär) Oförmodadt afbrinna. — *Vauligare Spranga áf.* — *Afspringande*, n. 4. o. *Afspringning*, f. 2.

AFSPÄRKA, v. a. 3. 1) Afslunga ifrån en väg (gentl. då man springer). — 2) (fig.) Afvikelse från ett ämne. — 3) (fig.) Olikhet, skiljaktighet. — 4) Afsluts på en byggnad, på brant eller sluttande mark. — 5) (jäg) Harens sätt att tyvärt omkasta riktningen af sina spår.

AFSPÄRGA, v. a. 2. Genom sprängning aflossa. *A. stora stycken af, från en klippa.* — V. n. (föga brukl.) I sporsträck rida bort. — *Afv. Spränga áf* (i v. n. mere brukligt). — *Afsprängande*, n. 4. o. *Afsprängning*, f. 2. (intedrake för v. n.).

AFSPÄRTTA, v. a. 1. Medelst sprättning fränskilja ett tygstycke, som är hopsydd med ett annat. — *Afv. Spräta áf.* — *Afsprättande*, n. 4.

AFSPETSNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afspettar. — 2) Själva det afspetade: spets, udd.

AFSPILLRA, v. a. 1. 1) Från något föremål af trå afspjälka smärra delar deraf i form af spiller. — 2) Sönderslä i spiller. — *Afv. Spillra áf* (i bem. 4). — *Afspillrande*, n. 4.

AFSPILLRING, f. 2. 1) Handlingen, då man afsplillar. — 2) Själva det afsplilrade: spiller.

AFSPINNA, v. a. 5. (börjes som *Spinna*) 1) Spinna till slut allt det lin, som för gängen är uppsatt på rockhulvudet till spänad. — 2) *A. skuld*, genomspinad afbetalda den. — *Afv. Spinná áf.* — *Afspinande*, n. 4. o. *Afspinning*, f. 2.

AFSPISA, v. a. 1. Ut dela mat åt ett antal folk (en trupp, fängrar, o. s. v.). — 2) (fig.) Genom undflykt eller hämvistning på framtidens göra sig qvitt en person, som begär, fordrar, ber om något. *A. någon med en förevändning, med fagra ord, förhoppningar, löften, o. s. v.* — 3) Afvisa med snösor. — *Afv. (i bem. 2) Spisa áf.* — V. n. (föga brukl.) Slutta att spisa. — *Af-spisande*, n. 4.

AFSPISNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afspisar (fö. v. s.). — 2) Tomt löfta, förevändning, undflykt.

AFSPÄNTA, v. a. 1. Med yxa eller knif afskjyla tunna stekier till bloss eller tändning. — *Afv. Spänta áf.* — *Afspäntande*, n. 4. o. *Afspäntning*, f. 2.

AFSPÄRRA, v. a. 1. Genom spärning afstänga. — *Afspärrande*, n. 4. o. *Afspärrning*, f. 2.

AFSTÄDNA, se *Afstanua*.

AFSTAKA, v. a. 1. Medelst stakar, storar afskilja. — *Afstakande*, n. 4. o. *Afstakin*, f. 2.

AFSTAMPA, v. a. 1. Genom stampning aflossa. *A. smutsen af, från skorna.* — 2) Stampna så hårdt på något, att det brister af. — 3) (tekn.) Stampna färdigt ett visst quantum. —

en person. *Han har a-t honom mången godbit.*

AFSPÄLGGA, v. a. 1. Fullkomligt snygga. — *Afv. Snygga áf.*

AFSNÄSA, v. a. 2. Med snäsor besvara, afsvisa. — *Afv. Snäsa áf.* — *Afsnäsande*, n. 4. o. *Afsnäsnings*, f. 2.

AFSNOMNA, v. n. 1. 1) Småningom helt och hållet insomna. — *Syn. Se Somna.* — 2) (fig.) Alsköla, hortsköla. — *Syn. Se Skölja.* — 3) (om ytor, störtsojor) Kasta från däck, över bord. — *Afv. Spola áf.* — *Afspolande*, n. 4. o. *Af-spolning*, f. 2.

AFSPÖLA, v. a. 1. 1) Medelst spinrock på spolrör överflytta silke, tråd, garn, o. s. v., från (nystan, rulle, härvel, o. s. v.). — 2) (fig.) Alsköla, hortsköla. — *Syn. Se Skölja.* — 3) (om ytor, störtsojor) Kasta från däck, över bord. — *Afv. Spota áf.* — *Afspotning*, f. 2.

AFSPRINGA, v. n. 5. (börjes som *Spränga*) 1) Springa ned af, ifrån någonting. — 2) Brista tvärs af. — 3) (om gevär) Oförmodadt afbrinna. — *Vauligare Spranga áf.* — *Afspringande*, n. 4. o. *Afspringning*, f. 2. (det sednare endast för bem. 2 o. 5).

AFSPRUTA, v. a. 1. 1) Med foten eller fötterna afkasta, fränlossa. *A. tucket.* — 2) Sparka tvärs af. *A. en slå, en spjete.* — *Afv. Sparka áf.* — *Afsparkande*, n. 4. o. *Afsparkning*, f. 2.

AFSPÄRKA, v. a. 1. 1) Genom spruta utkasta. *Vi hafva a-t heta valtenförrådet.* — 2) Genom sprutning afskilja, löstrycka något ifrån en yta. — *Syn. Se Spränga áf.* — *Afsprutande*, n. 4. o. *Afsprutning*, f. 2.

AFSPÄRKA, v. a. 2. 1) Genom sprutning afslunga ett föremål. — 2) (fig.) Afvikelse från ett ämne. — 3) (fig.) Olikhet, skiljaktighet. — 4) Afsluts på en byggnad, på brant eller sluttande mark. — 5) (jäg) Harens sätt att tyvärt omkasta riktningen af sina spår.

AFSPÄRGA, v. a. 2. Genom sprängning aflossa. *A. stora stycken af, från en klippa.* — V. n. (föga brukl.) I sporsträck rida bort. — *Afv. Spränga áf* (i v. n. mere brukligt). — *Afsprängande*, n. 4. o. *Afsprängning*, f. 2. (intedrake för v. n.).

AFSPÄRTTA, v. a. 1. Medelst sprättning fränskilja ett tygstycke, som är hopsydd med ett annat. — *Afv. Spräta áf.* — *Afsprättande*, n. 4.

AFSPÄRKA, v. a. 3. 1) Genom sprutning afslunga ifrån en väg (gentl. då man springer). — 2) (fig.) Afvikelse från ett ämne. — 3) (fig.) Olikhet, skiljaktighet. — 4) Afsluts på en byggnad, på brant eller sluttande mark. — 5) (jäg) Harens sätt att tyvärt omkasta riktningen af sina spår.

AFSPÄRGA, v. a. 2. Genom sprängning aflossa. *A. stora stycken af, från en klippa.* — V. n. (föga brukl.) I sporsträck rida bort. — *Afv. Spränga áf* (i v. n. mere brukligt). — *Afsprängande*, n. 4. o. *Afsprängning*, f. 2. (intedrake för v. n.).

AFSPÄRTTA, v. a. 1. Medelst sprättning fränskilja ett tygstycke, som är hopsydd med ett annat. — *Afv. Spräta áf.* — *Afsprättande*, n. 4.

AFSPÄRKA, v. a. 2. 1) Genom sprutning afslunga ifrån en väg (gentl. då man springer). — 2) (fig.) Afvikelse från ett ämne. — 3) (fig.) Olikhet, skiljaktighet. — 4) Afsluts på en byggnad, på brant eller sluttande mark. — 5) (jäg) Harens sätt att tyvärt omkasta riktningen af sina spår.

AFSPÄRGA, v. a. 3. 1) Genom sprutning afslunga ifrån en väg (gentl. då man springer). — 2) (fig.) Afvikelse från ett ämne. — 3) (fig.) Olikhet, skiljaktighet. — 4) Afsluts på en byggnad, på brant eller sluttande mark. — 5) (jäg) Harens sätt att tyvärt omkasta riktningen af sina spår.

AFSPÄRKA, v. a. 4. 1) Genom sprutning afslunga ifrån en väg (gentl. då man springer). — 2) (fig.) Afvikelse från ett ämne. — 3) (fig.) Olikhet, skiljaktighet. — 4) Afsluts på en byggnad, på brant eller sluttande mark. — 5) (jäg) Harens sätt att tyvärt omkasta riktningen af sina spår.

AFSPÄRKA, v. a. 5. 1) Genom sprutning afslunga ifrån en väg (gentl. då man springer). — 2) (fig.) Afvikelse från ett ämne. — 3) (fig.) Olikhet, skiljaktighet. — 4) Afsluts på en byggnad, på brant eller sluttande mark. — 5) (jäg) Harens sätt att tyvärt omkasta riktningen af sina spår.

AFSPÄRKA, v. a. 6. 1) Genom sprutning afslunga ifrån en väg (gentl. då man springer). — 2) (fig.) Afvikelse från ett ämne. — 3) (fig.) Olikhet, skiljaktighet. — 4) Afsluts på en byggnad, på brant eller sluttande mark. — 5) (jäg) Harens sätt att tyvärt omkasta riktningen af sina spår.

AFSPÄRKA, v. a. 7. 1) Genom sprutning afslunga ifrån en väg (gentl. då man springer). — 2) (fig.) Afvikelse från ett ämne. — 3) (fig.) Olikhet, skiljaktighet. — 4) Afsluts på en byggnad, på brant eller sluttande mark. — 5) (jäg) Harens sätt att tyvärt omkasta riktningen af sina spår.

AFSPÄRKA, v. a. 8. 1) Genom sprutning afslunga ifrån en väg (gentl. då man springer). — 2) (fig.) Afvikelse från ett ämne. — 3) (fig.) Olikhet, skiljaktighet. — 4) Afsluts på en byggnad, på brant eller sluttande mark. — 5) (jäg) Harens sätt att tyvärt omkasta riktningen af sina spår.

AFSPÄRKA, v. a. 9. 1) Genom sprutning afslunga ifrån en väg (gentl. då man springer). — 2) (fig.) Afvikelse från ett ämne. — 3) (fig.) Olikhet, skiljaktighet. — 4) Afsluts på en byggnad, på brant eller sluttande mark. — 5) (jäg) Harens sätt att tyvärt omkasta riktningen af sina spår.

AFSPÄRKA, v. a. 10. 1) Genom sprutning afslunga ifrån en väg (gentl. då man springer). — 2) (fig.) Afvikelse från ett ämne. — 3) (fig.) Olikhet, skiljaktighet. — 4) Afsluts på en byggnad, på brant eller sluttande mark. — 5) (jäg) Harens sätt att tyvärt omkasta riktningen af sina spår.

AFSPÄRKA, v. a. 11. 1) Genom sprutning afslunga ifrån en väg (gentl. då man springer). — 2) (fig.) Afvikelse från ett ämne. — 3) (fig.) Olikhet, skiljaktighet. — 4) Afsluts på en byggnad, på brant eller sluttande mark. — 5) (jäg) Harens sätt att tyvärt omkasta riktningen af sina spår.

AFSPÄRKA, v. a. 12. 1) Genom sprutning afslunga ifrån en väg (gentl. då man springer). — 2) (fig.) Afvikelse från ett ämne. — 3) (fig.) Olik

ÄFV. *Stampa* *åf* (men ej i bem. 5). — *Afstampande*, n. 2. o. *Afstampning*, f. 2.

AFSTANNA, v. a. 1. Småningom stanna, sätta sig, bördja gå längsammare; (fig.) minskas, astaga. *Pondeln* *a-r*. *Skeppets* *fart* *a-de*, när väderet saktae sig. *Handeln, arbetena u. Samtalelet, företaget* *har a-t*. — *Syn. Se Upphöra.* — *Äfv. Stanna* *åf*. — *Afstannande*, n. 2. o. *[Afstadna.]*

AFSTAPLA, v. n. 1. (föga brukl.) Aflägsna sig med staplande steg. — *Vanligare* *Stampa* *åf*.

AFSTEG, n. 5. 1) Afvikning ifrån vägen, då man går. — 2) (fig.) Afvikelse från ämnet. — 3) (fig.) Afvikelse för någon gång ifrån det rätta. — *Syn. Se Fel.*

AFSTELNA, v. n. 1. Småningom stelna. — *Äfv. Stelna* *åf*. — *Afstelndande*, n. 2. o. *Afstelning*, f. 2.

AFSTICKA, v. a. 3. (börjes som *Sticka*) Genom stickning med näl afpricka och därefter rita (mönster, o. d.); genom stakars eller käppars nedstickande i marken utstaka (läger, o. s. v.). — V. n. Görä stekande abrott, skarpt bryta af emot. *Gult a-cker mycket emot svart. Delta ställe i boken a-cker mycket emot den allmänna karakteren av hans skrifter.* — *Syn. Se Afbrött (göra).* — *Äfv. Sticka* *åf*. — *Afstickande*, n. 4.

AFSTICKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afstickar. — 2) Sjelfva det afstickna (för ritning, lägers utstakning, o. s. v.).

AFSTIGA, v. n. 3. (börjes som *Stiga*) 1) Stiga ned af (vagn, häst, trappa, o. s. v.) — 2) (mindre brukl.) Göra afsteg ifrån en väg. — *Syn. Se Afvika.* — *Äfv. Stiga* *åf*. — *Afstigande*, n. 4. o. *Afstigning*, f. 2.

AFSTILLA, v. a. 1. Småningom stilla. — *Äfv. Stillta* *åf*.

AFSTJELPA, v. a. 2. Stjelpa ned af, ifrån något. — *Äfv. Stjelpa* *åf*. — *Afstjelpande*, n. 2. o. *Afstjelpning*, f. 2. [Afstjälpa.]

AFSTRAFFA, v. a. 1. Låta någon till fullo undergå ådömdet straffa. Brukas egentl. i officiel stil. *Han har blifvit a-d med fyrratio par spö.* — 2) (i allmänhet) Straffa. — *Äfv. Straffa* *åf*. — *Afstraffande*, n. 4.

AFSTRAFFNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afstraffar. — 2) Straff.

AFSTRYKA, v. a. 3. (börjes som *Stryka*) 1) Stryka bort något ifrån ytan af en sak. *A. dun af, från rocken.* — *Äfv. Räkna* *af, från ett sädesmått.* — 2) Genom strykning jemna eller befria ytan af en sak ifrån främmande ämnen. *A. ett sädesmått.* — *A. en dunig rock,* o. s. v. — *A. sig, v. r.* Genom strykning befria sig ifrån. *A. sig bojar, handkltyvar.* *Ormarne a. sig skinnet om värren.* — *Äfv. Stryka* *åf* o. *Stryka* *åf*. — *Afstrykande*, n. 2. o. *Afstrykning*, f. 2.

AFSTRÄK, n. 5. 1) Hvad som affaller vid afstrykning. — *Syn. Se Skräde.* — 2) (tekn.) Amme, som flyter oljanpå vid silfverdrifning.

AFSTRÄNGA, v. a. 1. Taga strängarna af (t. ex. ett stränginstrument). *A. en violin, ett fortepiano.* — *Afsträngande*, n. 2. o. *Afsträngning*, f. 2.

AFSTRÖMMA, v. n. 1. Strömma ned ifrån. *Vid infallande ebb a-r vattnet åter ifrån stranden.* — *Äfv. Strömma* *åf*. — *Afströmmande*, n. 2. o. *Afströmnande*, f. 2.

AFSTUBBÅ, v. a. 1. Genom stubbhning borttaga. *A. seansen på en häst, öronen på en hund.* — 2) Göra stubbig. *A. en häst, en hund.*

— 3) *A. en åker, taga bort stubben på en å.* — *Äfv. Stubba* *åf* (i bem. 2). — *Afstubbande*, n. 2. o. *Afstubbing*, f. 2.

AFSTYCKA, v. a. 1. 1) Fränskilja något i stycke eller stycken ifrån ett helt. *A. en bakfjärding ifrån ett slagtadt kreatur.* (Fig.) *A. en provins ifrån ett rike.* — 2) Detta något i flera stycken. *Det slagtade fåret skall a-s i fyra delar.* — *Syn. Se Stycka.* — 3) Stycka i tu. — *Äfv. Stycka* *åf*. — *Afstyckande*, n. 4.

AFSTYCKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afstyckar. — 2) Afstyckad del.

AFSTYMPA, v. a. 1. Alskilja en len ifrån en levande kropp eller ifrån en staty. *A. en armen, benet af, från en menuiska, en bildstod.* — 2) *Se Stympa.* — 3) (fig.) I tal eller skrift horttaga, utesluta något, som kan anses mer eller mindre nödvändigt för sammanhaugen af det hela. *A. ett tal, en teaterpjes.* — *Äfv. Stympa* *åf*. — *Afstymplande*, n. 2. o. *Afstympling*, f. 2.

AFSTYRA, v. a. 2. 1) Genom övertalelse eller vidtagna åtgärder laga, att någonting farligt, skadligt, brottsligt eller örett afhöjes, förhindras. *A. grål, slagsmål.* *Genom ett tal till hopen a-rde han det besfarade upploppet.* *A. våld med våld.* *Han visste på tjenligt sätt att a. hennes tillämnade resa.* — *Syn. Se Hindra.* — 2) Inverka på någon derhän, att han afstår ifrån en elak eller skadlig föresats. *A. någon ifrån väldsamheten. Jag a-rde honom ifrån detta oklara förslag.* — *Syn. Se Afråda.* — *Afstryrande*, n. 4.

AFSTYRKA, v. a. 2. *Se Afråda.* — *Afstrykande*, n. 4.

AFSTA, v. a. 2. (börjes som *Stå*) Till en annan överlemla något, hvartill man äger eller anser sig äga rätt. *A. sina rättigheter, en syslla, ett arrende åt någon.* *A. regeringen.* *A. sin egendom åt sina borgenära.* — *Syn. Se Afråda.* — V. n. *A. från:* a) *Afsäga sig.* *A. från en rättighet, ett arrende, ett anspråk.* — b) *Upphöra med, ej vidare bry sig om.* *A. från ett företag, ett förlag, en föresats.* *Han har a-tt ifrån alla tankar på krig.* *Ändtligen har han då a-tt ifrån sina förföljelser, ifrån att förfölja mig.* — *Afstäende*, f. 2. (föga brukl.) *o. Afstående*, n. 4.

AFSTÄND, n. 5. 1) Skilnad i rummet; ett föremåls allägenhet ifrån ett annat. *A-el emellan två orter.* Göteborg ligger på långt a-från Stockholm. (Fig.) *Hålla någon p. o.* icke tillåta honom någon förtroghet. *Hålla sig p. a. från någon, undvika umgänge med honom.* — 2) (fig.) Skilnad i tid. *Vi lefva på så långt a. ifrån dessa uråldriga tider, att vi med svårighet kunna göra oss en riktig föreställning om dem.*

AFSTÅNGA, v. a. 1. (om hornkreatur) Genom stötning med hornen afbryta. *Tjuren a-de armen på honom, men a-de också på samma gång ena hornet af sig sjelf.* — *Äfv. Stänga* *åf*. — *Afstängande*, n. 2.

AFSTÄCKA, v. a. 2. (föga brukl.) *Se Stäcka.*

AFSTÄDA, v. a. 1. (mindre brukl.) Borttaga något, som oståtar. *Skynda dig att a. den der pappersbrösten af, från bordet.* — 2) (allmänna) Ståda färdig. *A. ett rum, ett bord.* — *Äfv. Ståda* *åf*. — *Afstädande*, n. 2. o. *Afstädning*, f. 2.

AFSTÄLLA, v. a. 2. (föga brukl.) Ställa afides, åsido, för att sedan hämta. — *Äfv. Ställa* *åf*. — *Afställande*, n. 2.

AFSTÄLLDES, v. a. 2. (föga brukl.) Ställen afides, åsido, för att sedan hämta. — *Äfv. Ställa* *åf*.

AFSTÄLLNING, f. 2. *Se Ställning.*

AFSTÄLLNING, f. 2. *Se Ställning.*

AFSTÄLLT, v. a. 2. (föga brukl.) *Se Ställt.*

AFSTÄLLTENDE, v. a. 2. (föga brukl.) *Se Ställtende.*

AFSTAMPLA, v. a. 1. Fullboroda stämplingen af något. — *Afstämplande*, n. 2. o. *Afstämpling*, f. 2.

AFSTÄNTA, v. a. 2. 1) Genom stängsel afskilja en del af ett rum. *I ladugårdshuset a. ett särskilt rum för faren.* — 2) Genom stängsel afdele en plats, ett rum i smärre. *Genom plank a. ett gårdsrum i två.* — 3) (fig.) Förhindra. *A. någon ifrån bruket af en sak.* *A. vägen, tillförseln, återtåget för någon.* — *Äfv. Stänga* *åf*. — *Afstängande*, n. 2.

AFSTÄNGNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afstänger. — 2) Ett afstängt rum. — 3) Sjelfva stängseln.

AFSTÄNGSEL, n. 3. *Se Afstängning.* 2. o. 5.

AFSTÖKA, v. a. 1. Undanrödja, bortskafta det som värt skräpar i ett rum, på en möbel, o. s. v. *A. ett rum, ett bord.* — *Syn. Se Ren-göra.*

AFSTÖTA, v. a. 3. 1) Medelst stötning afslä, afskilja. *A. hörn, kanter af, från, på en sten, ett bord.* — 2) Minka något genom stötning. *A. en sten i kanterna.* — *Äfv. Stöta* *åf*. — *Afstötande*, n. 2. o. *Afstötning*, f. 2.

AFSUGA, v. a. 3. (börjes som *Suga*) 1) Medelst edgång högtidligt afsäga sig, förmeka. *Drottning Kristina afsvor lutherska läran.* — 2) (fig.) Allvarsamt föresätta sig att övergiva (se), last, ovana, o. s. v. — *Syn. Se Övergiva.* — *Afsvarjande*, n. 2. o. *Afsvarjelse*, f. 2. o. *Afsvarjning*, f. 2.

AFSVÄRTA, v. n. 1. (föga brukl.) Vid hörning färja af sig svart. — *Bättre Svarta* *åf sig.*

AFSYNA, v. a. 1. Syna ett fullbordadt arbete, för att godkänna eller kassera det. — *Äfv. Syna* *åf*. — *Afsvynande*, n. 2. o. *Afsvyning*, f. 2.

AFSUTTEN, a. p. 2. neutr. — et. *A. kavalister*, som blifvit afskedad eller hvars nummer blifvit indragen.

AFSVÄFLA, v. a. 1. (börjes som *Säga*) 1) *Afsäga* svaflet ifrån ett ämne. — 2) (tekn.) *Afsväflfest* svala. — *Afsväflande*, n. 2. o. *Afsväfling*, f. 2.

AFSVALA, v. a. 1. Småningom svala. — 2) (fig.) Minka, försvara. *Tiden a-r ungdomens hetsgåhet.* — *Äfv. Svala* *åf*. — *Afsvalande*, n. 2. — *A-s*, v. d. 1. *Se Afsvalna.* — *Äfv. Svalas* *åf.*

AFSVÄLKA, v. a. 1. Småningom svalka. — *Äfv. Svalka* *åf*. — *Afsvalkande*, n. 2. — *A-s*, v. d. 1. Småningom blifva sval. — *Äfv. Sval* *åf*.

AFSÄGA, v. a. 1. 1) *Säga* tvärs af. *A. ett bräde, en stock, ett vedrör.* — 2) *A-på tre ställen.* — 2) Genom sätning afskilja en del ifrån ett helt. *A. end ändan af ett bräde.* *A. armen, benet af en människa.* — *Äfv. Säga* *åf*.

AFSÄGANDE, n. 2. o. *Afsägnande*, f. 2.

AFSÄGNING, f. 2. *Se Sägning.*

AFSÄGNA, v. a. 1. Småningom blifva sval. — 2) (fig.) Blifve mindre ifrån, eldig, lifvad; atttaga. *Han är alltid hel i hörjan, men a-r snart. Hans nit, häg, ifver a-de förr, då man hade trott.* — *Äfv. Sägna* *åf*. — *Syn. Se Minskas.* — *Afsägnande*, n. 2. o. *Afsägnings*, f. 2.

AFSVÄNSA, v. a. 1. *Stubba svansen af (t. ex. en häst).* — *Afsävande*, n. 2.

AFSVÄRFVA, v. a. 1. Genom svarfning afskilja (t. ex. ejemnheter, qvistknälar, en kant, o. s. v.). — 2) Genom svarfning göra smalare, tunnare. — 3) Vid svarfning trycka på så hårt med svarfjernet, att det, som skulle svarfas, birster af. *A. ett rör, som var dämnadt till pipskäft.* — 4) *Grofsvarfva.* — 5) Fullborda svarfningen af något. — *Äfv. Svarfva* *åf*. — *Afsvarfande*, n. 2. o. *Afsvarfning*, f. 2.

AFSÄLJA, v. a. 2. (börjes som *Sälja*) *Sälja* slut på en vara. *Han har snart afsält hela partiet.* — *Äfv. Se Sälja.* — *A. sig, v. r.* Genom försäljning afhända sig. *Herr A. har afsält sig allt, head han ägde.* — *Äfv. Sälja* *åf*. — *Sälja* *åf sig.* — *Afsäljande*, n. 2. o. *Afsäljning*, f. 2.

AFSÄNDA, v. a. 2. Sända bort ifrån en ort. *Brukas mest i officiel och handelsstil.* *A. en minister, en ambassadör, en beskickning, en kurr till ett främmande hof.* *A. varor ifrån Stockholm till Göteborg landvägen.* *A. en last spannmål till London på briggen Thetis.* *A. en fora.* — *Syn. Se Sända.* — *Sända* *åf kan* *öfven brukas, isymnerhet i handelsstil.* — *Afsän-dande*, n. 2.

AFSVETTA, v. a. 1. (föga brukl.) Genom

sättning bliifa fri från någon vätska. *A. osunda vätskor.*

AFSVIMMA, v. n. 1. Falla i vanmakt. — *Syn. Se Döna.* — Ordet utmärker hela fortgången af krafternas astagande, till dess sjelfva katastrofen inträffar, som betecknas med ordet: *Swimma.* — *Äfv. Swimma* *åf*. — *Afsvimmande*, n. 2. o. *Afsvimning*, f. 2.

AFSVUREN, a. p. 2. neutr. — et. *Afgjord, beständ.* *A. fende.*

AFSVÄLA, v. a. 1. Tega svälen af (t. ex. en skink).

AFSVÄNGA, v. a. 2. Genom svängning afkasta. *De åkte på karusellen, och den starka farten a-unge halter af honom, af hans hufvud.*

AFSVÄRJA, v. a. 3. (börjes som *Svärja*) 1)

Medelst edgång högtidligt afsäga sig, förmeka. *Drottning Kristina afsvor lutherska läran.* — 2) (fig.) Allvarsamt föresätta sig att övergiva (se), last, ovana, o. s. v. — *Syn. Se Övergiva.* — *Afsvarjande*, n. 2. o. *Afsvarjelse*, f. 2. o. *Afsvarjning*, f. 2.

AFSVÄRTA, v. n. 1. (föga brukl.) Vid hörning färja af sig svart. — *Bättre Svarta* *åf sig.*

AFSYNA, v. a. 1. Genom svängning afkasta, för att godkänna eller kassera det. — *Äfv. Syna* *åf*.

AFSYNING, f. 2. *Se Afsvynande.*

AFSÄGA, v. a. 1. 1) *Säga* tvärs af. *A. ett bräde, en stock, ett vedrör.* — 2) *A-på tre ställen.* — 2) Genom sätning afskilja (t. ex. ejemnheter, qvistknälar, en kant, o. s. v.). — 3) *Genom sätning göra smalare, tunnare.* — 4) *Vid svarfning trycka på så hårt med svarfjernet, att det, som skulle svarfas, birster af.* — 5) *Fullborda svarfningen af något.* — *Äfv. Sägna* *åf*. — *Afsägnande*, n. 2. o. *Afsägnings*, f. 2.

AFSÄGANDE, n. 2. o. *Afsägnande*, f. 2.

AFSÄGNING, f. 2. *Se Sägning.*

AFSÄGNA, v. a. 1. 1) *Säga* tvärs af. *A. ett bräde, en stock, ett vedrör.* — 2) *A-på tre ställen.* — 2) Genom sätning afskilja (t. ex. ejemnheter, qvistknälar, en kant, o. s. v.). — 3) *Genom sätning göra smalare, tunnare.* — 4) *Vid svarfning trycka på så hårt med svarfjernet, att det, som skulle svarfas, birster af.* — 5) *Fullborda svarfningen af något.* — *Äfv. Sägna* *åf*. — *Afsägnande*, n. 2. o. *Afsägnings*, f. 2.

AFSÄGNING, f. 2. *Se Sägning.*

AFSÄGNA, v. a. 1. Småningom blifva sval. — 2) (fig.) Blifve mindre ifrån, eldig, lifvad; atttaga. *Han är alltid hel i hörjan, men a-r snart. Hans nit, häg, ifver a-de förr, då man hade trott.* — *Äfv. Sägna* *åf*. — *Afsägnande*, n. 2. o. *Afsägnings*, f. 2.

AFSÄGNING, f. 2. *Se Sägning.*

AFSÄGNA, v. a. 1. Småningom blifva sval. — 2) (fig.) Blifve mindre ifrån, eldig, lifvad; atttaga. *Han är alltid hel i hörjan, men a-r snart. Hans nit, häg, ifver a-de förr, då man hade trott.* — *Äfv. Sägna* *åf*. — *Afsägnande*, n. 2. o. *Afsägnings*, f. 2.

AFSÄGNING, f. 2. *Se Sägning.*

AFSÄGNA, v. a. 1. Småningom blifva sval. — 2) (fig.) Blifve mindre ifrån, eldig, lifvad; atttaga. *Han är alltid hel i hörjan, men a-r snart. Hans nit, häg, ifver a-de förr, då man hade trott.* — *Äfv. Sägna* *åf*. — *Afsägnande*, n. 2. o. *Afsägnings*, f. 2.

AFSÄGNING, f. 2. *Se Sägning.*

AFSÄGNA, v. a. 1. Småningom blifva sval. — 2) (fig.) Blifve mindre ifrån, eldig, lifvad; atttaga. *Han är alltid hel i hörjan, men a-r snart. Hans nit, häg, ifver a-de förr, då man hade trott.* — *Äfv. Sägna* *åf*. — *Afsägnande*, n. 2. o. *Afsägnings*, f. 2.

AFSÄNDARE, m. 3. Den, som afsänder en vara, föra eller skeppslast.

AFSÄNDNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afsänder. — 2) Det, som afsändes eller blifvit afsändt.

AFSÄNKA, v. a. 2. 1) (trädg.) Se *Aflägga*. — 2) (bergsbr.) Gräva ännu djupare under jorden. — *Afsänkande*, n. 4.

AFSÄNKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afsänker. — 2) (trädg.) Rotskott, som blifvit afsänkt, afslagd. — 3) (bergsbr.) Ställe i en gruva, som blifvit afsänkt.

AFSÄTTA, v. a. 2. (böjes som *Sätta*) 1) Sätta afsides, för att hafva i förräder till hämtnings. *Jag lät a. några utvalda furuplankor för kommande behov. Han a-ade i boden de inköpta möblerna till afshämtnings.* 2) penningar till ett visst behov. — 2) (kem., med. o. sys.) Afskilja från sig. *Denna vilda har a-all grunmel på botten. Rödt vin a-ter vinstenen. Födoämnenas a-tta i magen näringssäfterna.* — 3) (fig.) Skilja från värdighet, embete, tjänst eller syska. *A. en furste från regeringen, en embedsman ifrån hans embete.* — *Syn. Se *Afskedा*.* — 4) (i handekstil) Försälja i gross eller minut. — *Syn. Se *Sälja*.* — 3) Med tillhjelp af cirkel överlyfta en figur ifrån ett papper till ett annat. — 6) (sjöt.) På sjöket utprica det ställe på sjön, man passerar. — *Afv. Sätta áf. — Afsättande*, n. 4.

AFSÄTTARE, m. 5. Se *Afläggare*, 2.

AFSÄTTLIG, a. 2. Som kan afsättas ifrån tjänst, embete.

AFSÄTTLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara afsättlig.

AFSÄTTNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afsätter. — 2) (kem.) Fällning ur en vätska. — 3) Afsats. — 4) (i handel) Varors afsättning. *Den varan har ingen a.* — *Syn. Afgång*.

AFSÄTTNINGSSORT, m. 5. Ort, der man finner afsättning för en vara.

AFSÖNDRA, v. a. 1. 1) Afskilja en eller flera delar ifrån föreningen med något samtaget helt. *A. några rum ifrån en våning till särskilt ändamål.* 2) (provin.) En provins ifrån ett rike. *A. jord ifrån ett hemman, hemmansdelar ifrån ett gods.* — 2) (fysiol.) Om vissa organer i en levande kropp. Afskilja ämnens, som är nödig för det organiska livets bibehållande, eller och sådana, som är skadliga för organismen. *Magens förrättningar bidraga till a. näringssäfterna ur födoämnen. Levern a-r gallan. Näsan a-r slem.* — 3) (fl.) Särskilt för sig betrakta egenskaperne hos ett ting.

AFSÖNDRING, f. 2. 1) Handlingen, då något afsöndras. — 2) Själva det afsöndrade.

AFTACKA, v. a. 1. Hemförlova (krigsfolk). — *Aftackande*, n. 4. o. *Aftackning*, f. 2.

AFTACKLA, v. a. 1. (sjöt.) Nedlägga ett fartygs segel, löpande och stående gods, samt stänger och rår. *A. ett fartyg.* — V. n. (fig. fam.) *Aftyna, afmagra.* — *Afv. Tackla áf* (brukas i v. n. bättre, än *A.*) — *Aftacklande*, n. 4. o. *Aftackling*, f. 2.

AFTACKLAD, a. p. 2. (fig.) Afmagrad, utmagerad. — *Syn. Se Mager*.

AFTACKLARE, m. 5. Person, som aftacklar ett fartyg.

AFTÄGA, v. a. 3. (böjes som *Taga*) 1) Borttaga något ifrån ytan af en sal, eller ned ifrån något. *A. ett förband.* *A. kidder, en rock, en kappa, o. s. v.* *A. halten för någon.* *A. duken af tjenande*, n. 4.

af, från bordet. A. barken af ett träd. — 2) Afskilja en mindre del ifrån ett hett. *A. två armar kläde till en rock.* — 3) Göra kortare, mindre. *A. en klädnad nedtill.* — *Syn. Se *Minka*.* — 4) Taga porträtt af någon. *Han har lätit a. sig af artisten N.* — *Syn. Se *Afbilda*.* — 5) Amputera. *A. en arm, ett ben.* — 6) A. en kortlek, upptaga en större eller mindre del af en hel kortlek, lägga denna del för sig och återstoden af korten avanpå. — 7) Flå huden af ett dött kreatur. — *Syn. Se *Afdraga*.* — V. n. Småning münkas i kraft eller storlek. *Värfloden börjar a. Blästen, regnet, urväder af-ger. Dagen a-ger, det börjar lida mot astonen. Hans syn a-ger allt mer och mer. Helsa och kropps-krafter a. på ålderdommen. Hans nöt har mycket a-git.* — *Syn. Se *Minskas*.* — *Afv. Taga áf. — Aftagande*, n. 4.

AFTAGARE, m. 3. Se *Afläggare*.

AFTAGNING, f. 2. 1) Handlingen, då man aftagar (se detta verbs alla bem. för aktiv). — 2) Aftaget stycke. — 3) Aftuning, porträtt. — 4) Yta eller kant på en sak, den den aftagna delen blifvit skild ifrån det heta.

AFTAL, n. 5. Muntlig överenskommelse. *Träffa a. om ett möte, om tid och ort, om ett köp. Göra, hafva a. sins emellan. Det har skett efter a.*

AFTALA, v. a. 1. o. 2. Muntligt överenskommuna om. *A. ett möte, ett förelag, en resa. Vi hade a-tt allt råkats.*

AFTAPPA, v. a. 4. 1) Medelst en tappas uttagande utömma (ett kärl), läta (något flytande ämne) sfrina. *A. en tunna ol.* *A. ålet af en tunna.* *A. vin på buteljer.* — 2) Skaffa utlopp för vatten, sätta till det får afflyta från ett ställe. *A. ett kärr, en mosse, en sjö.* *A. vatnet ifrån ett kärr, ur en sjö.* — 3) (med.) Genom öppning af äder eller på annat sätt skaffa utlopp åt en kroppsvätska. *A. blod af en sjuk, af en häst. Fölkshären a-ade honom ett quartär blod.* *A. vatten af en vattusiktig.* *A. urin af en patient, som lider af stranguri.* — *AFTAPPA*, v. n. (fam.) *Aftyna.* — *Afv. Tappa áf. — Aftappande*, n. 4.

AFTAPPNING, f. 2. 1) Handlingen, då man aftappar. — 2) Det, som blifvit aftappadt (i hem. 1 o. 3).

AFTECKNA, v. n. 4. 1) Genom teckning afbildna. *A. en fästning.* — *Syn. Se *Afbilda*.* — 2) (fig.) Beskriva, skildra. *A. en persons karaktär.* — *Afv. Teckna áf. — Afteknande*, n. 4.

AFTEKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afteknar. — 2) Själva teckningen, som afbildar något föremål.

AFTER, m. plur. (bergsbr.) Bokade eller sönderstampsade malmstenar.

AFTIGGA, v. a. 2. (foga brukl.) Genom tigande erhålla något af en person. — *Afv. Tigga áf.*

AFTILLRA, v. n. 1. Tillra ned af en yta. — *Astillrande*, n. 4.

AFTINA, v. a. o. n. 1. Se *Afrena*. — *Aftinande*, n. 4.

AFTINGA, v. a. 4. (foga brukl.) Betinga sig något af en person. *Han har a-t mig ett arbete, som med första bör våra färdigt.*

AFTJENA, v. a. 1. 1) (egentl.) Genom tjänst attbotala. — 2) (fig.) Genom tjänster, uppmark-samhet, tacksamhetsprof återgilda. *A. sin förbindelse hos någon.* — *Afv. Tjena áf. — Aftjenande*, n. 4.

af, från bordet. A. barken af ett träd. — 2) Afskilja en mindre del ifrån ett hett. *A. två armar kläde till en rock.* — 3) Göra kortare, mindre. *A. en klädnad nedtill.* — *Syn. Se *Minka*.* — 4) Taga porträtt af någon. *Han har lätit a. sig af artisten N.* — *Syn. Se *Afbilda*.* — 5) Amputera. *A. en arm, ett ben.* — 6) A. en kortlek, upptaga en större eller mindre del af en hel kortlek, lägga denna del för sig och återstoden af korten avanpå. — 7) Flå huden af ett dött kreatur. — *Syn. Se *Afdraga*.* — V. n. Småning münkas i kraft eller storlek. *Värfloden börjar a. Blästen, regnet, urväder af-ger. Dagen a-ger, det börjar lida mot astonen. Hans syn a-ger allt mer och mer. Helsa och kropps-krafter a. på ålderdommen. Hans nöt har mycket a-git.* — *Syn. Se *Minskas*.* — *Afv. Taga áf. — Aftagande*, n. 4.

AFTON, m. 2. pl. *Aftnar*. Tiden ifrån dagens aftagande, till dess man i allmänhet går till hylla. *Räknas vanligtvis ifrån kl. 5 eller 6 e. m. till 10 eller 14 e. m. Det regnade från kl. 6 till 11 på astonen. Om (på) a-arna plägrar han merendels dricka té.* — *I a., adv.* På astonen af den dag, som just är inne. *Det blir bal i a. Det är kallt i a.* — *I astons, adv.* På astonen af en föregående dag. *I a. hade vi rätt roligt.* *I förrgår a.* *I söndags a. a-fled han.* — *Jfr. Övral*.

AFTONMÄLTID, m. 3. Måltid, som intages på astonen. — I hvardagsspråk: Qvällsmål. — *Syn. Qvällsmål. Qvällsvard, Altonvard, Supé.*

AFTONSOL, f. 2. Solen i sin nedgång på astonen.

AFTONSTJERNA, f. 1. Planeten Venus, som så kallas, då den lyser på astorna; benämns Morgonstjerna, då den på morgnarna är uppe över horisonten.

AFTONSÅNG, m. 2. Godstjenst på eftermiddagen eller fram emot astonen.

AFTONSÅNGSPREDIKANT, och

AFTONSÅNGSPREST, m. 3. Prest, hvilken det tillhör att hålla aftonsångspredikan i en församling.

AFTONVARD, m. 2. Mellanmål, som intages vid astons begynnelse, ungefär kl. 6. Kallas även Qvällsvard och skämtvis, i färtroligt språk, Sexa.

AFTONYIND, m. 2. 1) Vind, som blässer på en aston. — 2) En viss vind, som alltid oföränderligt blässer på astorna, i vissa länder, isynnerhet under linjen.

AFTOPPA, v. a. 4. Aftugga toppen eller topparna (t. ex. af träd). *A. träden i älven.* — *Afv. Toppa áf. — Aftoppande*, n. 4. o. *Aftoppning*, f. 2.

AFTORKA, v. a. 1. 1) Torka bort något ifrån ytan af en sak. *A. dammet af bordet.* *A. sina lärar.* — 2) Torka ren. *A. händerna på en servet, en handduk.* — 3) Göra fullkomligt torrt. *Solen har a-t marken.* — V. n. *Bilva alldelvis torrt. Marken har a-t efter regnet.* — *Afv. Torka áf. — Aftorkande*, n. 4. o. *Aftorkning*, f. 2.

AFTAFVA, v. n. 1. (foga brukl.) Trafva bort. — *Trafva áf* är brukligare.

AFTRAMPA, v. a. 4. Trampa tvärs af. — 2) Genom trampning afskilja en del ifrån ett hett.

— *Afv. Trampa áf. — Aftrampande*, n. 4.

AFTRASKA, v. n. 1. (foga brukl.) Traska bort. — *Aftärre* eller brukligare.

AFTREKNA, v. a. 1. 1) Torka ned af något. — *Afv. Trilla áf. — Aftrollande*, n. 4.

AFTRIPPA, v. n. 1. (foga brukl.) Trippa bort. — *Trippa áf* säges vanligare.

AFTROLLA, v. a. 1. (foga brukl.) Genom trolleri eller förtrollning vinna något af en person. *A. en något.*

AFTROPPO, v. n. 1. Afslaga truppsi. Brukas egentl. om krigsfolk, men skämtvis även eljest, om en storre samling folk. — *Afv. Tröppa áf. — Astroppande*, n. 4. o. *Astroppning*, f. 2.

AFTRUBBA, v. a. 1. Göra trubbig i kanten eller ändan. — *Afv. Trubba áf. — Aftrubbande*, n. 4.

AFTRUGSA, v. a. 1. Genom hotelser eller framställningar, som uppviska fruktan, förmå en person att lemma något ifrån sig. *A. någon samtycke till ett förslag.* — Mindre väl *Tru-*

ga áf. — *Syn. Se *Aftvinga*.* — *Aftugande*, n. 4.

AFTTRUMPF, v. a. 1. (spelt.) Genom trumming fräntaga. *Jag har a-t honom kungen.* — *Afv. Trumfa áf.*

AFTTRUMMA, v. a. 4. Medelst trumming förkonna upphörandet af (en marknad, o. s. v.). — *Aftrummande*, n. 4. o. *Afttrumning*, f. 2.

AFTTRYCK, n. 3. 1) Genom tryckning med hand eller i press, på papper, duk, o. s. v. åstadkommen afbildning af något. *A. af ett sigill, en stamp, o. s. v.* — *A. af en graveras plåt, o. s. v.* — *Syn. Se *Aftbild*.* — 2) (boktr.) *Aftdrag.* *Låt mig få ett a. af det arket.* — 3) (nat. hist.) *Afbildning*, märke i ett föremål efter ett annat, frambragt genom en af naturliga orsaker uppkommen tryckning. *A. i sten af en fisk, af en växt, o. s. v.* — 4) (fig.) *Afbildning.* *Hans tal, hans gång, hans blick, allt är ett troget a. af hans karakter.*

AFTTRYCKA, v. a. 2. 1) Trycka något så hårt, att det brister af. — 2) Genom tryckning medelst sigill, stamp, o. s. v. åstadkommen afbildning deraf. *A. ett sigill, ett myckelax i wax.* — 3) (fig.) *Afbilda. Det majestätl, som är a-yckt af hans ansigte.* — 4) (boktr.) *a. Låta omsätta och trycka något, som förrut är tryckt. A. en ströskrift, en kungörelse, o. s. v.* — *b. (foga brukl.) Sluttrycka ett arbete.* — 5) Genom tryckning aflossa (en spänd fjäder, ett gevär, o. s. v.). *A. en pilbössa, en muskött, en pistol. Han a-yckte ett skott emot röfaren.* — *Afv. Trycka áf. — Syn. Se *Afskjuta*.* — *Astryckande*, n. 4.

AFTTRYCKARE, m. 3. Tryckpinne på ett gevärslås.

AFTTRYCKARBLECK, n. 5. 1) Ett bleck inell trycket på ett eldgevär. — 2) Infallare i slag-skivan på ur.

AFTTRYCKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man aftrycker. — 2) Själva det aftryckta (se *Aftrycka*, §. o. 4. a).

AFRÄNA, v. n. 1. *Se Borlräna.*

AFRÄDA, v. a. 2. Till en annan överläta något, hvartill man äger eller anser sig äga rätt. *A. sina rättigheter, en egendom, en tjänst åt någon.* *A. sin egendom åt borgenärerna.* — *Syn. Alstå, Afsäga sig, Ålläta, Överläta.* — V. n. 1) *Gå ut, gå sin väg, bortgå, lemma ett ställe.* *A. från scenen. Vittnet a-ädde.* — 2) *Lemna embete, tjänst, syska.* *Det säges, att ministären ärmar a.* — *Afv. Träda áf* (helst för v. n. 1). — *Afrödande*, n. 4.

AFTRADARE, m. 3. Den, som afträder sysila, hostlässe, arrendee, o. s. v.

AFRÄDE, n. 4. 1) Bortgång, utgång. *Vid a-t ifrån scenen. Taga a., afträda.* — 2) Afträda (af egendom, sysila, o. s. v.). — *Syn. Afstående, Afståelse, Afståelse.* — 3) Skadestånd för afträdet af något. *Han fick 1000 Rdr i a. för sysslun, arrendet, o. s. v.* — 4) Hemligt bus, privat. *Gå på a-t.*

AFTÄDELIG, a. 2. (foga brukl.) Som kan afträda något.

AFTÄDELSE, f. 3. Handlingen, då man afträder något.

AFTROSKA, v. a. 1. Helt och hållat urtroska en viss myckenhet såd. — 2) (fam.) Slå eller piska tvärs af. *Han a-de köppen på den slackarns rygg.* — *Afv. Tröskan áf. — Aftroskande*, n. 4. o. *Aftrosknings*, f. 2.